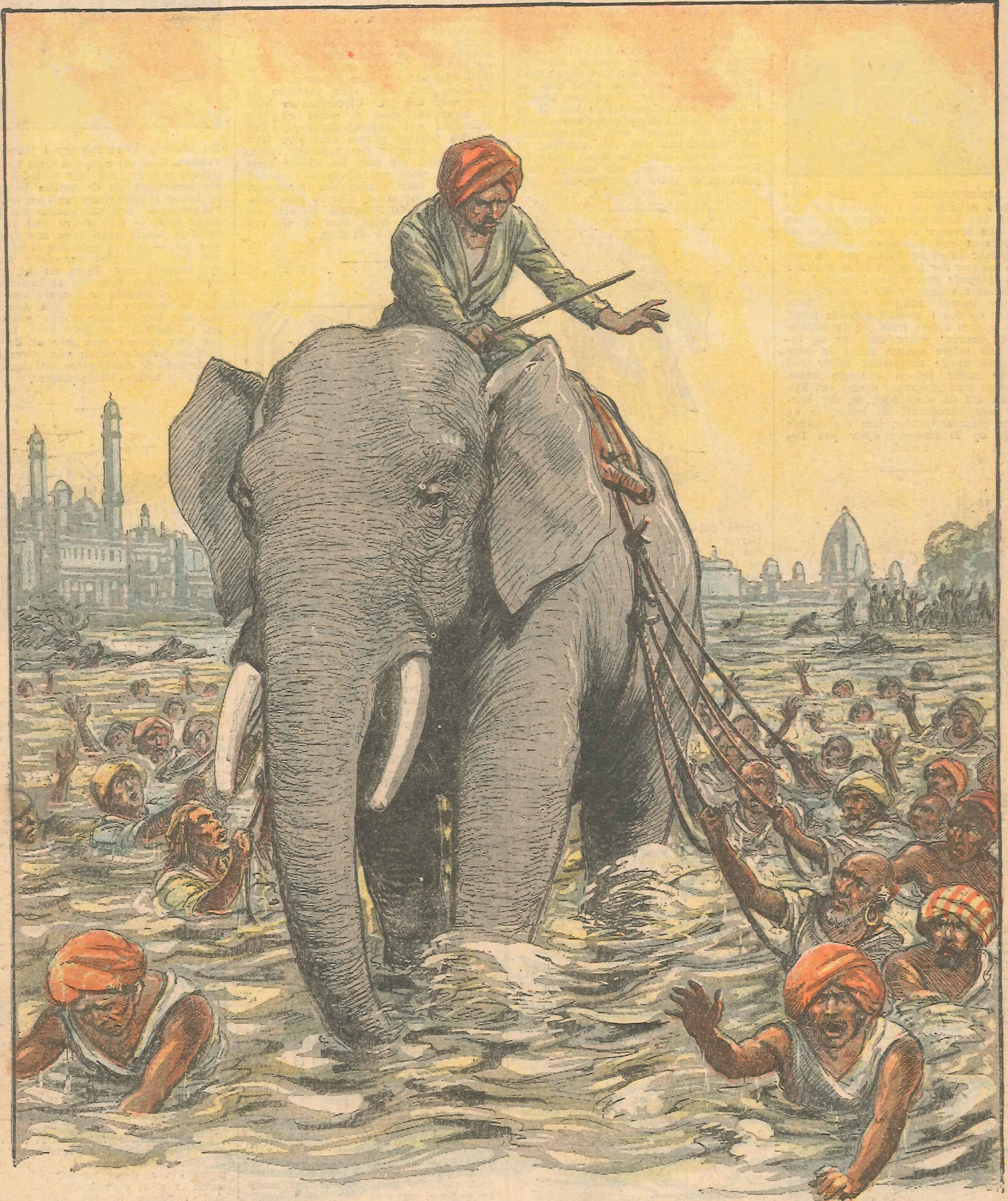

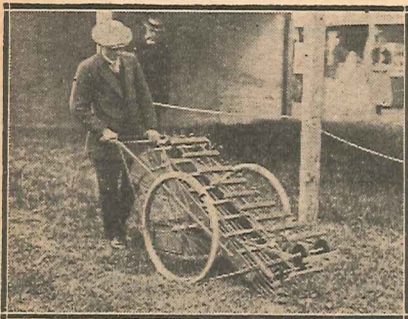
ALLERS FAMILIE-JOURNAL

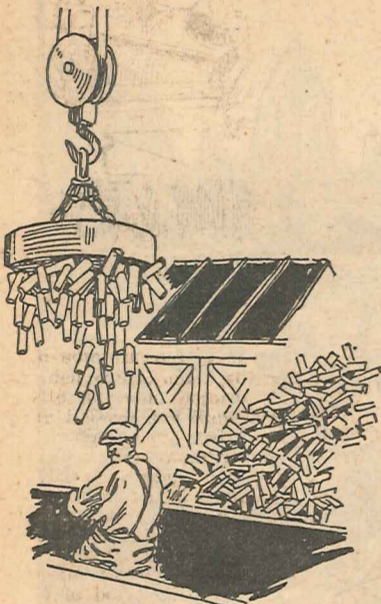
En elefant redder en skare indiske pilgrimner fra at drukne.

Den indiske elefant er berømt for sin evne til at la sig opøve i alle slags nyttige idrætter, og hinduerne bruger den baade som tempelvogter, som lastdyr og i krigstilfælde. Blandt de mange hellebedrifter, som det kloke dyr kan skrive sig til indtægt, er den som her illustreres en av de vakreste. Den foregik ved Gangeselven i nærheden av Sorong, hvor hundreder av pilgrimner valfartet til den berømte gravmoske i Agra. Netop som de fromme hinduer skuede til at tvætte sig i Ganges' hellige vand, brøt et frygtelig uveir løs, en flodbølge skyllet samtlige pilgrimne i elven, og to hundre mennesker omkom ved oversvømmelsen. Naar nogen idetheletat blev reddet, skyldtes det alene en elefants vidunderlige snarraadighet og styrke. Ledet av sin fører svømmede det vældige dyr midt ut i strømmen, pilgrimnene grep fat i de tauer som hang ned fra dens sterke ryg, og paa denne maate frelste mange av dem livet.

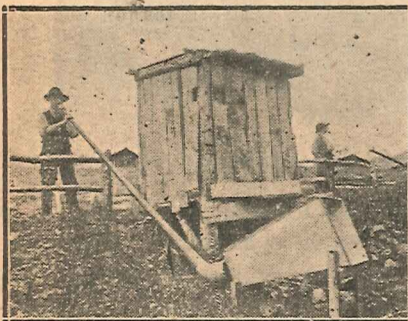
KURIOSITETER

En epleopsamler som gjør seks mands arbeide sees i funktion her. En mand kan med lethed skyve den foran sig. Den bevæger sig paa cykkelhjul og er forsynt med kulelagere. Mekanismen er ganske enkel og liketil: paa en rem uten ende er der fastgjort endel trælister med fjærende kroker paa („finger“), og nedenunder vognen er der et bredt, med mange tænder utstyrt grep. Dette samler op den i græsset liggende frugt, naar vognen kjøres frem, og de omtalte smaa „finger“ griper dem saa og fører dem videre opover, indtil de naar saa høit at de automatisk fælder ned i den under vognen anbragte kasse. Remmen med „fingerne“ drives ved kjedetræk fra de store hjul, og der kræves bare haandkraft til bevægelse av denne ekspresopsamler, som skal kunne samle op 20 kilogram epler paa 1½ minut.

Den magnetiske kran vinder mer og mer utbredelse og erobrer sig større og større terræng paa grund av den lethed og hurtighet hvormed tingene som skal løftes, kobles til og fra kranen. Denne tilkobling sker nemlig ved at en under kranbjelken ophængt skive er indrettet som en vældig og uhyre kraftig elektromagnet, der magnetisk tiltrækker og fastholder de jern- og staa-gjenstande, den kommer i berøring med. Og likesaa hurtig som opsamlingen av især forholdsvis smaa gjenstande paa denne maate foregaar, likesaa hurtig, ja, endnu hurtigere sker avlægningen: Strømmen avbrytes og i samme nu slipper magneten sit tak i tingene. Her paa billedet er det patroner som den magnetiske kran holder paa at tumle med.

Der er ikke nogen gigant-krittpipe, men et alpehorn, denne mand staar med. De som har reist i Schweiz vet

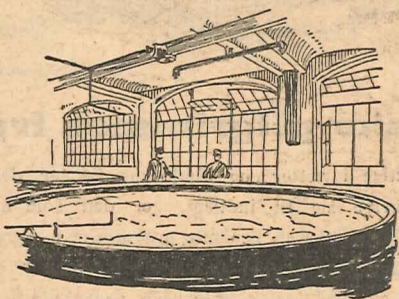
hvor stemningsfuldt det er tidlig om morgenen, naar solen staar op, og om aftenen, naar den i bokstavelig forstand „gaar i berg“, at høre alpehornenes festlige toner klinge utover berg og dal. Men hvormange har set et slikt alpehorn? Og hvor mange aner av hvilke dimensioner det kan være? Som billedet viser er det av form som en kjæmpemæssig pipe. Naar der blaases i hornet, holdes mundingen hen til en stor, firkantet, i begge ender aapen zink-kasse, der tjener som lydforsterker. Saa tonene kan naa vidt omkring til andre steder, hvor der ogsaa staar en alpehornblaaser med sit vældige horn parat til at svare kollegaen, som sees her paa billedet.

Dette føl veier bare 8½ kilogram. Derfor kan den lille pike ogsaa bære det uten besvær. Det er et ponny-føl og bare faa dager gammelt. Et almindelig føl paa samme alderstrin vilde veie adskillig mer, — saa meget, at det nok vilde knipe for den lille pike at bære det rundt som en dukke. Ponny-babyen som sees her saa dagens lys i Milwaukee i Amerika. Det bærer kjæle-navnet „Little Frisky“.

En maskin som gjør 16 mands arbeide er konstruert av en mekaniker i Toledo i Ohio. Den brukes til at skjære gevinn paa rør. Selv med de bedste redskaper har dette altid været et meget bryosomt og sent arbeide. Men med denne maskin som drives elektrisk er det et øiebliks sak at skjære skrue-gjænger selv i meget store rør. Før tok det et par timer for to mand at skjære et gevinn paa 25–30 centimeter ved haandkraft. Med den elektriske gevinn-maskin kan en mand gjøre det samme arbeide paa et kvarter.

En kjæmpekjele med 100.000 kilogram kokende saapemasse. Naar man

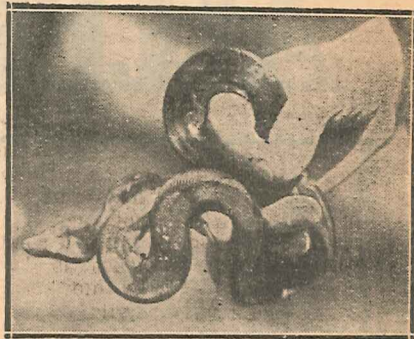
ser hen til den kemiske proces, foregaar fabrikationen av saape paa nøiagtig samme enkle maate nu i vore dager, som da Plinius, den bekjendte romerske naturhistoriker levde, det vil altsaa si omkring Kristi fødsel. Bare de hjelpe-midler man betjener sig av er andre nu end den gang. Ved saapefabrikationen dreier det sig saaledes om det, som av kemikerne kaldes en forsaapning av fett-stoffer, hvorved disse spaltes. Fett er hovedsagelig en forbindelse av fettsyre og glycerin. Koker man det med lut (kali eller natron), gaar fettsyren i forbindelse med kaliet eller natronen og glycerinen blir fri. Glycerinen er bare et biprodukt, men et meget viktig biprodukt ved saapefabrikationen. Det er den fettsure natron eller den fettsure kali, som er den egentlige saape. Paa billedet ser man en vældig kjele med fett, som ved hjelp av kokning med kali eller natron blir forvandlet til glycerin og saape. Der er ikke mindre end 100.000 kilogram glycerin og saape i denne kjele, som er en ren gigant i sit slags.

Paa Balkan kjerner man smør paa en litt anden maate end den som benyttes hos os. Men resultatet blir det samme: ogsaa med den primitive „kjerne“ som sees her, kan man av fløten kjerne smør. Hovedsaken ved al kjerning er som bekjendt at fløten blir saaledes rystet om at hvidene paa de i fløten indeholdte smaa fettkuler bryter, hvorved fettmassen samles til et hele. I gamle dager kjernet man smør her hjemme ved at støte en gjennomhullet træskive op og ned i den i et trækraft indesluttede fløte. Senere lot man en med vinger forsynet aksel dreie sig rundt og piske fløten til smør. Paa Balkan helder man fløten op i en træ-trommel, henger denne op i et par snorer og gir derefter trommelen en saa eftertrykkelig huske- og rystetur, at fløten blir forvandlet til smør og kjernemelk.

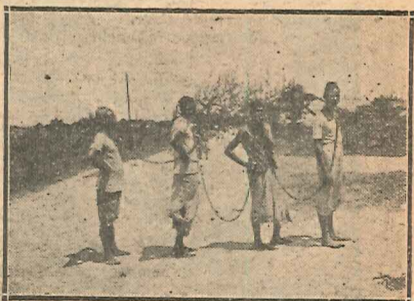
En sangskole for kanarifugler. Det er en kjendt sak at baade kanarifugler og andre sangfugler er i besiddelse av et betydelig efterligningstalent. Og nu har man indrettet rene synges- eller fløitemaskiner, som oppstilles ved siden av fuglene, og som hele dagen igjen-gjengir sine „melodier“ for de smaa, fjærklædte elever, for at disse derav kan lære nye triller og trimulanter. Mekanismen er ganske enkel: en række smaa fløiter, som tilsammen utgjør et lilleput-orgel, er anbragt ovenpaa en metalcylinder, som ved at trykkes lang-somt ned i en anden cylinder, som delvis er fylt med vand, presser luft ut gjennom fløitene og faar „den mekaniske sanglærer“ til at synges sine glade sanger.

En levende kvælerslange i jernbane-vognen. Konduktørene paa Great Western jernbanen i England blev forleden ikke lite overrasket, da de mellem kufferter og kasser i pakvognen fandt en levende kvælerslange. Den var ganske vist ikke meget stor, — ikke større, end at den bekvemt kunde være i en haand, som man ser, — men en ægte Boa constrictor var det. Hvorledes var dette farlige dyr kommet her? Ingen vet det. Men sandsynligheden taler for at kvælerslangen ved et tilfælde er kommet med i f. eks. en sending bananer fra Amerika. Nu har kvælerslange-babyen gode dager i Londons zoologiske have, hvortil den blev foræret som gave av de forfærdede jernbanemænd, som ellers ikke visste hvad de skulde gjøre med den merkelige „blindpassager“.

Flyvemaskinen som likvogn er en ny og sansynligvis den eiendommeligste anvendelse av dette moderne befordrings-middel. Det var i Toronto i Kanada at den begravelse nylig fandt sted, hvor flyvemaskinen spillet saa fremtrædende en rolle. Et barn skulde stedes til jorden. Kirkegaarden laa 5 kilometer borte. Den lille kiste blev anbragt i fly-verens kahyt, og mens likfølget kjørte til Kirkegaarden i automobiler, blev kisten ført den rette vei gjennom luften. Det var den første begravelse av denne art ihvertfald i Amerika. Men efter hvad man der mener, blir det neppe den sidste.

Sammenlænkede fanger. Det var ikke bare i gamle dager, i galeislavens tid, at man smedet fanger i bolt og jern. Ogsaa i vore dager hænder det, og det endda i stor utstrækning. Men man skal rigtignok til det sorte fastland, hvis man vil se forbrydere med jern-kjeder om halsen og lænket sammen i kolonner paa fire eller flere mand. De fire, som sees her, er fra Østafrika. De er ute og spacerer uten opsyn, — en begunstiggelse, man kan vise dem uten risiko, eftersom det vilde nytte dem litet om de forsøkte at rømme. Lænkene er ikke til at skille sig av med og de vil overfor enhver røpe hvor mændene hører hjemme. Ogsaa under arbeidet i marken er fangene lænket sammen. Det har bl. a. den fordel at det sparer opsynsmand-skap.

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 36

Torsdag 8. september 1921.

45 aarg.

Den hellige krig prækes i en afrikansk landsby af en hjemvendt Mekka-pilgrim. Han bærer paa hodet den grønne turban, som gjør ham til en hellig mand, han har tændt baalet paa lerovnen og mens hans stammes mænd har leiret sig om det opfordrer han dem til at utfolde Muhameds grønne fane og med sverdet utrydde alle vanthro.

Originaltegning av Caton Woodville.

Den hellige krig.

et var Islams stadig og frygtelige trusel i tidligere tider. Naar „Muhameds hellige krig“ blev proklamert av kalifer og sultaner mot de kristne og andre gjaurer naar de hellige, grønne faner blev utfoldet, naar hestehalen paa stangen blaastes ut av vinden og halvmaanen over fanen funklet i Asiens og Afrikas sol, da skulde alle moslim strømme sammen, krummsable og geværløp skulde lyne og uten frygt for saar og død skulde man styrte sig over alle vanthro. Muhameds paradiset ventet hver av hans krigere som faldt. Det var ved bestandig at præke den hellige krig at muhamedanismen skapte de store verdensriker, først det arabiske, saa det tyrkiske; det var paa fanatismen, paa den fuldstændig hensynsløse tapperhet at disse riker hævdet sig. Naar opfordringen til at reise den grønne fane ikke længer blev adlydt av hver muselman, var Islams herredømme ute. Man saa det under verdenskrigen, da den tyrkiske sultans bud om at begynde den hellige krig slet intet ekko fandt i Afrikas og Asiens moskeer og basarer, og Tyrkiets røst lød i ørkenen.

Allikvel, nu og da kan en muhamedansk fanatiker ved at præke den hellige krig berede en europæisk kolonimagt, f. eks. England eller Frankrike, bekymringer nok. England erfarte det under mahdiens oprør i Sudan og Frankrike har gjort erfaringer desangaaende baade i Marokko og Algier. Ofte kan anledningen bare være den at en fanatisk hadji eller dervisch har været paa pilgrimsreise til Mekka og nu kommer hjem. Han betragtes av sine stamme-frænder som en hellig mand, for han har været ved Muhameds grav, han har tre ganger vandret om den hellige Kaaba-sten, han har drukket av de hellige kilder, hørt de helligste mullaher og marabouters utlagte koranen og han har erhvervet sig den grønne turban som er Mekka-pilgrimmens tegn. Nu kommer han hjem, han kliner op et ildsted av lere, tænder et baal paa det og forsamler sin stamme om det, og mens mændene sitter omkring baalet fortæller hadjien først om sin pilgrimsfart, saa om hvad han saa og lærte paa de hellige steder og saa tilsidst om de ydmygelser og den vanære som Muhameds barn maa bære. Var det

ikke anderledes før, da Islam hersket over Asien og Afrika! Kan ikke de dager komme igjen, da halvmaanen atter gaar op over verden! Ve, ve, ve alle gjaurer og hunder som trær paa den rettroende muselman! En saadan hadjis veltalenhet er stor, han bruker blændende billeder, han utslynger hadets mest forbitrede ord, hans øine skinner, han gestikulerer, han hidser og pisker sine tilhørere op og naar han ser sig om i sin kreds synes han at hypnotisere dem alle. Han naar sit maal, han faar stammen til at erklære alle de vantro den hellige krig. Og nogen dager efter faar den engelske eller franske regjering kanskje den overraskende etterretning, at paa et sted i Afrika, hvor man trodde alt var fred, har nogen hundre fanatiske muselmænd overfalt en station, nedsablet alle hvite mænd, brændt husene, bortført kamelene og er drat videre med ny plyndring og nye drap. Og etterretningen slutter med: Det er hjemvendte Mekka-pilgrimmer som ved at præke den hellige krig har foraarsaket urolighetene.

Nogen dræpte hvite mænd og kvinder, nogen brændte landsbyer, nogen kampe med den utsendte straffeekspedition, — det er kanske hele resultatet av en slik hellig krig i vore dager. Men det er dog trods alt et varsel. Endnu kan fanatisk tro og desperation faa reist den grønne fane for Muhameds sak: Endnu er der glør under asken.

Hvad han søkte og hvad han fandt.

Av

B. M. Croker.

(Fortsat.)

I Madras er det den almindelige opfatning at tiden fra tre til fire er den værste paa hele dagen. I denne time synes solen at fordoble sin magt før den synker ned bak palmene i vest. Paa denne tid kjørte Mallender bortover den ophetede landevei og under en djævelsk tortur av den varme vind avsted paa sin farlige ekspedition. Luften var saa brændende at selv den indfødte chauffør holdt paa at smelte.

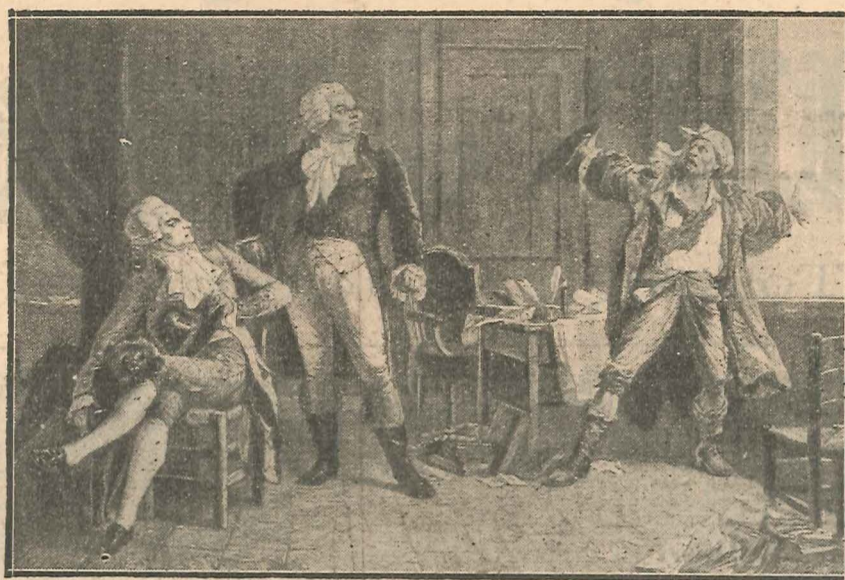
Mer død end levende ankom han til Spencers hotel og spurte efter Mrs. Rochfort.

„Jo, hun er hjemme,” svarte den indfødte tjener, „hvem skal jeg melde, Sir?”

„Jeg har intet kort. Si bare at en herre ønsker at tale med hende.”

Efter at være gaat op med elevatoren til anden etage maatte han vente en lang stund i en rummelig dagligstue før Mrs. Rochfort kom ind. Hun hadde øiensynlig gjort toilettet i en fart for hun var vaat i haaret og hun arbeidet med en knap i blusen idet hun kom ind. Heten hadde utvilsomt plaget hende endnu mer end hendes gjest, for Sophy

Miniaturesamling av kjendte malerier med historiske motiver.

Robespierre, Danton og Marat. Efter A. Loudets maleri.

Det var disse tre navn som kom til at præge hele den første del av den franske revolution, det var dem som skapte rædselsperioden, maaske ikke fordi de var særlig blodtørstige sjæle, men fordi de saa at si blev hidset og drevet frem av gatens tankeløse og ansvarløse hop og fordi ingen av dem turde stanse, end si gaa tilbake, men bestandig blev drevet frem til nye eksseser. Nogen sympati for hverandre hadde de i sandhet ikke og baade Robespierre og Danton foragtet og avskydde saaledes den alltid skidne og lasete Marat, som man her ser staaende ved vinduet, truende sine to politiske kammerater med at tilkalde folk fra gaten hvis de ikke gaar med paa hans planer. Alle disse tre mænd fik en voldsom død. Marat blev myrdet av den unge pike Charlotte Corday, da han en dag sat i sit badekar. Robespierre sendte Danton paa skafottet for at bli av med sin rival, men da Danton den 5. april 1794 paa kjærren kjørte forbi Robespierres vinduer, ropte han op til ham: „Inden 3 maaneder er det din tur!” og spaadommen slog til. Alle-rede i juli maaned samme aar blev ogsaa Robespierre henrettet og dermed var rædselsperioden forbi.

Rochfort var endnu mindre pen end ellers, hun saa saa gammel, gul og falmet ut som hun stod der uviss — indtil hun pludselig rakte haanden frem.

„Kaptein Mallender, Dem hadde jeg da minst ventet at træffe her i Indien! Hvordan kunde De vite at jeg var her? Sæt Dem ned. Jeg venter Robbie hvert øieblik.”

„Jo, jeg hørte at De var i byen,” begynde han usikkert, idet han sat og saa ned i sin trophjelm og studerte paa hvad han skulde si.

„Synes De ikke det var energisk av mig,” spurte hun stolt, „at komme herut og overraske min mand? Ser De, jeg var i Port Said, omtrent halvveis og saa satte jeg mig i hodet at jeg vilde se denne vidunderlige kaffeplantagen. Robbie har alltid været saa optat av den, og nu kan jeg jo snakke med om den og dele hans interesse.”

„Hm, javel, jeg forstaar,” mumlet gjest en, men det lød meget tvilende.

„Undskyld min paaklædning,” fortsatte hun, „men jeg var ikke rigtig forberedt paa denne bakerovnen, jeg har aldrig før visst hvad tropevarme vil si.”

„Det er unegtelig en drøi tur, de fleste

mennesker er ogsaa flygtet op i fjeldene.”

„Fjeldene! Jeg holder paa at dø av længsel efter kjølig fjeldluft, og hvis Robbie ikke snart kommer saa reiser jeg til plantagen iaften eller imorgen tidlig. Jeg har fundet ut togene og mine ting er pakket. Jeg er ræd for at mine brever er gaat galt; der er jo slik en underlig tilfældig postgang her. Hør, si mig — De har jo forlatt tjenesten, har jeg hørt, — men hvordan kommer De her til Madras? Hvor bor De?”

„Nu gjælder det!” tænkte Geoffrey og tok mot til sig. „Jeg bor netop for øieblikket hos Deres mand — det er egentlig — ham som har sendt mig til Dem.”

„Aa!” utbrøt hun og reiste sig hurtig. „Er han syk? Jeg vet De mener det godt og vil skjule det for mig, men la mig komme til ham straks. Er det alvorlig? Er det — kolera?”

„Nei, Rochfort lever i bedste velgaaende,” sa Mallender og reiste sig likeledes. „For saavidt har De ingen grund til at ængste Dem, men — jeg — jeg har et brev fra ham,” han tok det frem nølende, „som

jeg er bange for vil komme til at gjøre et vist indtryk paa Dem.”

„Et brev: Gi mig det!” Hun næsten rev det ut av haanden paa ham. „Nu vet jeg det. Det er penger — Robbie har alltid hatt nogen mystiske utgifter. Vi er ruinert!”

„Om Deres mand er ruinert eller ikke, Mrs. Rochfort, det avhænger udelukkende av Dem.”

„Av mig? Umulig! mine utgifter er jo —” hun hadde nu revet konvolutten op og var begyndt at læse. Mens hun læste blev hun blek — likblek — og tilsidst sank hun sammen og utstøtte et klagende skrik som et saaret dyr.

„Skal jeg bringe Dem noget?” spurte Mallender ivrig. „Skal jeg rope paa Deres kammerpike?”

„Nei, nei,” svarte hun med halvkvast stemme. „Bring mig et glas isvand, men rop ikke paa nogen.”

Da hun hadde drukket etpar mundfulder sa hun:

„De vet vel hvad han har skrevet?” Mallender nikket. Han følte sig pludselig gammel og ansvarfull.

„Om eurasierinden og barna og hans — dobbelttilværelse? Er det virkelig sandt?”

Til trods for sin rene samvittighet rødmet den unge mand og saa høist brødebetynt ut da han svarte:

„Ja, det er det. Jeg kom ind i hans hjem ved et rent tilfælde og opdaget hans hemmelighet. Han indbød mig til at bli i nogen tid, og

Tekst av B. S. Ingemann.

Morgenstund har guld i mund —

Melodi av C. E. F. Weyse.

Mor - gen - stund har guld i mund: mor - gen - sol Guds rigdomsvæld op - tuk - ker:
glad i gyld - ne mor - gen - stund fat - tigst fugl i straa - le - na - vet duk - ker.

Morgenstund gjør kunden rød,
morgenluft Guds sundhetsbrønd omsuser:
livet væld i morgenglød
strømmer ut igjennem himmelsluser,

Op i friske morgenstund!
Fryd dig, sjæl, som fuglen i det høiet
Fattigst sjæl er rik og sund
med Guds rike herlighet for øie.

jeg har nu været hos ham i næsten fjorten dage. Det er bare nogen faa timer siden han fik Deres brev."

„Godt," sa hun og satte glasset fra sig. „For mig er der bare en ting at gjøre."

„At tilgi," lød det kjække svar.

„Kaptein Mallender, hvad anser De mig for? Tror De jeg er gal?"

„Nei, men jeg tror De er en god og kjærlig kvinde, Mrs. Rochfort. De vet jo meget godt at det er Dem som har den sterke karakter. Rochfort har mange gode sider, men han er svak og let at lede. Han har stor hengivenhet for Dem, det — tror jeg fuldt og fast — men han holder ogsaa av barna. Han kvier sig for skandalen der hjemme — for at miste sin stilling, sine venner og — Dem."

„Mig!" utbrøt hun bittert.

„Det er jo ikke saa underlig at hans hjerte er hos de smaa moderløse — Husk paa at hun er jo forlængst død. Han kan ikke overlate dem til skjæbnen og barna henger ved ham."

„Jeg maa si at han har en meget veltalende advokat i Dem," stammet hun.

„Nei, desværre, jeg er ingen god taler, og han trenger netop saa haardt til en forsvarende, for han er selv saa sønderknust at han ikke kan faa et ord frem."

„At tænke sig at Robbie har hat en familie — herute — i alle disse aar, og ingen kaffeplantage," gjentok hun hjelpe-løst, „nu forstaar jeg hvorfor reisen til plantagen var saa absolut umulig for mig. Og jeg som trodde jeg hadde Roberts hele fortrolighet, han pleide alltid at raadføre sig med mig i alle ting. Han talte baade om høsten, om den var god eller daarlig, om hvor besværlige kuliene var, om mel dug og om gjødning. Aa, hvorfor kunde han ikke si mig sandheten?"

„Simpelthen fordi han ikke turde."

„Ja, han gaar alltid utenom ubehageligheter, han liker ikke scener, og han hader at si nei til nogen. Han skyver alt slikt til side og lar være at tænke paa det. Det er mig som maa snakke og skrive, avskedige tjenestefolk og forvaltere naar det er nødvendig og det er mig som maa snakke med naboen om ret og uret."

Hun sat en stund stille og saa frem for sig mens svetten trillet nedover hendes forgræmmede ansigt. Saa spurte hun pludselig:

„Hvordan er de?"

„Barna? Det er to prægtige, kjække, velopdragne gutter som efter Rochforts utsagn ligner hans far — men de er svært mørke."

„Efter sin mor naturligvis," sa hun med en viss tilfredsstillelse.

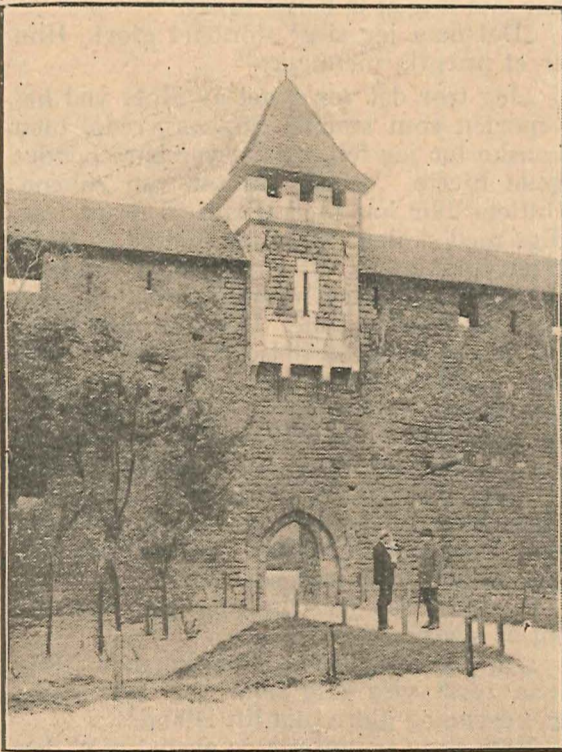
„Nei, jeg tror hun var lys, men der er naturligvis indfødt blod. Den lille piken er yndig med lysegult haar."

Mrs. Rochfort reiste sig og begynte at gaa op og ned paa gulvet. I løpet av de sidste ti minutter var hele hendes livssyn vendt op ned. Forfærdelse, mistro, skuffet tillid og saaret hengivenhet kjæmpet i hendes sjæl og gjorde hende haard. Hun syntes det var som om jorden gled bort under hendes føtter. Robbie hadde alltid været en beundrer av det smukke kjøn; men al den taapelige flirting som nok hadde ærgret hende, den hadde allikevel aldrig hat nogen alvorlig betydning, for i sit hjerte hadde

Domkirken i Worms.

Det er iaar 400 aar siden Luther traadte frem for riksdagen i Worms og forsvarte sin tro og sine skrifter for de tyske riksstænder. Dette at en ensom, fattig munk turde træ op mot rikets fornemste mænd, mot paven, ja, mot hele tiden, var en saa uheld og ubegripelig begivenhet at den selvsagt vakte den største opsigt. Da Luther blev advart mot at dra til Worms, ga han det dristige svar: „Selv om der er likesaa mange djæveler i Worms som der er taksten paa husene, drar jeg dog dithen! Og det var paa riksdagen i Worms at han endte sit stolte selvforsvar mot de ord: „Her staar jeg! Jeg kan ikke andet! Gud hjelpe mig! Amen!" Worms, som saaledes kom til at bety et vendepunkt i Luthers kamp mot pavedømmet, er en saa interessant, gammeltysk by, med mange vakre historiske bygninger og en eiedommelig mur omkring med taarn og porter. Den ligger i Rhinessen paa den venstre bred av Rhinen. Paa Lutherplatz staar et storslaaet Luthermonument og overalt støter man paa minder fra den dramatiske tidsperiode av den store reformators liv.

Luther-porten i Worms, hvorigjennem Luther efter sigende flygtet da han forlot Worms, for senere at bli opsnappet av sin gode ven, kurfyrsten av Sachsens maskerte ryttere, som førte ham i sikkerhet til Wartburg. Her levde Martin Luther under navnet „Junker Georg", indtil den religiøse kamp atter kaldte ham frem.

hun følt at Robbie holdt av hende, og at hun var nummer en i hans liv — og nu hadde dette tordenslag rammet hende Robbie hadde været uærlig og feig overfor hende og ikke omtalt sine barn eller deres forlængst avdøde mor som ovenikjøpet var en kulørt kvinde. Det uhyggelige og forunderlige ved denne tanke gjorde hende svimmel.

Han var ikke længer hendes Robbie. Det var ikke stort bedre end om han var død, for i fremtiden maatte de være som fremmede for hverandre. Hun maatte leve sit liv alene. Og hvad vilde folk si? For eksempel hendes stygge, ugifte kusiner som altid hadde kaldt ham en lykkejæger, men allikevel hadde misundt hende hendes vakre mand? Hun vandret raad-vild og fortvilet op og ned paa gulvet og søkte at klare sine tanker; hun hadde aldeles glemt den unge mand som stod ved vinduet og iagttok hende med ængstelig interesse.

„Hvad skal jeg gjøre?" klaget hun. „Hvad skal jeg gjøre?" og hun vred hænderne.

„Mrs. Rochfort, tenk paa at hun er død," sa Mallender

„det hadde været værre om Deres mand var reist til Panjevverram for at se til hende, men barna har været moderløse i nu aar, stakkars."

Mrs. Rochfort svarte ikke, men fortsatte at vandret op og ned mens hun mumlet hen for sig: „Hvad skal jeg gjøre?"

„Skriv etpar ord og gi mig med tilbake," foreslog han, „og gjør en ende paa Rochforts elendighet. Jeg har en automobil staaende utenfor, og det er mest barmhjer-tig at gjøre pinen kort."

„Føler han sig virkelig saa elendig?" spurte hun og saa paa Mallender med sine bedrøvede øine.

„Jeg skulde ønske De kunde se ham," svarte han med ettertryk. „Jeg tror neppe De vilde kjende ham igjen, for siden han fik Deres brev ser han ut som en gammel mand."

„De sier De har en vogn nede?"

„Ja, — turen hjem tar litt over en time. Manden er drevet til det yderste saa jeg vil helst reise hjem saa fort som mulig."

Mrs. Rochfort stod endnu noen minutter raad-vild og ubestemt, saa strøk hun sig med haanden over sin fugtige pande og sa med en unaturlig stemme:

„Hvis De vil vente fem minutter paa mig, saa skal jeg bli med Dem."

XIX.

Det var klart maaneskin — maanen lyste med et orangerfarvet skjær nedover Mrs. Rochfort og hendes ledsager da de kjørte ut av Madras med al dens støi til det stille øde land. Hele landskapet var nyt for hende; men hun saa ikke noget av det hun kjørte forbi. Hun tænkte bare paa sin ulykkelige svake egtemand og hans halvkaste-barn. Hvad skulde hun si eller gjøre, og hvorledes skulde hun ta denne underlige situation? Mallender hadde hat ret da han sa at hun var den som sat inde med karakterstyrke, og hun hadde besluttet at før hun dømte vilde hun se og tale med den skyldige.

Mallender som forstod at hans ledsager

var opfyldt av mange urolige tanker forholdt sig taus.

Da automobilen stanset foran den store træport kom Mota flyvende ut, yndig at se paa i sin hvite kniplingskjole og med sit lyse, bølgende haar.

„Aa, Geff, far — —” utbrøt hun, men stanset da hun møtte Mrs. Rochforts basiliskblik.

„Løp ind til Mrs. Dixon, Mota, denne dagen er kommet fra England for at besøke din far.”

Før Mallender hadde snakket ut var barnet fløiet ind i huset, ind i sin fars værelse og ropte aandeløst:

„Aa, far, far, tænk dig, der er kommet en dame fra England for at besøke dig.”

Major Rochfort vinket avvergende med haanden, og han saa saa truende ut at Mota for første gang i sit liv blev litt forskrækket og løp ind til sine brødre for at bli trøstet.

Sophy kom altsaa for at dømme selv, ja, slik maatte det være. Majoren reiste sig brødebetynt da Mallender viste hans hustru ind og lukket døren efter hende for derpaa at gaa ind og holde barna og Mrs. Dixon borte fra stuen; de holdt naturligvis paa at dø av nysgjerrighet.

I næsten en time vandret Mallender op og ned paa den oplyste gaardsplads i dype tanker. Det lot til at han alltid skulde bli blandt op i andre folks affærer, men derimot aldrig komme til et resultat med sine egne. Først var der den stakkars Miss Sim og nu Rochfort; men den trøst hadde han da ialfald at han hadde gjort hvad der stod i hans magt for dem begge. Den eneste han næret bitterhet mot var hans fætter Fred som stadig lot hans brever ubesvart og ikke lot til at bli saa fort blid igjen som Fanny hadde ment. Han hadde nu tilbragt fem uker i Panjeverram, og man skulde ha trodd at Freds vrede nu maatte være kjølnet; men det var jo heller ikke godt for Mallender at vite at den som pustet til flammen var den skjønnne Lena Villars.

I øieblikket hadde hun været saa ophidset som det var mulig for en kvinne av hendes flegmatiske temperament at bli. At tænke sig at hun hadde staaet i begrep med at gifte sig med en gutunge som var fjorten aar yngre end hende selv og saa fattig som en kirkerotte! Derfor sympatiserte hun fuldt ut med obersten i hans ærgrelse og vrede, og til hende betrodde han sin skuffelse — for med Fanny eller Nancy vaaget han ikke at diskutere dette emne. Det forhindret dog ikke at Tallboys i sit inderste var ængstelig for at der skulde tilstøte den unge mand noget galt.

En av hans venner fortalte ham en dag at han hadde set hans nevø i automobil paa strandveien sammen med en ham ukjendt mand, som imidlertid saa temmelig godmodig ut, men ellers visste obersten intet om Geoffreys færd.

Imidlertid gjennemgik Mallenders vert en sand skjærsild som dog endte med at hans oprigtige anger og sorg avvæbnet hans krænkede hustru. Hun hadde et varmt hjerte og hendes væsen var moderlig og beskyttende, og hvad var egentlig Robert andet end en stor, dum gut som trængte hendes overbærenhet! Det var umulig at motstaa hans fortvilelse, det gjorde hende altfor vondt at være vidne til den. Hun hadde bare en ting at gjøre — at tilgi og trøste Robert.

Efter en times forløp kom Mr. og Mrs. Rochfort tilsyne, begge noget oprevet av den overstaaende samtale. Hun var imidlertid fattet og tok som sedvanlig initiativet.

Hun vendte sig til den forvirrede Mrs. Dixon og sa i en kjølig tone:

„Mrs. Dixon, det er bedst jeg straks sier Dem at jeg er Deres herres hustru.”

Mrs. Dixon tumlet tilbake mot væggen og mumlet forfærdet: „Du gode Gud, og jeg som alltid har trodd at han var enke-mand!”

„Nei, det er han altsaa ikke. — Hans rette navn er major Rochfort, og jeg er Mrs. Rochfort. Navnet Smith har han bare antat herover av — private grunde.”

„Hvad har han?” utbrøt Mrs. Dixon og maapte av forvirring.

„Ja,” svarte Mrs. Rochfort. „Han har fortalt mig hvor uvurderlig De har været for ham, saa hæderlig, fornuftig og paalidelig, og hvorledes De har været som en mor for hans barn.”

Mrs. Dixon var ute av stand til at si et ord. Hendes hjerne arbeidet med at rumme alle disse nye tanker, og hun var aldeles overvældet.

„Jeg vil gjerne be Dem fortælle barna at jeg er deres stedmor fra England og at jeg gjerne vil se dem.”

Et øieblik efter fremstillet de to gutter sig med velbørstet haar, men noget for legne; det var første gang en dame hadde været gjest i deres hjem. Hun var gammel og styg, men hadde et blekt, venlig ansigt. Saa kom Mota ind. I sin fineste kjole og med sine lysegule krøller dannet hun en fuldstændig kontrast til sine mørkladne brødre. Dette fortryllende syn kunde Mrs. Rochfort ikke motstaa. Hun strakte armene skjælvende ut mot barnet som ved synet at det længselsfulde uttrykk i damens øine tillidsfuldt krøp op paa hendes fang og kysset hende. Saaledes forløp dette noget uventede og vanskelige møte paa en fuldt ut tilfredsstillende maate.

Major Rochfort trak ivrig sin gjest tilside og sa:

„Hun er en helgen, Mallender, De hadde ret! Aa, hvorfor sa jeg hende ikke sandheten for aar tilbake? Det vilde ha spart mig mange timers angst og kval. Jeg har været en kujon. Saken er den at jeg godt kan se faren i øinene, men scener — dem har jeg en sand rædsel for. Sophy har tilgit mig og jeg begynder et nyt liv. Hun har lovt mig at ta barna til sig.”

„Det maa jeg si er storartet gjort. Hun er et prægtig menneske.”

„Jeg tror det var synet av Mota ved ha veporten som smeltet Sophys vrede, men kanskje tar jeg feil, og det var bare hendes gode hjerte. Vi har nu talt om sakene. Guttene blir her med Dixon til de er færdige med skolen. Mota tar vi med os hjem efter først at ha tat en tur op i fjeldene. Sophy finder heten uutholdeilig og vil helst bort med det samme. Her kommer til at bli en vældig opsandelse. Hun har jo allerede forklart saken med mine to forskjellige navn — det høres jo noksaa merkelig — men Dixon er slik en bra godtroende sjæl, — hun vil neppe gjøre vanskeligheter.

„Far, aftensmaten er færdig,” lød Motas klare stemme og hun selv kom ind med Mrs. Rochfort i haanden. — „Skal den nye damen bli? Kan hun ikke det?”

Rochfort saa paa sin kone som skyndte sig at svare:

„Ja, jeg vil gjerne, Robbie, men Mota maa først vise mig hvor jeg kan vaske hænderne og gjøre mig litt istand.”

Mota drog triumferende avsted med den nye damen op til sine egne enemerker, barneværelset.

Aftensmaten var kald, men fortreffelig, og hvis den nye damen spiste litet saa saa hun saa meget mer. Den hjemlige hygge, den gode, men tarvelige mat (og hjemme-

var Robert alltid saa vanskelig at gjøre til-lags), barna som muntert og tillidsfuldt pratet løs, snart om tennis, snart om fotografering og om en ko som var død. Mota ga gjesten en mangofrukt fra sit eget træ, og Pedro ga hende en livlig beskrivelse av den sidste kricketturnering hvor han hadde gjort fire maal.

Mallender iagttok alvorlig det lille selskap. Barna gjorde sig al mulig umake for at underholde fars gjest fra England, den uskjønne, middelaldrende, barnløse kvinde som snakket paa livet løs med dem trods den glødende hete, punkaens knirking, reisetrætheten og termometret som viste ni og nitti grader Fahrenheit.

Majoren var øiensynlig nervøs; han sat og nippet til en isavkjølet genever og sodavand og indskjøtt bare nu og da en bemerkning. Mrs. Dixon var stadig forvirret. Hun var ikke vant til at sitte tilbords med fornemme damer som snakket sagte og bar diamanter og perler saa store som erter. Desuten var hun paa det rene med at denne uventede gjest var forløperen for et eller andet oppbud.

Mallender hadde været med paa mange selskaper, baade muntre og alvorlige, men aldrig paa et som dette hvor luften var som ladet med elektricitet.

Han la merke til at Mrs. Rochfort kastede lange, stjaalne øiekast til et stort, kolorert portræt som hang like overfor hendes plads og som forestillet en yndig, ung kvinde, klædt efter den mode som bruktes for ti aar siden. Hendes ansigt var saa livfuldt og uttrykket saa straalende lykkelig, at man vanskelig kunde tænke sig at originalen hvilte under en flat gravsten paa Panjeverrams kirkegaard. Det forestillet Maddalena de Rosa, moren til de tre barn som nu sat tilbords her sammen med Sophy Rochfort og hendes hemmelighetsfulde mand.

Mota, som var klok for sin alder, opdaget damens stjaalne øiekast og utbrøt:

„Aa, De ser paa billedet! Det er vor egen mor som døde for mange, mange aar siden, før jeg blev født —” majoren flyttet sig urolig paa stolen og saa ut til at ville avbryte, men barnet pludret videre med sin gjennemtrængende stemme. „Her kommer av og til en gammel kone som er veninde med vor ayah, hun gir ayah penger og sier at hun er vor oldemor, og hun har blomster med som hun lægger foran billedet, og saa graater og klager hun og vrir sine hænder. Hun er meget mørk og —”

Paa dette tidspunkt veltet Mallender en vinkaraffel og et glas og den derved opstaaede uro og hans ivrige undskyldninger ga samtalen en anden vending og frelste majoren fra et slagtilfælde. For at sætte en stopper for Motas veltalenhet bragte Mallender derefter Mrs. Rochforts dverg-hunder paa bane og samtalen om deres præmier ved forskjellige utstillinger førte maaltidet frelst tilende.

Straks efter bordet kjørte husets herres sin hustru tilbake til Madras i automobil, og da han kom tilbake ved midnatstid traf han sin gjest sittende oppe og vente paa sig.

„Saa, nu er alt i orden,” begyndte han straks, „og det kan jeg takke Dem for. Hadde ikke De været her, saa tror jeg jeg var stukket av til Australien. Vi har nu tænkt paa at bli oppe i fjeldene til september maaned og saa reise hjem. Min kone er aldeles gal efter Mota og vil at vi skal utgi hende for at være datter av en avdøde ven, og der er forresten helier ingen som vil ane at hun har andet end engelsk blod i sine aarer.”

Det var sandt nok, tænkte Mallender, men Motas barn igjen, hvad de? Sæt at de

kom til at ligne hendes brødre eller hendes bedstemor! Men han sa naturligvis ingen ting for ikke at gjøre ondt værre.

„Og hvad vil De gjøre nu?” spurte Rochfort, „det maa jeg ogsaa vite.”

„Aa, jeg klarer mig nok, bry Dem bare ikke om mig. Jeg reiser ind til Madras og avventer begivenhetenes gang.”

„I denne rædselsfulde varmen, nei, vet De hvad! Det er ilde nok her, men murene er tykke saa huset er bra og kjølig. De maa betragte dette som Deres hjem saa længe De lyster, bli her sammen med Dixon og guttene og bruk automobilen og hestene. Glem ikke hvormeget De har gjort for Sophy og mig.”

„Jeg — nei, æren tilkommer da virkelig udelukkende hende.”

„Men hun sier selv at det skyldes Deres indflydelse, og jeg tror Sophy paa hendes ord. De har været storartet, Mallender, og det vet De ogsaa godt selv. Men nu har naturligvis Francis og Deres Anthony utruget en hel del planer som de vil lokke Dem med paa.”

„Ja, ja, saa betrakter jeg dette sted som mit hovedkvarter for nogen tid, men jeg vil ha lov til at betale for mit opphold.”

„Vil De absolut fornærme mig?” ropte Rochfort opprørt.

„Nei, det vet De godt jeg ikke vil, men —”

„Saa snak ikke mer om den ting.”

Mallender tidde, men besluttet i sit stille sind at avgjøre pengespørsmålet med Mrs Dixon.

XX.

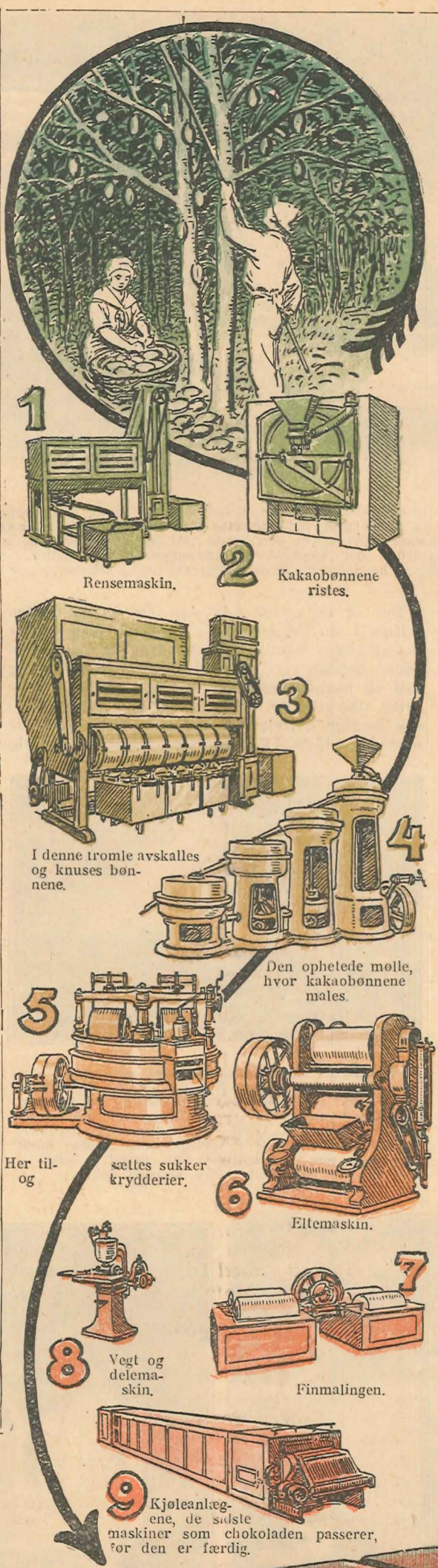
Mrs. Rochfort som var en klok og praktisk dame fik hurtig ordnet sakene. Hun sendte Parsons hjem for at hun ikke skulde faa vite formeget og reiste saa med sin mand og sin adoptivdatter til Ootacamund. Kort tid efter startet Mallender ogsaa paa en ekspedition ivrig efter at indvinde de fire uker eller rettere sagt fire maaneder som han hadde spildt. Først satte han kursen mot Vellore, hvor han mente at ha et spor, men bare fandt en fallert hestehandler. Fra Vellore drog han til Bangalore og fulgte saa adskillige vildspor til Mysore, Mercara og Trichinopoly.

Vi skal ikke nærmere fordype os i alle de familieforhold han paa denne maate dumpet op i, gamle misgjerninger han trak frem for dagens lys, sorte faar som han forstyrret, eller flygtninger han opsporet som enten gjemte sig for sine koner eller for sine kreditorer. Over alle disse ubehagelige forhold vil vi dra et slør. Den stadige motgang egget ham mer og mer til handling; han for omkring paa jernbanene, i oksekjærre eller tilhest, fulgt av sin fortlørlige raadgiver Anthony.

I september kom han tilbake til Panje-

Saa mange maskiner skal kakaobønnene passere før de blir til en plate chokolade.

Enhver kjender nytten og nydelser av den brune, delikate chokolade i alle dens forskjellige former likefra de indbydende plater kokechokolade til den utsøkte dessertchokolade. Men de færreste har visst gjort sig en forestilling om hvilken vidløftig proces som gaar forut før kakaobønnene er blitt fristende chokoladesaker som sees i kjøbmændenes og konfektfabrikantenes vinduer. Billedet her viser — skematisk og i lilleputformat — hvor mange og kompliserte maskiner chokoladefabrikationen kræver for at kunne fremstille et vel-smakende og sunt produkt. I de tropiske

verram, veirbitt og uttæret efter etpar feberanfald, med luvslitte klær og medtat av sol, støv og skuffelser. Efter at ha hvilt litt ut fremstillet han sig for Shumilal & Co. og blev mottat av chefen selv som rakte hænderne i veiret og hilste paa ham som en kjær ven.

„Vi sitter netop her og ønsker vi kunde faa fat paa Dem. Hvor har De været?” spurte Shumilal med et blik paa hans medtatte utseende.

„Aa, jeg har gjort nogen efterforsknin ger for egen regning oppe i Mysore og Coorg.”

„Intet resultat?”

„Nei, ikke for mit vedkommende, men jeg har opdaget en hel del ting som har været andre mennesker til nytte.”

(Fortsættes).

Daaren.

En daare jeg møtte en regnfuld dag, ad gaten han trippet saa smaat. Rundt om hans magre legem et slag flagret saa tungt og vaatt.

Med ett stod han stille og kikket op, et smil gled over hans mund, en reisning kom i hans spinkle krop. Han nikket — og smilte kun.

Hun indsugte luften i tunge drag og lukket øinene til. Han mumlet svakt om „en herlig dag” om „solen” og „straalespil”.

Og barna de kom: „Jo fuld er han nok som ham forleden”, de skrek. — Snart myldret om ham en broget flok, som sorgløst jublet i lek.

Og han blev vel vred og tugtet dem vildt og hævet sin knudrede stok? Nei, stille han stod og smilte saa mildt og trippet i smaabarnas flok

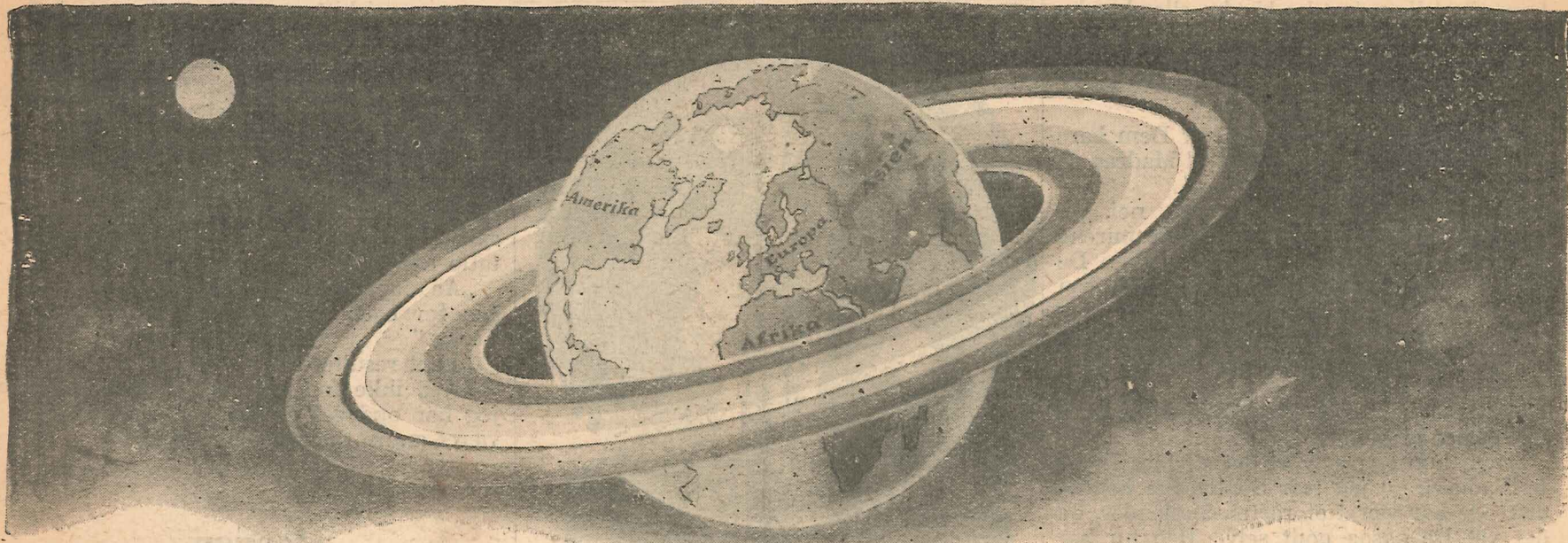
En taare randt ned ad kinden saa blek: „I elsker mig barn, ikke sandt? Og derfor er det, I flokkes om mig. Hvor godt, vi hverandre fandt! —

Ja, lek kun og dans nu saa godt I har lært I ler? — ja, I jubler ad alt! Men netop det har mit hjerte saa kjær.” — Han gik — og regndraaper faldt.

Jeg vendte mig om; — der vandret han bort langs den graa og skidne kanal. Imot mig pisket regnet haardt. I sollys gik han, som var gal. —

W. H.

egne av Amerika, Asien og Afrika vokser kakaotræet, hvis agurklignende frugter indeholder de værdifulde kjerner vi kan takke for at chokoladen i det hele ta kan fremstilles. Efter at de modne kakaofrugter er plukket av træerne og har gjennomgaat en viss gjærings- og tørringsproces, sendes „kakaobønnene” til fabrikkene, hvor de først renses i maskin 1) og ristes 2) deretter avskalles og tromles 3), males til en deigagtig masse paa den ophetede kakaomølle 4), blandes med sukker og krydderier f. eks. vanilje, nelliker, muskat 5), eltes 6), da det gjælder at faa massen saa findelt som mulig, finnes yderligere 7), hvorpaa chokolademassen vea en automatisk virkende maskin 8) skjæres op i deler av noigtig samme vea og endelig formes og avkjøles den færdige chokolade i de store, langstrakte kjøleanleggsmaskiner som sees paa fig. 9.

Hvis jorden har en ring svævende utenom sig, — som det er nogen der mener den har — og hvis denne ring i hovedsaken ligner den ring som smykker jordens søsterplanet Saturn, vil jorden formodentlig ta sig ut som vist her naar man betrakter den i kikkert f. eks. fra planeten Mars. Den lille klode til venstre er maanen, som efter hvad nogen astronomer hævder er den sidste rest av en anden ring, som jorden i tidenes morgen hadde kredsede uten om sig og som bestod av en utallig mængde smaakloder, der kjæmpet om herredømmet og søkte at trække hverandre ned til sig, indtil den sidste og største gik av med seiren efter at ha opslukt alle de andre. Og denne seierherre var den nuværende maane.

Har jorden en ring likesom Saturn?

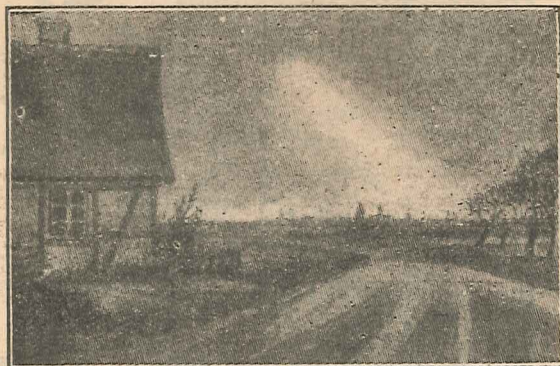
Et interessant problem i den moderne astronomi.

Det er sagt om planeten Saturn at ingen andre av stjernehimlens skjønne vidundere kan maale sig med den. Det indtryk den gjør paa den for første gang ser den gjennom kikkert er ubeskrivelig. Saa overvældende, saa hemmelighetsfuldt betagende syn er det at se denne bleke planet svømme omkring i æteren, omgitt av sin vældige mystiske ring som en gigantisk slange der biter sig selv i halen. Og hvor som helst man vender det med kikkert bevæbnede øie hen i himmelrummet — intetsteds opdager man noget lignende. Saturns ring er et enestaaende fænomen.

Er det da ikke mindre vel beføiet at spørre: Har ikke jorden ogsaa en saadan ring? Hvis den hadde det maatte vi vel ha opdaget den længe før vi saa Saturns ring!

Ikke desto mindre er problemet om jordens ring blit reist av videnskapsmænd gang paa gang, baa- de før og i den nyeste tid. Og det vil rimeligvis fortsætte at dukke op like til det findes sin endelige avgjørelse og man faar fastslaaet om jorden virkelig har en ring utenom sig eller om den ikke har det!

Der er de astronomer som hævder at jorden ialfald i sin tid har hat en ring. Men det er meget længe siden. Det var dengang da jorden endnu befandt sig i solstadiet av sin tilværelse og helt og holdent bestod av flygtige, glødende luftarter. De ytterste lag kunde da ikke følge med i den hurtige hvirvlende dans som denne glødende gaskule opførte. Ved ækvator frigjorde der sig

Zodiakallyset eller dyrekredslyset sees som et mat lysende, trekantet skjær paa vesthimlen om aftenen straks efter solnedgang i vaarmaanedene og paa østhimlen om morgenen ved høstid. Det peker med spidsen opad mot syvstjernen. Ser man nærmere efter viser det sig dog at fortsætte hele himlen rundt. I tropene sees zodiakallyset ofte meget tydelig, — lysere end Melkeveiens klareste partier.

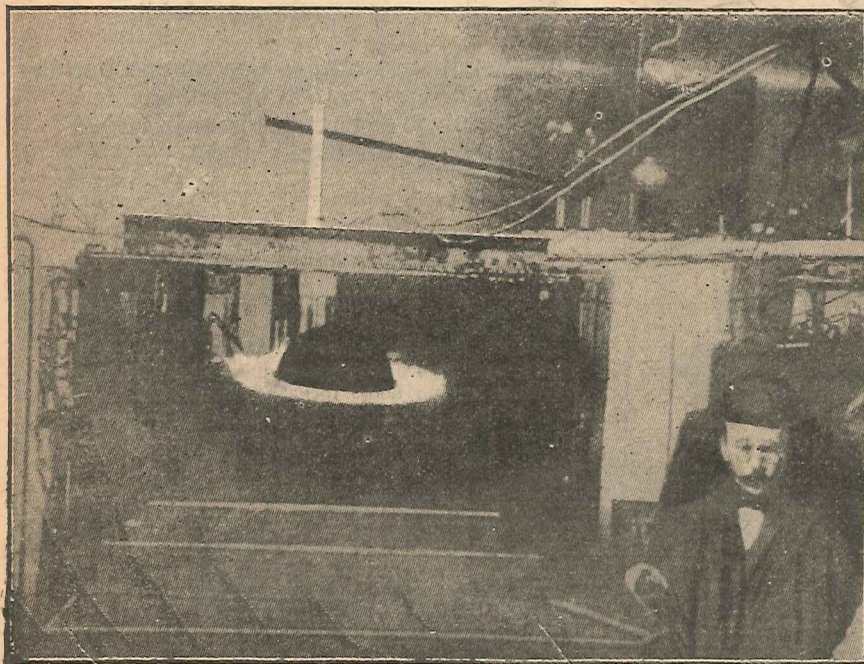
en dampning, som roterte langsommere end jordkjernen og som efterhaanden faldt bort i en mængde smaakloder. Mellem disse lilleputmaaner opstod der en kamp for tilværelsen, som førte til at de større opslukte de mindre og omsider var der bare en tilbage, som i sin masse forenet alle de andre. Og denne ene var maanen, som siden trofast har fulgt jorden paa dens evige vandring omkring solen.

Men overfor spørsmålet om jorden har en ring likesom Saturn vil de fleste finde det litet tilfredsstillende at faa det svar, at den ialfald for millioner av aar har hat en. Det man ønsker at vite er: Har den endnu en ring?

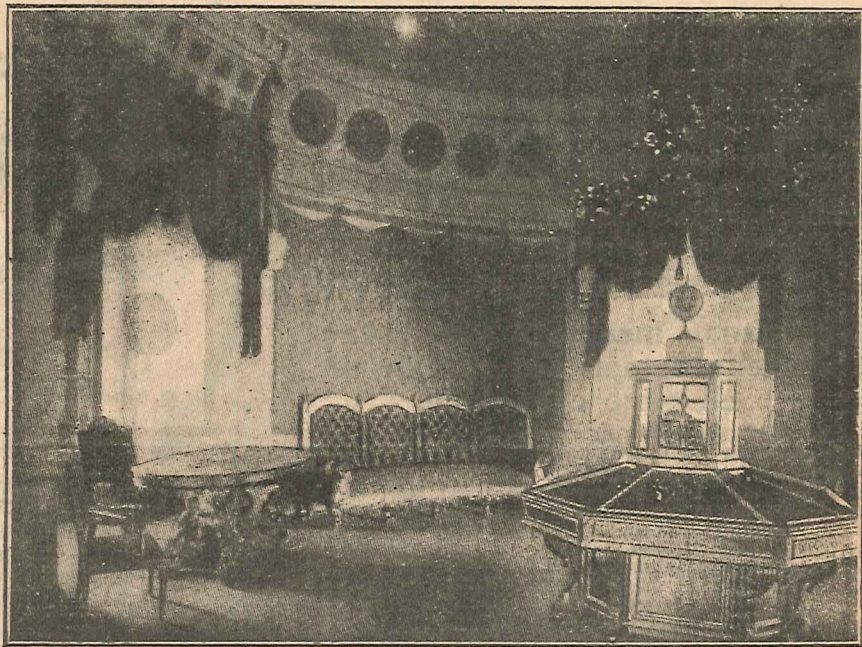
Og paa dette interessante spørsmaal er der flere videnskapsmænd som gir det likesaa interessante svar: Ja, sandsynligvis har jorden en ring svævende utenom sig — en ring som i hovedsaken er av lignende beskaffenhet som Saturnringen.

Hvorpaa støttes nu en saa opsigtsvækkende opfatning?

For at forstaa dette maa man vende blikket mot et andet av stjernehimlens ininteressante, gaadefulde fænomener, nemlig zodiakallyset, som i form av et kegleformet, mat lysskjær viser sig paa vesthimlen i de tidlige vaarmaaneder om aftenen og paa østhimlen om morgenen ut paa høsten. Mange mener at zodiakallyset stammer fra en flat ring av fine smaalegemer, kosmisk støv kredser om

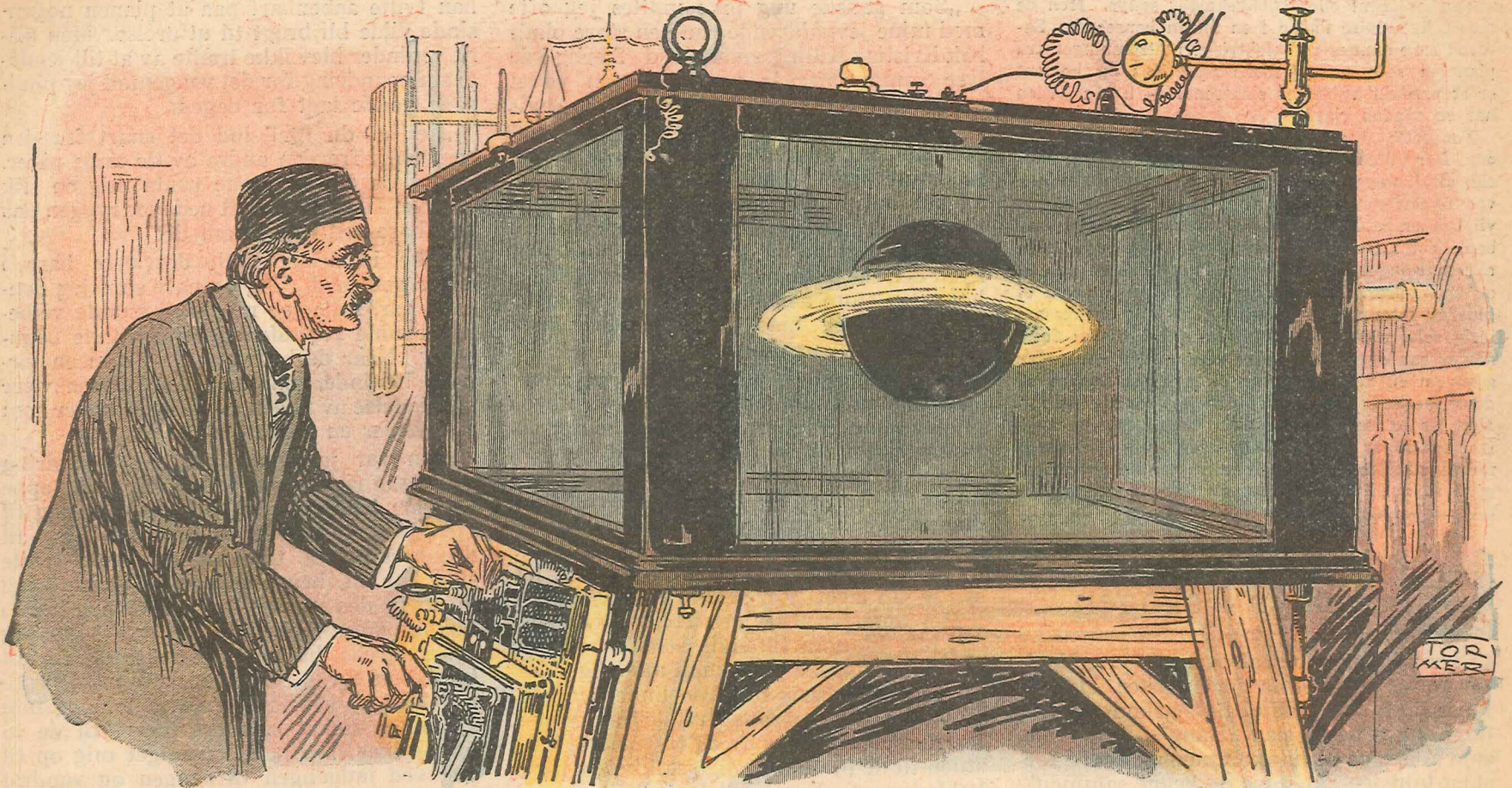

Her ses polarlysforsker professor Birkeland med sit miniatur-univers, som bestaar av en lukket glaskasse og en deri anbragt kobberkule. Kobberkule representerer den klode (jorden) og i glaskassens side er anbragt en elektrode, hvorfra der kan sendes katodestraaler (elektroner) ind mot kloden. Under visse forhold viser denne sig med en lysende ring utenom likesom Saturn naar man ser den gjennom kikkert.

I Vatikanet i Rom findes der en sal hvor man ved hjælp av elektriske lamper kunstig kan efterligne zodiakallyset, idet lyset i passe dæmpet form kastes bort paa salens vægger. Dette interessante arrangement er et led i en hel række astronomiske indretninger, som gjør den paagjældende sal i Vatikanet til et helt litet verdensrum en miniature, idet bl. a. taket er malt som himmelhvælvingen med dets stjerner og væggen ovenfor viser dyrekredsens tolv billeder.

Det gamle interessante problem, om jorden er omgitt av en ring, likesom søsterplaneten Saturn, er der kastet et nyt og eiendommeligt lys over ved de geniale eksperimenter som avdøde professor Kristian Birkeland i Kristiania i sin tid foretok med sit „solsystem” en glaskasse, hvorom der fortelles i hoeslaaende artikel.

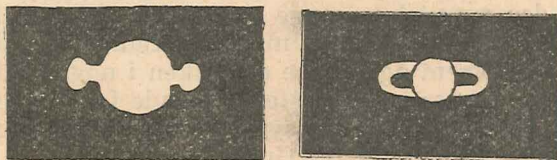
solen ikke langt fra jordbanen. Men der er ogsaa dem som holder paa at zodiakallyset hører jorden til, at det skyldes en ring som jorden har utenom sig og som følger paa alle dens veier, likesaa trofast som maanen gjør det og likesaa usvikelig som Saturnringen følger med Saturn.

Da er man forsaa vidt spørsmålet avgjort like nær: nogen sier det er solen som har en ring, andre at det er jorden. Paastand staar her mot paastand som saa ofte. Og hvem har rett?

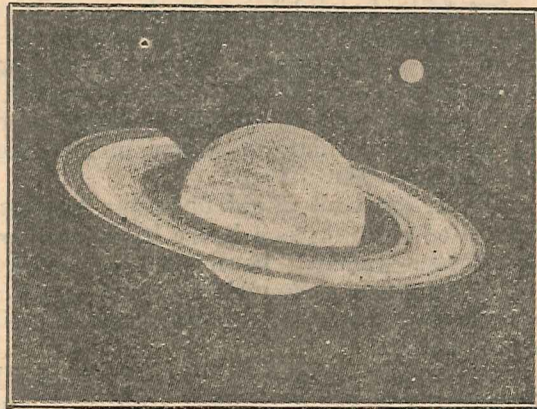
I den aller nyeste tid har jordringens tilhængere faat tilslutning fra meget kompetent hold, nemlig fra den for ikke saa længe siden avdøde norske fysiker, professor Kristian Birkeland. Han har gjort sig berømt paa to områder: dels har han — sammen med Eyde — anvist en udmerket metode til utvinding av salpeter av luften, brukbart som kunstgjødning (kvælstof), dels har han indlagt sig store fortjenester av nordlysforskningen. Han gik i sin nordlysforskning den moderne videnskaps kongevei, nemlig eksperimentets, idet han i sit laboratoriemuseum efterlignet de forskjellige nordlysfenomener.

I en stor glaskasse, som kunde rumme 70 liter, anbragte han en kobberkule, 8 cm. i tvermaal. Glaskassen var lukket lufttæt og der kunde ledes forskjellige luftarter ind i den. Luftartene kunde opnaa et hvilket som helst ønsket tryk og enhver ønsket tæthed. I kobberkullen var der en elektromagnet, som ved tilførsel av strøm kunde magnetiseres av de elektriske strømmer i den. I den ene av glaskassens sider var der anbragt en plate,

hvorfra der kunde sendes elektricitetspartikler, de saakaldte elektroner, ind i kassen. Det hele dannet et miniatuur-univers: glaskassen var verdensrum-

Paa de første billeder av Saturn fra omkring 1600 har ringen faat form av hankene paa de gammeldagse mørtlere eller som gryteører, slik som det sees her. Det var først den geniale og skarpsindige hollænder Huygens som i 1656 erkjendte at det her dreiet sig om en ring som omgav Saturn.

Planeten Saturn med sin merkelige ring. Man ser planetens slagggyge jord, paa ringen. Den lille klode øverst er vor egen bak, som er anbragt her for at man kan sammenligne de to planets indbyrdes størrelse. Saturns rumfang er henved 1000 ganger større end jordens, men den er av lettere stof, saa dens vekt er bare 92 ganger jordens.

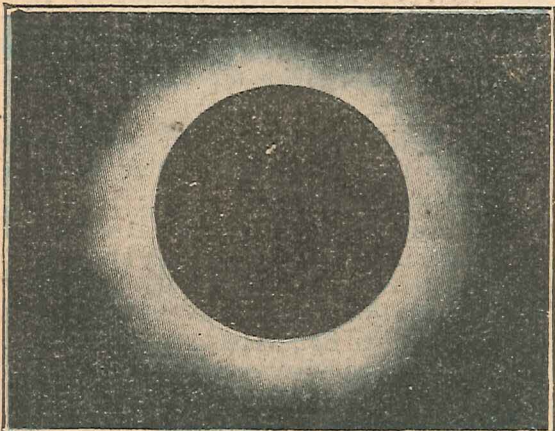
met, kobberkullen jorden og metalskiven, hvorfra elektronerne utsendtes, representerte solen.

Ved at variere luftartene i glaskassen og ændre deres tæthed og ved at forøke og formindske kobberkulens, „jordens”, magnetisme, lyktes det Birkeland at frembringe en række fenomenener i det smaa, som skuffende lignet de foreteelser i det store som knytter sig til polarlyset, idet han kunde faa luften i glaskassen til at lyse paa forskjellige maate naar han lot kassen gjennomstrømme av de av elektroner bestaaende og fra den omtalte metalskive utgaaende katodestraaler, ganske paa samme maate som de fra solen utstrømmende katodestraaler faar solen til at flamme av polarlyset.

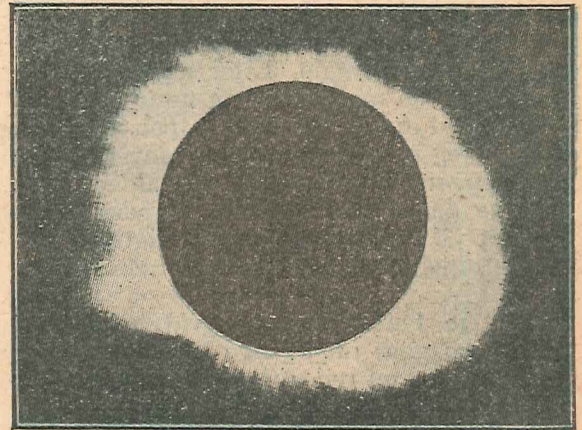
Men ikke nok med det. Under sine forsøk gjorde Birkeland den interessante opdagelse at han ogsaa kunstig kunde efterligne zodiakallyset, idet

der under bestemte forhold dannet sig en lysende ring utenom hans miniatuurjord inde i glaskassen, en ring som paa en slaaende maate mindet om Saturns ring, idet man endog var istand til at paavise den saakaldte Cassiniske deling i denne ring likesom i Saturnringen — et mørkt belte som deler ringen i et ytre og en indre part og er opkaldt efter dets opdager, Cassini.

Paa grundlag av disse opdagelser opstillet nu professor Birkeland den hypotese at Saturns ring er et produkt av elektriske utstrømninger fra planeten selv. Saturn er at betragte som en sol i det smaa, bare mange ganger mindre end den rigtige sol og ikke paa langt nær saa varm eller saa elektrisk virksom. Derfor er elektronerne, som utstrømmer fra Saturn heller ikke istand til at danne en sterkt lysende ring, men bare en ring hvis eget lys er ganske svakt. Naar Saturnringen allikevel skinner saa klart som den vitterlig gjør, skyldes det sollyset som reflekteres fra ringen, bl. a. i retning mot jorden, saa at ringen blir let at se. Og zodiakallyset? Ja, det hitrører ganske enkelt fra den elektriske ring som solens elektroner fremkalder utenom jorden, idet de ved at træ ind i jordens magnetfelter gjør luften der lysende. En slik ring vilde dog formodentlig være næsten helt usynlig herfra jorden hvis ikke solen lyste paa den og dette lys blev reflektert ned paa os. Med andre ord: Saturnringen og den problematiske jordring ligner hverandre deri at de bare for en del er selvlisende — en stor mængde av det lys de ut-

Den virkelige solkorona eller solkrone, fotografert under en solformørkelse i Santa Barbara i Spanien. Koronaen er den lysende glorie som findes aller ytterst om solen og som bare sees under totale solformørkelser.

En kunstig solkorona, som det lyktes professor Birkeland at danne under sine interessante forsøk med sit miniatuur-univers. Det blev derved gjort sandsynlig at solkoronaen er et elektrisk lysfenomen likesom nordlyset og — kanske — som Saturns (og jordens?) ring.

sender er laant eller tilbakekastet sollys. Men de ligner hverandre ikke i en anden henseende: Saturns ring dannes ved elektriske utstrømninger fra planeten selv, men jordens ring — og holdent er et produkt av solens elektroner — hvis jorden har en saadan ring!

For dette „hvis“ kommer man stadig ikke utenom. Der vil formodentlig i lange tider endnu, kanskje altid, være noget usikkert, noget problematisk ved fænomenet jordens ring. Og videnskapsmænd vil bekjempe hverandres anskuelser med nye vaaben, hentet fra nye observationer, nye opdagelser, nye slutninger, utdragne av de nye observationer og opdagelser. Derved faar det hele spørsmålet et plus av interesse og spænding. Det er interessant i sig selv, men det er yderligere interessant fordi det er saa eggende problematisk. Hver gang man gjennom en kikkert kaster blikket paa Saturn og dens merkelige ring vil man uvilkaarlig tænke: Mon jorden tar sig lignende ut naar den sees utenfra, fra Mars f. eks.? Og hver gang øiet streifer zodiakallysets matte lyskegle vil det spørsmålet reise sig: Er det et glimt av jordens ring vi her ser — jordens lysende halssmykke?

Et eventyr i skogen.

—o—

Sigrid Holm var gaat over til tante Marie for at hente et brøderimønster. Det var ihvertfald den „officielle“ grund til den unge pikes besøk paa „Haug“. Men tante, som alle dage til fuldkommenhet hadde forstaaet kunsten „at stave og lægge sammen“ var ingenlunde uvidende om at der inden for gaardens enemerker befandt sig en ung mand, hvis person utøvte en egen tiltrækningskraft overfor en viss ung dame. Men tante skulde nok tie med hvad hun visste — bevare vel! Den spirende kjærlighet mellem de to unge skulde ha lov til at utvikle sig i stilhet — uten direkte indblanding fra hendes side; det var absolut det sundeste. Og blev det endelig nødvendig „at hjelpe litt til“, maatte hjelpen ydes under yderst diskrete former, paa en saadan maate at de paagjældende slet ikke ante ens velvillige hensigter.

Fru Kiær og hendes unge søsterdatter hadde nydt en god kop kaffe med deilig hjemmebakke kaker til. Nu sat de to kvinner foran kakelovnen; gjennom den aapentstaaende dør betragtet de i taushet de gulrøde ildluer, som under lystig knitren og spraken fortærte bjerkekubbene. Det var altid hyggelig i den store stue, men kanskje mest ved skumringstid, naar tussmørket mildnet de stive linjer i de gamle mahognimøbler, mens gjenskjæret fra ovnen samtidig forsterket glansen i rammene om de gulnede kobberstik.

Det var Sigrid som først brøt tausheten: „Kjære tante,“ sa hun, „kunde du ikke fortælle mig et eller andet fra de gode gamle dage — noget rigtig spændende og interessant som jeg ikke har hørt før?“

Fru Kiær lot strikkesøtet synke, hendes ansigt hadde pludselig antatt det særpregede uttryk, som tydelig røbet tankens flugt mot det forbigangne. Efter nogen øieblikkes stiltiende overveielse sa hun:

„Jeg sat netop og tænkte paa en begivenhet jeg oplevde som syttenaarig — allsaa dengang jeg var paa din alder. Men samme begivenhet rummer en viss uhygge, det vil derfor neppe være riktig at bebyrde din fantasi med de nærmere enkeltheter.“

„Aa, jo, tante!“ tigget Sigrid. „Jeg liker netop saa godt uhyggelige historier. Naar man ikke er en ren kujon virker slike fortællinger i høi grad oplivende paa ens mod, det sier ihvertfald far, og hans utsagn maa vel staa til troende, skulde jeg mene.“

„Ja da faar jeg vel gi efter, da,“ nikket tante, hvorefter hun straks begynde at fortælle:

„Som ganske ung pike møttes jeg ofte med mine jevnaldrende paa den store plads bak Kristian Killingsruds gaard. Særlig i de lyse sommeraftener var stedet en yndet samlingplads for de unge mennesker, hvis livsmod og livsglæde dagens haarde slit ikke hadde formaadd at kue. — Du skulde set hvordan vi lekte! Med en lang stjørre og mer umiddelbar glæde end den nutidens ungdom lægger for dagen ved lignende leiligheter. Det er ihvertfald min anskuelse hvad den sak vedrører, men der er muligen bare den store avstand i tid som bevirker at mindet fra hine dage fremtræer med en særegen glans og pragt.“

Men nok om dette! Vi moret os altsaa kongelig og lystigheten steg endnu nogle grader naar Kristian Killingsrud hentet sin gamle fiolin og begynde at gni løs. Da danset vi rundt paa den grønklædte plads under jubel og sang. Pikenes skjørter feiet duggen av de brokede markblomster og høit oppe i trætoppene vaaknet smaafluglene op av sin søte blund og gav freidig sit besyv med i laget. „Aa, det var en deilig tid!“

Her taug fru Kiær et øieblik, mens hendes blik likesom tilfældig streift vinduet, bak hvis duggede ruter man utydelig skimtet gaardspladsens bladløse lindetrær. Aftenvinden bevæget langsomt de fine kvister, hvorfra dæmpet sus av og til trængte ind i stuen til de to ubevægelige skikkelser foran kakelovnen. Fru Kiær fortsatte:

„En søndag eftermiddag var der efter gammel sedvane samlet en hel del unge mennesker oppe paa den tør omtalte plads. Ogsaa jeg var tilstede. Samtalen blev paa en eller anden maate ledet ind paa et emne som alle dage har været meget aktuelt: den ængstelse mange mennesker føler ved at færdes ute efter mørkets frembrud. Vi talte frem og tilbake om saken i nogen tid og enhver av de tilstedeværende fremførte sine erfaringer og synspunkter. Pludselig sier Lars Peter fra Grønnegaarden:

„Det er da ellers en velkjendt sak at alle kvindfolk er forfærdelig mørkrædde. De tør næsten ikke gaa over en gaardsplads i tussmørke.“

Jeg følte tydelig hvordan harmen over den unge mands ubeføiede paastand drev blodet op i mine kinder. Mit blik gled søkende kredens rundt for at se om ingen av de tilstedeværende unge piker vaaget at ta til gjennæle, men da ingen meldte sig traadte jeg dristig frem.

„Naturligvis vil vi aldrig kunne konkurrere med skabningens herre hvad mod og dristighet angaar,“ bemerket jeg spydig. „Men paa den anden side er det langt fra enhver ung pike som gjemmer sig for sin egen skygge.“

Mine veninder gav lydelig sit bifald tilkjende, hvad der aabenbart i høi grad opbidset den unge mand til fornyet motsigelse.

„Ja, store ord og fett flesk!“ vrængte han. Men findes der blandt de her forsamlede unge piker en eneste som uten ledsager tør gaa gjennom Storskogen ved nattetid? For i saa fald blir jeg vel nødt til at anerkjende deres dristighet, men ellers —“

Her gjorde Lars Peter en megetsigende gebærde.

„Jeg skal gjerne vaage forsøket saasnart det blir tilstrækkelig mørkt,“ forsikret jeg med kneisende holdning. „Saa kan jo halvdelen av de tilstedeværende personer ta opstilling ved denne og den andre halvdel ved den motsatte side av skogen for der ved at konstatere at alt gaar ret og rigtig til.“

„Ja, tilbudet er for saavidt godt nok,“ indrømmet Lars Peter med et skuldertræk;

han tvilte aabenbart paa at planen noensinde vilde bli bragt til utførelse. Men mine veninder blev ikke trøtte av at tilkjendegi sin beundring for det vaagemod jeg pludselig hadde lagt for dagen.

„Nei, at du tør!“ lød det snart fra den ene, snart fra den andre av de unge piker. „Jeg vilde aldrig kunne paata mig en slik opgave. Det løper koldt nedover ryggen paa mig bare ved tanken om det.“

Slike uttalelser faldt desværre bare i altfor god jord. Ung og naiv som jeg dengang var, solte jeg mig med største velbehag i mine veninders lydelig uttalte beundring. Naar de betragtet mig som en virkelig heltinde, maatte jeg vel ogsaa være i besiddelse av nogen av de egenskaper som særpræger en saadan. —

Men var jeg glad over den beundring som i saa rikelig maal blev mig tildelt oppe Kristian Killingsruds plads, saa var jeg tilgjengjæld temmelig nedtrykt da jeg til den berammede tid kom til det bestemte sted for at begynde min aftenvandring gjennom den mørke skog. Hvis jeg hadde kunnet være bekjendt av det, vilde jeg sporenstreks ha skyndet mig tilbake til hjemmet trykke ly. Men dette gik jo ikke an. Med en kraftanstrengelse tok jeg mig sammen, vinket muntert farvel til de to unge piker som hadde ledsaget mig op til leet ved indgangen til skogen og vandret derefter langsomt ind mellem trærne.

Aftenen var raakold og blæsende, ofte sløredes fuldmaanens av store skymasser og med det samme sænket mulmet sig tungt og knugende over den store skog, som uvilkaarlig kaldte angsten frem i dypt av mit sind.

Hu, hvor trist og uhyggelig her var! Saa øde og tomt. Og dog hadde jeg hele tiden fornemmelsen av at underlige ondskapsfulde skyggevesener rørte sig inde i tykningen for i skjul av mørket at overfalde og tilintetgjøre den formastelige som vaaget at streife gjennom deres løndomfulde tilholdssteder.

Uvilkaarlig forlænget jeg mine skritt for hurtigst mulig at naa til enden av veien. Inde i den del av skogen hvor jeg nu færdedes, overskygget trækronene ganske den smale sti, hvorved de faktisk lukket alt lys ute. Herinde var der mørkt som i graven. Og snart skulde jeg passere det sted hvor i sin tid en ung pike var blitt myrdet av en ukjent forbryder. Ved tanken herom rystet jeg over hele legemet og den kolde sved trængte sig frem paa panden. mens jeg i fantasien foregjøglet mig tusen rædselsvækkende muligheter. Atter følte jeg den aller største lyst til at vende om, til i stormløp at søke tilbake til husene og de aapne sletter, hvor ingen fare truet. Men endnu engang betvang jeg min taapelige angstfølelse, idet jeg høilydt haant mig selv. I virkeligheten hadde jo Lars Peter fuldstændig ret. Hvad var jeg end en ussel og feig kujon, uværdig til at færdes blandt kjække og modige mennesker.

Med hurtige skritt nærmet jeg mig det berygtede sted hvor det frygtelige morddrama var blitt utspilt.

Men hvad var det? Det gav et sæt i mig og i det samme stanset jeg paa stien, fuldstændig stivnet av øieblikkets lammende rædsel. Borte i skyggen av trærne hadde jeg opdaget en høi, velvoksen mandsskikkelse. Stum og ubevægelig stod han der, som om han avventet mit komme for i det beleilige øieblik at styrte frem med høit hævet kniv, længselsfull efter at berede mig samme skjæbne som hin anden ulykkelige unge pike.

Her var bare ett at gjøre. Saa snart jeg hadde gjenvundet mine lemmers fulde bruk tiltraadte jeg et ilsomt tilbaketog; jeg formelig styrtet avsted saa hurtig mine ben formaadde at bære mig. Uheldigvis tok jeg mig ikke i vare for en stor gren som laa henslængt i kanten av stien. Grenen tok fat i min kjole og i neste øieblik styrtet jeg hodekuls til jorden, hvor jeg blev liggende bevisstløs — jeg aner ikke i hvor mange minutter.

Da jeg atter kom til mig selv laa jeg utstrakt inde paa grønsværet og ved min side knælte en ung mand. Forsiktig førte han et fugtig lommetørkle over min hete pande.

„Nu har De det aabenbart bedre, frøken,” utbrøt han, idet jeg slog øinene op. Med velbehag lyttet jeg til den fremmedes klangfulde stemme, en raa og forhærdet forbryder vilde neppe tale paa den maate.

Naturligvis følte jeg mig forpligtet til at uttale en varm tak for den venlige omsorg som fra hans side var blit mig tildel; nu hadde jeg det i virkeligheten udmerket. Ved den unges bænd bistand kom jeg hurtig paa benene, hvorefter jeg straks begyndte at børste støvet av min gode sommerkjole, mens jeg i smug tilkastet den formentlige morder mangt et forskende øiekast.

Nu traadte gjenstanden for min varme interesse nogen skridt nærmere; idet den unge mand høflig lettet paa hatten, sa han:

„Mit navn er Henrik Kiær og jeg er paa vei til „Haug” hvor jeg under forvalterens sygdome skal lede det daglige arbeide. For at naa mit maal hurtigere besluttet jeg at ta en snarvei gjennom skogen, men da jeg ikke er kjendt paa egnen for jeg naturligvis snart vild. Ærgerlig og ubeslutsom stod jeg der borte under eken, da De til min store glæde dukket op i landskapet. Jeg stod i begrep med at tale til Dem da De pludselig og uten at jeg straks fattet grunden til Deres handlemaate, styrtet tilbake gjennom skogen. — Jeg beklager meget at jeg gjennom min tilsynekomst skulde indgyde Dem en saa alvorlig forskrækkelse.”

„Aa, det har intet at si,” stemmet jeg forlegent rødmende under den unge Kiærs rolige blik. „Jeg indser nu at jeg har baa ret mig utilgivelig dumt og krysteragtig ad. Dersom De visste hvor jeg skammer mig —”

„Det har De aldeles ingen grund til, frøken,” ivret Kiær. „Det er i virkeligheten et meget dristig forehavende naar en ung pike som De ganske alene vaager at passere en stor skog ved nattetid.”

„Tænk, jeg tror det er skjæbnen som har ført os sammen,” erklærte jeg freidig. „Jeg heter Sigrd og er datter av proprietær Holst paa „Haug”, saa jeg kan med det samme tilby Dem min tjeneste som veiviser. Men først maa jeg tale med nogen unge mennesker som venter mit komme ved skogens østlige utgang.”

Saa fulgtes vi ad gjennom skogen. Henrik Kiær gjorde et usedvanlig sympatisk indtryk og vakker var han jo som faa. Det faldt likesom av sig selv at jeg underveis betrodde ham alt vedrørende aarsaken til min natlige spasertur. Med et stille for-

staaende smil lyttet den unge mand til min ivrige pludren. — Jo han forstod det virkelig saa godt altsammen.

Et lydelig „hurra” hilste min tilsynekomst ved skogleet, hvor de unge hadde leiret sig i en uregelmæssig gruppe. Men jubelen forstummet i samme øieblik som min ledsager traadte frem mellem træerne. Den kjendsgjerning at jeg paa en kortere eller længere strækning hadde hat følgeskap forringet selvfølgelig i høi grad betydnings av eksperimentet. Hadde mine omgangsfæller visst besked om hvad der kort tid i forveien var passert inde i skogen var utvilsomt den sidste rest av beundring og

„Naar du skal være ganske ærlig, barnet mit,” begyndte hun, „føler du da ikke litt ængstelse ved tanken om den lange tur over de øde slettene naar du hjemveien?”

„Aa, jo, tante, paa du sier det saa — saa svært dristig er jeg jo ikke, det skal jeg gjerne indrømme.”

„Jeg kunde næsten tænke det,” smilte fru Kiær. „Men du behøver ikke at være ængstelig for hjemturen. Vor nye agrom vil vist heller end gjerne følge dig et stykke paa veien. Jeg skal selv gi ham besked.”

„Tusen tak, du er virkelig altfor snild og omsorgsfuld!” utbrøt den unge pike, idet hun henrykt omfavnet og kysset tanten.

Nogen minutter senere stod fru Kiær ute i havestuen. Med et fint smil om den uttrykksfulde mund betragtet hun de to unge, som arm i arm skreid frem over den opblødte vei for sluttelig at forsvinde i den tiltagende skumring.

A. K. O.

Hvem blir først gift?

En spøk fra det femtende århundre.

Der var en borger som hadde tre døtre. Hver av dem hadde en frier, og hver av dem ønsket at være den første som indtraadte i den hellige egtestand.

Men faren hadde ikke raad til at utstyre dem alle tre paa en gang; derfor kaldte han dem til sig og sa:

„Kjære barn, jeg er nødt til at la det gaa en tid mellem hver av de tre bryllupper; men da dere vel alle tre gjerne vil være den første som blir gift, saa vil jeg la skjæbnen ta bestemmelse for mig. Se, jeg vil række dere vand og dere skal alle tre vaske hændene samtidig; men dere maa ikke tørre dere paa noget haandklæ, men skal la hændene tørre av sig selv. Den hvis hændene tørrer først skal ha bryllup først — om ganske kort tid.”

Faren hældte saa vand over deres hændene, de vasket sig og lot saa hændene tørre av sig selv.

De to ældste holdt sine hændene ganske stille; de trodde vel at de saa blev hurtigere tørre. Men den yngste slog ut med sine som om hun viftet noget fra sig og ropte imens:

„Jeg vil slet ikke ha bryllup — jeg vil slet ikke ha nogen mand!”

Under al denne viften tørrer hendes hændene hurtig; hun fik en mand før maaneden var omme, og de to andre maatte vente, til faren fik samlet sammen et utstyr til dem.

I skyggen av træerne hadde jeg opdaget en høi, velvoksen mandsskikkelse.

gaat i vasken. Men min sandhetskjerlighet hadde endnu ikke naadd en slik utvikling at jeg følte mig tilskyndet til at skrifte i Lars Peters nærvær. Jeg indskrænket mig derfor til at gi et meget kort referat av aftenens oplevelser.

Paa tilbaketuren gjennom skogen fulgtes Henrik og jeg ad som det bakerste par i skaren. Paa et litt senere tidspunkt blev vi enige om at slaa følge for hele livet, en beslutning som hverken han eller jeg nogensinde har angret. Mangen aftenstund har vi under spøk og latter opfrisket mindet om de underlige omstændigheter hvorunder vort første møte fandt sted.”

Fru Kiær taug, i flere sekunder var der ganske stille i stuen. Saa tok Sigrd tantes haand mellem begge sine.

„Tak, kjære tante, for den udmerkede historie!” utbrøt hun. „Den vil jeg aldrig glemme. — Men tænk, det er næsten mørkt og jeg som lofte mor at være hjenname ved 5-tiden,” for hun forskrækket op.

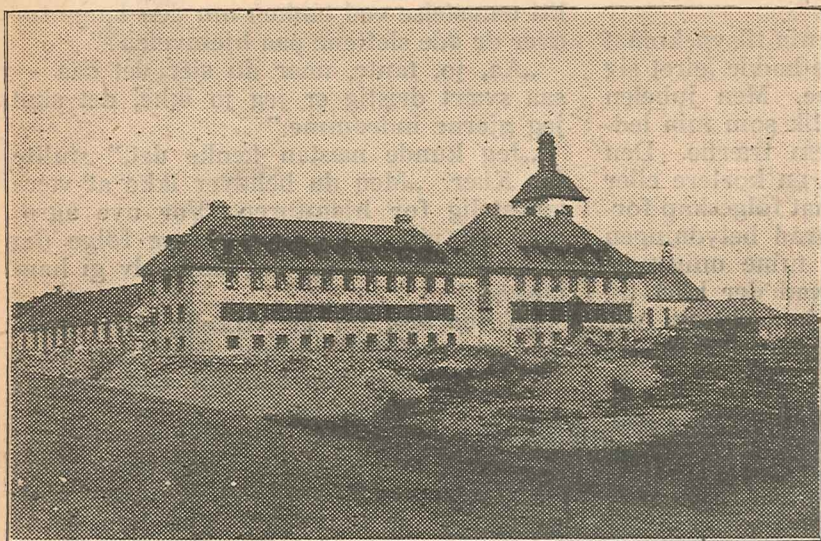
Ogsaa tante hadde forlatt sin makelige lænestol. Opmerksomt iagttagende gled hendes blik henover søsterdatterens unge, friske ansigt.

Løsning paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 33:

94. Dr. X som kasseoptæller: Da antallet av 10-kroner og 5-kroner tilsammen var to over det dobbelte av antallet av de andre tre slags pengestykker tilsammen, utgjør disse tre slags altsaa $\frac{1}{3}$ av samtlige pengestykker minus 2 eller med andre ord: $(170 + 2) : 3 = 56$ stykker. Og antallet av 10-kroner og 5-kroner tilsammen blir da $(56 \times 2) + 2 = 114$ stykker. Naar man saa tillike vet at antallet av 5-kroner er lik med antallet av 1-kroner, 25-ører og 10-ører tilsammen, vet man ogsaa, at antallet av 5-kroner er 56 og at antallet av 10-kroner blir $114 + 56 = 58$ stykker. Antallet av 10-kroner er saaledes 2 større end av 5-kroner. Men da antallet av 10-kroner og 10-ører tilsammen var lik med antallet av 5-kroner og 25-ører tilsammen, maa der ogsaa være to stykker 25-ører fler end 10-ører. Da forskjellen mellem antallet av 1-kroner og 25-ører var dobbelt saa stor som forskjellen mellem antallet av 25-ører og 10-ører, og der var flere 1-kroner end 25-ører, maa der være fire stykker 1-kroner fler end 25-ører. Antallet av 1-kroner, 25-ører og 10-ører var — som det sees ovenfor — 56 stykker. Antallet av 10-ører maa altsaa være $(56 + (2 + 6)) : 3 = 16$ stykker. Antallet av 25-ører er da $16 + 2 = 18$ stykker og av 1-kroner $16 + 6 = 22$ stykker. Lægger man værdien av disse $58 + 56 + 22 + 18 + 16 = 170$ pengestykker sammen, faar man en kassebeholdning paa 888 kroner og 10 øre.

95. Hvad Paul og Karen saa i kaminen: Det var en liten fugl, som sat og sang inde i kaminen.

96. Logograf: Ellen, trone—krone rotte, rektor, tone. Leo, en—to—tre, torn. — Elektroner.

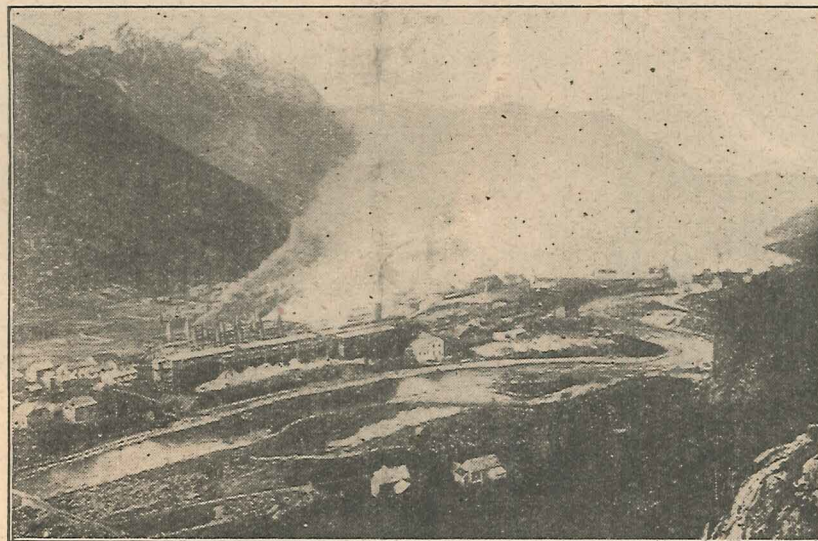
Lærehjemmet paa Bredtvedt i Østre Aker ved Kristiania blev som man vet aapnet ivaar, men der gjenstaar endnu endel byggearbeider før hjemmet kan motta fuldt belæg, 120 gutter. Foreløbig er der plads til 50 gutter, men der skal yderligere bygges to elevbygninger samt gymnastiksal og festsal. Og det er meningen at byggearbeidet skal utføres av hjemmets gutter i likhet med hvad som blir gjort ved vernehjemmene i Amerika. Allerede som det nu staar der virker dog lærehjemmet som man ser særdeles imponerende. Hjemmet skal ifølge planen stadig ha omkr. 100 gutter i haandverkslære — som møbelsnekkere, malere, elektrikere og smeder, men da hjemmet raar over ca. 500 maal jord vil ogsaa en hel del kunne utdannes i landbruk. Dets elever er gutter som har faat betinget dom eller betinget undlatelse av paatale. — Eyolfsson.

Laxevaag kirke ved Bergen efter restaureringen. Denne kirke hører til den ganske almindelige type av landskirker som blev opført omkring 1870 aarene. Folkemængden i sognet er imidlertid blitt firedoblet siden kirken bygdes, og den trængte derfor til at utvides. Sogneprest Tybring satte sig da i spidsen for et arbeide som ikke bare gik ut paa utvidelse av kirken men ogsaa paa en restaurering som kunde bringe kirken bedre i samklang med det gamle Damsgaards monumentale bygning i nærheten. Restaureringsarbeidet blev overdrat arkitekt Georg Greve mens den kunstneriske utsmykning blev overlatt til maleren Bernhard Greve. Og de to herrer har gjort den gamle, ganske ordinære landskirke til en hel seværdighet blandt vort lands trækirker. Den har faat et vakkert utseende og dens indre er festlig smykket. — Fot. Meyer.

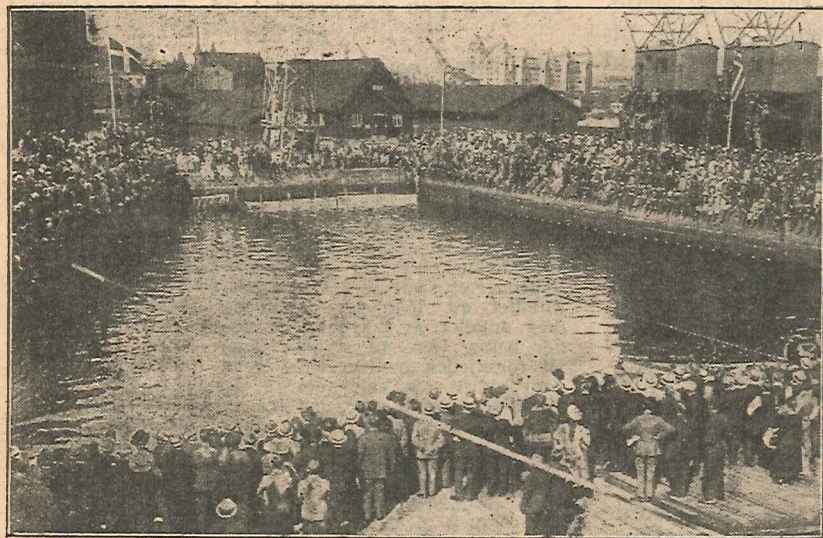
En veltjent statsfunktionær. Toldkasserer B. Bentzen i Farsund fik nylig kongens fortjenstmedalje i guld for lang og tro embedsvirksomhet. I 61 aar har han været i statens tjeneste — fra 1852 til 1875 som underofficer og fra 1875 til 1913 som toldbetjent og toldkasserer i Farsund. Den nu 88 aar gamle hædersmand har ogsaa hat mange kommunale tillidshverv.

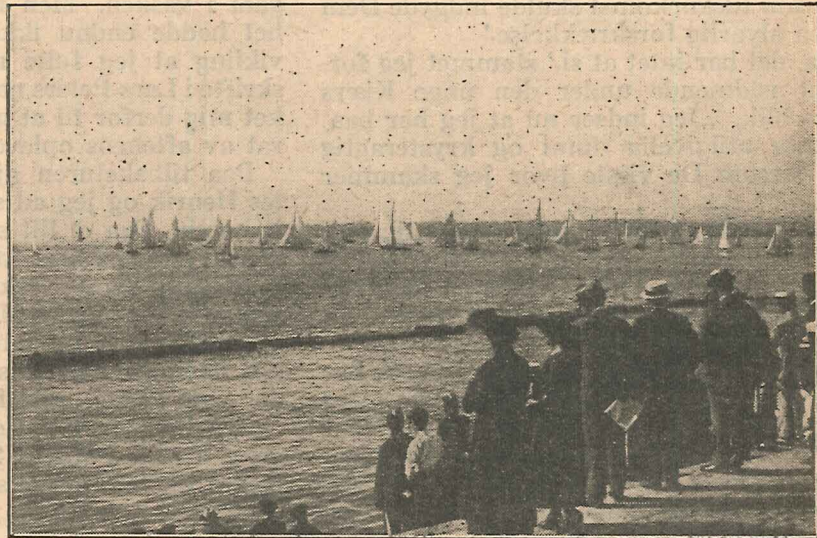
Industriens vanskeligheter. Kommer Odda fabrikk igjen? Som saamange andre bedrifter har ogsaa Odda fabrikk i længere tid staat stille og ca. 1500 mennesker derborte har været saagodtsom uten eksistensmidler. I det sidste har der imidlertid været forhandlet om en rekonstruktion av selskapet samt med stat og kommune for at faa virksomheten gjenoptat.

En arbeidskar som fortjener paa-skjønnelse. Henrik Simonsen Kit-tang, Bareksten ved Florø, som nu er bortimot 70 aar har efter først at ha været fisker paa Nordland i en menneskealder drevet med grøftning og brytning av nyland, dels i Sogn og dels i Trøndelag. Det er mange hundre maal jord han ved sit slitsomme arbeide har bragt under pløgen, som oftest i tungt terræng.

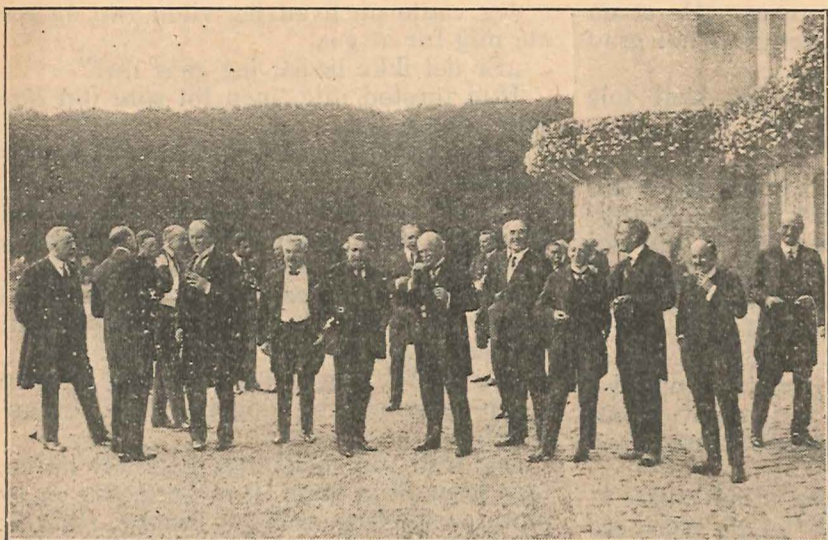

Fra den store nordiske landskamp i svømming. Den foregik den 20. og 21. august og blev et av de mest vellykkede svømmestevner man har hat i Kristiania. Norges svømmeforbund har al ære av det improviserte svømmestadion det hadde arrangert i havnebassinet ved kornsiloen paa Vippetangen, og svømmerne hadde al ære av den uforfærdethet hvormed de tumlet sig i det litet tiltalende vand. Gjennem de nye rekorder som blev sat, deriblandt ny verdensrekord paa 1000 m., vakte stevnet sensation langt utenfor Norge. — Fot. Skarpmoen.

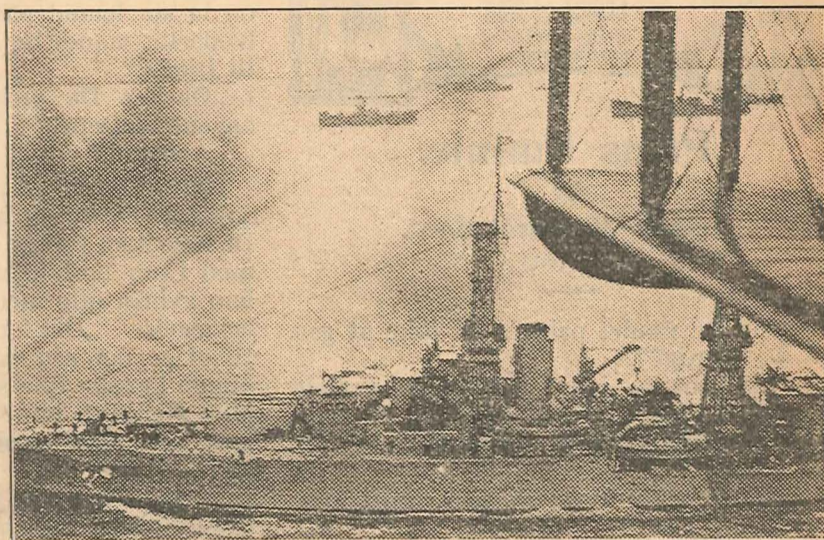

Blev svømmestevnet vellykket kunde ikke det samme sies om seilregattaen som holdtes samtidig. Den maatte simpelthen indstilles da veirgudene fuldstændig negtet sin medvirkning. Vi hitsætter dog ovenstaaende fotografi fra „regattaen” som et vakkert stemningsbillede fra Kristianiafjorden hin solblanke augustdag. Stevnet som var arrangert av Kristiania seilforening maatte avlaases efter 6 timers drift i vindstille, hvilket hører til sjeldenhetene, for at gjenoptas 14 dager senere. Fot. Skarpmoen.

Spredte træk fra verden derute

De alliertes øverste raad var fornylig samlet i Paris for blandt andet at drøfte det meget omtvistede spørgsmål om Øvre-Schlesiens skjæbne. Paa ovenst. billede ses Millerand, Briand, Lloyd George og de fleste av deltagerne smile saa velvillig og fornøjet at man, hvis man skulde dømmes efter billedet, maatte tro der hersket den skønneste enighet om hvorledes Øvre-Schlesiens forhold skulde ordnes. Som man vet var dog dette ingenlunde tilfældet. Istedendfor skjøn endrægtighet forekom der paa møtene saa megen strid, at man endog frygtet for at det skulde komme til helt brud mellem England og Frankrike. Det øverste raad kunde ingen tilfredsstillende løsning finde og overlot til Folkenes forbund at behandle det vanskelige problem.

Fra den store amerikanske flaatemanøvre ved Floridas kyst. Her virket flyvemaskiner, ubaater og slagkrydsere sammen, og amerikanerne sier at manøvrene gav et godt indblik i hvorledes fremtidens sjøslag vil komme til at arte sig. Fra flyvemaskiner utkastedes bomber ikke bare mot faste maal som utrangerte tyske ubaater men ogsaa mot bevægelige maal som det forhenværende tyske krigsskib „Ostfriesland”. Man kunde naturligvis ikke ha manskab ombord paa dette skib, og saa styrte man det med traadløs kraftoverføring, likesom man fra flyvemaskinene styrte ubaatenes torpedoer til de naadde sit maal. Ovenst. billede er tat fra en av de flyvemaskiner som deltok i manøvrene. U. S. A. er nu blit en førsterangs militærmagt tilsjøs.

Det øverste raad og Folkenes forbund

Det øverste raad som siden Versailles-traktaten kom istand saa at si har dannet Europas politiske høiesteret hadde i første halvdel av august et møte i Paris som baade ved sit forløp og sin avslutning synes at ha sat en merkepæl i den europæiske politik. Møtet behandlet en række av dangens vanskelige spørsmål, og kjernen i forhandlingene var det omstridte spørsmål om Øvre-Schlesien. Her har som man vet England og Frankrike staat i sterk motstrid med hverandre mens Italien har indtat et mellemstandpunkt. De allierte hadde haabet at det øverste raad vilde finde en vei ut av vanskelighetene og faa de engelsk-franske standpunkter forlikt. Dette haab gik ikke i oppfylldelse. Raadet blev hurtig splidagtig med sig selv. Det delte sig i to stridende leire med Amerika som nøytral tilskuer, og det var trist at lægge merke til hvor liten vekt politikerne la paa den sakyndige kommissions nøkterne rede-gjørelser. Disse kjedet herrene som straks kom i den livligste stemning

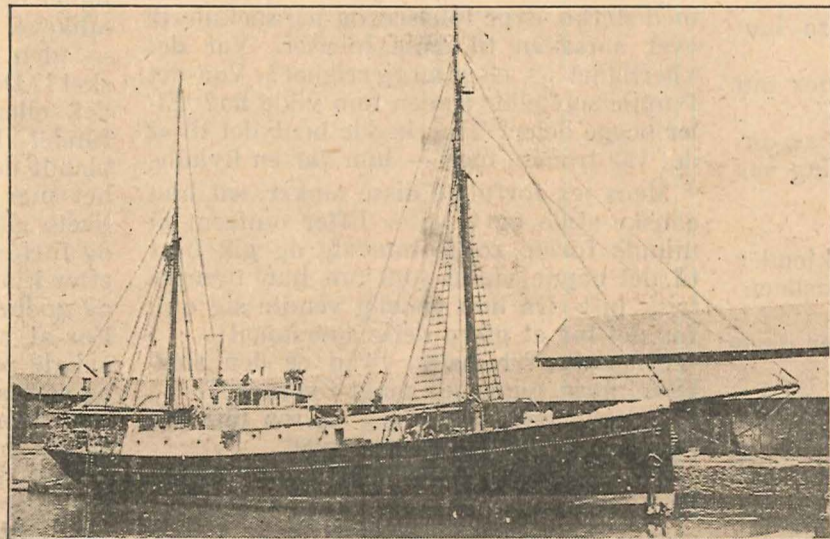

Da Carpentier kom hjem til Paris. Skuffelsen over hans nederlag var vistnok stort, men allikevel erkjendte man med stolthet at han hadde forsvart den nationale sports ære, og da han kom til St. Lazare jernbanestationen blev han av sine venner baaret bort i triumf. Paa billedet ser man hans hode rake op over folkemassen.

med spøk og munterhet saasart statistikerne gjorde en liten pause, og det er formentlig fra en slik pause at ovenstaaende billede er hentet. Billedet symboliserer ialfald ikke den stemning som hersket mellem de stridende parter under forhandlingene. Raadet maatte tilslut opgi det hele og beslutte at overlate til Folkenes forbund det øvreschlesiske spørsmål. Denne beslutning er — og det kanske ikke med urette — blit karakterisert som en falliterklæring, tiltrøds for det høie raads formelle manifestation tilslut av „sin vilje til at opretholde den nøie enighet mellem de allierte som nu mer end nogensinde er nødvendig for verdensfreden”. Og beslutningen menes at ville føre den europæiske politik over i et nyt spor, idet den betegner et brudd paa den bestemmelse i Versailles-traktaten som lægger alle spørsmål angaaende Tyskland i det øverste raads hænder. Den synes at være det første skridt til Folkeforbundets aapning ogsaa for Tyskland. Dermed vil visselig en stor vending være skedd. For et Folkenes forbund uten magter som Tyskland, Rusland og Amerika blir efter den almindelige mening en vanskapning.

Sir Ernest Shackleton, den bekjendte polarforsker som nu for anden gang har tiltraadt en ekspedition med Sydpolen som maal. Shackleton som er en meget erfaren og uforfærdet forsker er ogsaa godt kjendt i vort land hvor han bl. a. har gjort adskillige forstudier.

Den nye Shackletonske Sydpolsekspeditions skib „Quest” som er indkjøpt i Norge. Den 20. august startet ekspeditionen fra Themsen og satte kursen for Sydishavet. Først og fremst skal ekspeditionen undersøke og nøiagtig bestemme den 3000 sjømil lange hittil ganske ukjendte kystlinje mellem Enderby Land og 20 gr. v. l. Dernæst skal man søke efter to forsvundne øer sydøst for New Zealand og bestemme plads for en radiostasjon som skal forbinde New Zealand med Sydamerika. Overalt skal foretas meteorologiske og andre observationer.

En indianerhøvding er kommen til Europa for at undervise forskjellige landes speidere i stiftinging og andre indianske kunster. Han heter „Big Hawk”, „Den store høk”. Her ser man ham lære parisiske speidere at trække perler paa snorer. Fra Frankrike skulde han til England.

Prins Punnie.

Av

Arthur W. Marchmont.

(Fortsat.)

„Har De raadet prinsen til ikke at gaa til mig?”

„Tvertimot — jeg forsøkte at overtale ham til at gaa til Dem. Men De kjender nok den skjæbne som venneraad for det meste lider.”

„Hvad agter prinsen at gjøre med hensyn til mit brev?”

„Han har bedt mig skaffe sig fuld besked om Deres ønsker. Han beklager i høi grad situationen, men paa grund av de usedvanlige omstændigheter indser han at han ikke har frie hænder. Det vil De forstaa, og følgelig kan han ikke foreta noget skridt uten at ha raadført sig med de høiere myndigheter.”

„Mener De at han vilde gifte sig med mig hvis han hadde frie hænder?”

„Jeg hælder til det synspunkt at vi foreløbig skal holde os til at han ikke har det.”

„Han vil ikke bli gift med denne Miss Meredith, kaptein Whimster.”

Hun talte i en let tone og med en smilende hoderysten, men smilet var en maske.

„Tør jeg tillate mig at gjøre Dem det spørsmaal, om De agter at forfølge Deres fordringer videre ved at anlægge sak mot autoritene?”

„Kanske ikke, men jeg er bare en ulogisk kvinne,” sa hun i samme lette tone, men der var et blik i hendes øine som talte om sterke, men undertrykte følelser.

I denne ytring var der intet som ikke kunde besvares med en gestus, saa jeg avventet hvad hun vilde si.

„Kaptein Whimster, har De læst min fordring?” spurte hun.

„Ja, meget omhyggelig, og den forekommer mig meget vægtig, men jeg har selvfølgelig hverken hat tid eller midler til at gjøre mer end læse den.”

„Men De finder den sikkert mer vægtig end de andre?”

„Det spørsmaal skal heldigvis andre en-1 jeg avgjøre.”

„De svarer som en diplomat,” sa hun med en utaalmodig gestus.

„Vil De si mig hvad andre mener om den?”

„Jeg har aldrig hørt den omtale av andre end Megri Pasha og hans mening var ufordelagtig.”

Hun kruset læben haanlig.

„Det forbauser mig ikke; jeg kjender sandsynligvis en god del mer til Pashaen end De gjør.”

„Jeg var sammen med ham et par dage i Mullion.”

„De ansaa ham vel uten tvil for en meget elskværdig mand?”

„Min ven var meget mer sammen med ham end jeg.”

„Nuvel — han er den største slyngel i hele Tyrkiet!”

„Virkelig!” utbrøt jeg som om det var noget ganske nyt for mig.

„Jeg advarer Dem imot ham, fordi jeg ønsker, De skal være min ven, kaptein Whimster. Han er en meget farlig mand.”

„Jeg er Dem meget forbunden for Deres meddelelse og tillid.”

„Saa gi mig Deres til gjengjæld og si mig hvad jeg bør gjøre,” sa hun bedende og la sin haand paa min arm. „De er en hæderlig mand, og jeg trenger i høi grad til hjælp.”

„Ønsker De virkelig at jeg skal tale apent til Dem?”

„Absolut.”

„Nuvel da, hvad andet kan De gjøre end fremføre Deres fordringer for stormagtene? De kan ikke tvinge en mand til at gifte sig med Dem mot hans vilje. Vore love — hun avbrøt mig med en utaalmodig haandbevegelse. „Det er altsaa ute av saken. Hvad er der saa tilbake? Nogen kvinder kunde kanskje føle sig fristet til at ophidse Miss Meredith imot min ven ved at aabenbare ting som burde holdes hemmelig — men —”

„Prøver De paa at læse mine tanker?” indskjøt hun, idet hun flyttet sig nærmere hen til mig og stirret stiv paa mig. Det var tydelig at jeg hadde gjættet dem.

„Jeg anførte bare muligheter. Jeg vilde paaapeke, at hvad der muligens kunde være praktisk hvis det dreiet sig om et privat menneske, det vilde i dette tilfælde —” jeg sluttet med et skuldertræk som skulde si saa meget som at en prins' kjærlighetsaffærer var noget helt for sig selv.

„Bryr hun sig om denne dame?” spurte hun. Det kostet hende øiensynlig anstrengelse at holde sin stemme rolig.

„Har det nogen betydning i dette tilfælde?”

„Bryr hun sig da om ham?”

„Jeg beklager ikke at være nogen ekspert i saadanne saker.”

„Det egteskap skal aldrig finde sted kaptein Whimster. Det er min faste beslutning.”

„Men stormagtene erklærer at det skal finne sted, Mrs. Ambrose. Kan De bevise at De har mer berettigede fordringer?”

„Jeg bryr mig ikke om hvad stormagtene sier.”

„Det skal bli vanskelig at sette sig op imot dem.”

Der fulgte en lang pause, under hvilken hun sat i dype tanker.

„Vil De hjelpe mig at fremføre min fordring for dem?”

„Ja, hvis De vil samtykke i at rette Dem efter deres avgjørelse.”

Det var jo en temmelig naturlig betingelse, og det forbauset mig at se den virkning, den hadde paa hende. Men hvem forstaa kvinder? — Hun kjæmpet øiensynlig med sterke, dype følelser, og jeg spekulerte over aarsaken til disse følelser. Var det kjærlighet — eller ærgjerrighet? Var det Punnie selv eller tronen hun vilde ha? Eller begge deler? Hun hadde hentydet til at det var tronen, men — hun var en kvinne

Mens jeg forfulgte disse tanker, sat hun ganske stille og tænkte. Etter omtrent et minuts forløp reiste hun sig og gik bort til det aapne vindu som om hun trængte frisk luft. Da hun endelig vendte sig om, var det for at gjøre dette spørsmaal:

„Kaptein Whimster, hvad er den sterkeste, mest tvingende magt i verden?”

„Kjærlighet,” svarte jeg og saa like ind i hendes straalende mørke øine.

Hun smilte, men med det tidligere underlig tvungne smil.

„Har De nogensinde elsket?”

„Jeg elsket min mor, Mrs. Ambrose, og vilde ha git mit liv for at frelse hende,” svarte jeg og utholdt rolig hendes blik.

„Jeg mener ikke den kjærlighet — jeg mener mandens kjærlighet til en kvinne,” sa hun, og trods hendes anstrengelse røbet hendes stemmes vibrende klang hendes hjertes hemmelighet. Det var Punnie selv,

hun attraaede — med eller uten trone — og det var Punnie, hun vilde ha.

Jeg visste nu hvad jeg vilde vite og reiste mig for at gaa.

„Er det ikke bedst, jeg gaar nu?”

Hun forstod mig, men lot som om hun ikke gjorde det.

„Hvorfor?” spurte hun med paatat overraskelse.

„Fordi jeg nødig vil benytte mig av Deres nuværende sindsbevegelse til at tvinge frem løfter, De kanskje senere vil angre.”

Hun løftet sin haand og forsøkte paa at le — men det lyktes hende daarlig overfor mit faste, gjennomtrængende blik.

„Aa Gud!” utbrøt hun pludselig likesom i dyp fortvilelse og slog hendene for ansigtet.

Jeg trak mig baklængs henimot døren, men kom til at støte til et bord, saa en av nipsgjenstandene væltet. Denne støi fikk hende til at se op. „Nei, gaa ikke.”

Hendes ansigtstræk røbet nu det voldsomme sindsoprør som hun hittil hadde forsøkt at skjule. Vore øine møttes, og hun følte instinktmaessig at hendes hemmelighet ikke lenger var nogen hemmelighet for mig.

„Jeg ber Dem tilgi mig,” mumlet jeg, idet jeg vendte mine øine bort fra den lidelse der stod skrevet i hendes.

„Hvad nytter det nu?” spurte hun næsten klagende. „De har jo læst i mit hjerte,” tilføjde hun med et dypt suk.

Jeg svarte ikke og hadde nu naadd døren; men hun kom bort til mig, grep mig i armen og sa hurtig, næsten febrilsk:

„Da De var her sidst, tok De fra mig min dyrebareste skat — hans brever; jeg ga Dem dem i haabet om ved det at skjule sandheten for Dem. Men nu har De stjålet min hemmelighet. Jeg prøvde paa at faa Dem til at tro at det var ærgjerrigheten

etter en trone der var drivfjæren til min handlemaate, men det lyktes mig ikke, og nu kjender De sandheten og hele elendigheten og fortvilelsen, den fører med sig. Jeg spurte Dem, om De aldrig hadde elsket i det haab at De, hvis De hadde det, vilde føle en smule sympati for mig og hjelpe mig til det som for mig betyr den eneste lykke paa jorden.”

Hun stanset, men holdt fremdeles fast paa min arm og hun talte hurtigere og heftigere, saa hendes ord tilsidst var nær ved at snuble over hverandre.

„Vet De hvad det vil si at ha et hjerte fylt til overflod med ønsket om kjærlighet og med evnen til at elske — og saa allikevel at skulle leve livet uten kjærlighet — uten at kunne elske og uten at bli elsket? De vet det ikke, De kan ikke vite det, ellers vilde jeg sikkert hos Dem ha fundet det glimt av sympati som findes blandt dem der lider. For mig er kjærlighet mer end hele verden! Rigdom, ære, livets glæder og nydelser er bare tomhet og forfængelighet for den sjæl der tørster etter kjærlighet. Og livet selv blir idel øde og godhet. Det betyr kjærlighet for mig. For at vinde kjærlighet vilde jeg villig gi avkald paa al den rigdom, jeg er omgit av og som skaffer mig saa mange misundere. Jeg vilde gjerne gjøre mig selv til en tiggerske og dø glad som en av samfundet utstøtt skabning for en eneste times dype, sande, store, grænseløse kjærlighet! Det betyr kjærligheten for mig!”

Der fulgte igjen en pause etter dette voldsomme, lidenskabelige utbrud, og saa vedblev hun, denne gang i en helt forandret tone som indeholdt en tilkjæmpet, næsten fortvilet beslutsomhet og ro:

„Tror De et eneste øieblik at jeg, med en saadan tørst etter kjærlighet, vil gaa intet paa de betingelser, De har stillet mig? Nei

og tusen ganger nei! Hvis De har gjort det for at iravriste mig denne tilstaaelse, saa er det lyktes Dem. Jeg er glad over det, for nu er det en usigelig lettelse at kunne tale rent ut til nogen. Den lidelse altid at skulle undertrykke sine følelser kjender bare den der har gjennomgaat de samme lidelser — og trods alt hvad De har sagt og gjort, saa tror jeg at De lider under det samme som jeg. Det er saa meget bedre for mig hvis jeg har ret, for da vil De forstaa mig og vite at jeg aldrig, aldrig, saa længe der er en livsgnist tilbake i mig, overlater ham til en anden kvinde. Tusen ganger heller vilde jeg se ham dø og dø sammen med ham!”

Det var med en ubeskrivelig lidenskap og vild energi, hun ytret de sidste ord.

Utmattet av sin voldsomme heftighet slap hun min arm, og jeg grep leiligheten til at gaa min vei.

„De maa tillate mig at se op til Dem igjen,” sa jeg hurtig, og uten at gi hende anledning til at stanse mig gik jeg ut av døren og forlot huset.

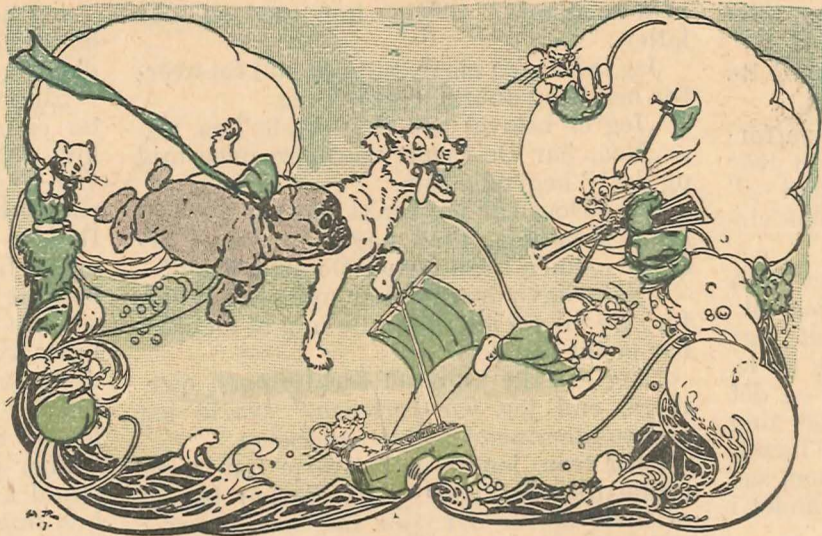
Olna.

Det er let nok at være egoistisk — og midt i dette voldsomme følelsesutbrud, til hvilket jeg hadde været vidne, var min oppmerksomhet først og fremst blit fanget av hendes hentydning til mig.

„Den lidelse alltid at skulle undertrykke sine følelser kjender bare den der har gjennomgaat de samme lidelser — jeg tror at De lider under det samme som jeg.”

Var det bare en formodning paa lykke og fromme? Eller var jeg virkelig en saa grænseløs taape at jeg bar mine følelser aapent tilskue og blotstillet mit hjerte for alle? Den tanke pinte mig mest av alt, mens jeg gik tilbake til min bolig, men endelig fik jeg overbevist mig selv om at det ikke kunde være andet end en løs formodning fra hendes side, fremkaldt av hendes ønske om sympati og forstaaelse. Jeg var aldeles sikker paa at jeg ikke hadde blottet mig.

Først da blev jeg istand til at tænke paa andre ting; jeg hadde medlidenhet med den stakkars kvinde og jeg var bekymret for Punnie. „Denne Ambrose-kvinde” som han hadde kaldt hende var ikke let at bli kvit. Han maatte gjøre meget alvorlig regning paa hende, for hun var istand til at gjøre hvad det skulde være baade mot ham og Olna — mot enhver kvinde som vilde vove at ta ham fra hende.

En ny knappenaalsbok om hvad Vips og Mops oplevde da de svømnet hjemme fra i en gammel kasse og kom til markusenenes land, findes paa side 24.

Det var for tidlig at prøve paa at forutsi hvad hun vilde gjøre. Hun var ingen almindelig kvinde og hun var i besiddelse av store rigdommer; hun kunde hverve en hel armé av hjælpere hvis det var nødvendig, og den samme kjærlighet som kunde drive hende til at vogte hvert haar paa hans hode, hvis han elsket hende, kunde ogsaa faa hende til at myrde ham hvis han ikke gjorde det. Hun var en meget farlig kvinde, og jeg hadde tilstrækkelig respekt for hende til at være uendelig taknemlig fordi hun ikke elsket mig.

Det var en vanskelig situation, og jeg var meget optat av at tænke over den, da Punnie kom kjørende i en motordrosche for at hente mig til Mostyns. Han længtet naturligvis meget efter at høre resultatet av min mission.

„Naa, Nat, hvorledes gik det med denne Ambrose-kvinde?”

Hele hans fint skaarne ansigt straalte av forventning om gode nyheter.

„Ikke særlig godt, min ven.

„Mener du at hun vil anlægge proces?”

„Nei, det vil hun ikke. Gid hun vilde.”

„Tak skal du ha — det ønsker ikke jeg. Men hvad er der da hendt?”

„Ikke noget særlig — undtagen at hun tar dit kurnakeri meget mer alvorlig, end du har gjort. Hun er meget glad i dig —”

Den letsindige unge mand smilte.

undrer saa mange kvinder. Jeg mener — det pleide jeg at gjøre i gamle dage.”

„Gamle dage var vel før Olnas tid, antar jeg. Ser du, Mrs. Ambrose trodde at begyndelsen skulde være til enden. Det er knuten.”

„Deri tok hun feil —” den unge synder hadde den dristighet at le med sin muntre latter.

„Denne latter er litt paa urette sted nu, Punnie.”

„Herre Gud, man kan da ikke gifte sig med enhver kvinde, man taler til, Nat.”

„Eller som man kysser?”

„Naa ja, jeg kysset hende. Ellers vilde hun ikke ha været tilfreds. Men jeg begynder at angre paa at jeg har gjort det.”

„Jeg frygter for at det ikke er forbi endnu.”

Han for let sammen, la hodet paaskakke og betraktet mig nysgjerrig.

„Du mener noget med det, gamle ven. Er der noget virkelig alvorlig?”

„Punnie, hun har tat det for alvor.”

„Nat, jeg har aldrig ment noget ondt. Det vet du godt.”

„Du og jeg vilde ikke være venner hvis jeg ikke visste det. Men dette er ikke en sak, du kan avgjøre hverken med et kys eller en latter. Bli ikke ræd; men du vil forstaa hvad jeg mener om det, naar jeg sier at jeg i dette øieblik er nær ved at tro at du gjør bedst i at gifte dig med hende.”

„Du store Gud, Nat —” han gispet som om al pust pludselig var sivet ut av ham.

Jeg la min haand paa hans skulder og saa ned paa hans gode ansigt som nu saa ganske bestyrtet ut.

„Du er en merkelig blanding, Pun — latter og graat — ondt og godt — sorg og glæde — alt hulter til bulter i dig — og dit ansigt avspeiler alt sammen. Men nu er det vist

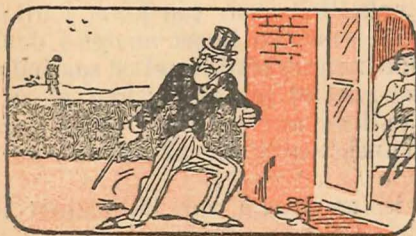
Smaa dramaer: Patentsofaen med hundehus.

1. „Du har ikke lyst til at gaa en litle tur?” sa helten til sin elskede, den skjønnne Messalina. „Ikke akkurat nu!” svarte hun. „Jeg er netop midt i et spændende kapitel av denne boken her!”

2. Saa gik helten sin vei alene, mens den skjønnne Messalina lænet sig make-lig tilbake i sofaen. Men neppe hadde helten vendt hende ryggen før den for-smaaade rival, den skumle Ludolf, visste sig paa arenaen.

3. Ved dyrekjøpte erfaringer hadde han lært at forstigtighet er en dyd som for-smaaade beilere i livets smaa dramaer bør lægge sig efter. Han ventet derfor til helten var vel av veien.

4. Saa mønstret han al sin medfødte skummelhet, traadte raskt ind i stuen til den skjønnne Messalina og fremstammst med hæst patos: „Endelig alene! Nu er du min for stedse, falske kvinde!”

5. „Alene?” sa den skjønnne Messalina med forstilt naivitet. „Er man alene naar man har selskap av et par silke krabater?” Derpaa aapnet hun for sofaarmenens hem-melige lukker, hvorfra . . .

6. . . etpar glubske blodhunder sprang frem og belærte den skumle hr. Ludolf om det formaalistjenlige i en hastig flugt — den han da ogsaa iverksatte med en ved lang øvelse erhvervet færdighet.

paatide vi begir os til Miss Olna — ikke sandt?”

Hans ansigt opklaredes ved at høre dette navn, men formørkedes straks igjen.

„Nat, du skræmte mig — du saa saa fordomt høitidelig og alvorlig ut — du tror da vel ikke at hun vil stille sig imellem —”

Han stanset og hans stemme rystet virkelig litt.

„Ikke hvis jeg kan forhindre det, min ven. Før det kommer saa vidt, vil jeg selvsagt gifte mig med hende —” og for at jagte bort al høitidelighet, begyndte jeg at le. „Du har faat hende til at elske dig — det er det der er iveien — og den slags ting hænder jo os alle. Endnu er der ikke hændt noget — og naar vi to holder sammen, saa blir alt forhaabentlig godt. Derfor hodet i veiret og tap ikke modet.”

Han rettet sig op i sin fulde høide.

„Det vil jeg ikke!” sa han og tok min haand som han trykket fast i sin. Saa skyndte han sig ned til den ventende vogn. Han sa ikke et ord mer, før vi naadde Mostyns hus — og her blev han helt sig selv igjen uten tegn paa den forskrækkelse, han nylig hadde gjennomgaat.

Middagen lignet alle andre middage; en utallig mængde retter og en vrimmel av forskjellige viner, alt for mange tjenere og alt hvad rigdom kunde yde. Vi var bare fem mennesker, saa vi kunde ha hat en rigtig hyggelig middag hvis bordet hadde været mindre og der ikke hadde været saa mange ører inde i værelset, men som det var, blev der bare talt likegyldige, overfladiske ting som enhver kunde høre og fortalt hverdagslige historier.

Der var to ting som avholdt mig fra at kjede mig: Olnas nærværelse og anledningen til at iagttatte Celia Mostyn, iagttatte alle og enhver, inklusive mig selv. Jeg kunde ikke la være at tænke paa hvilken glimrende agent hun kunde bli i den hemmelige tjeneste. Hun var en fuldstændig skuespillerinde. Hendes opførsel overfor Olna var fuldkommen som den skulde være, netop saa hengiven og venskabelig som forholdet mellem dem krævet, og overfor Punnie viste hun netop den kjølige venlighet som det passet at vise den mand der skulde gifte sig med hendes kjæreste veninde. Det hele var udmerket beregnet og hun glemte ikke at være paa sin post et sekund.

Da jeg hadde den ene side av det store bord for mig selv og hadde Punnie og Olna like overfor mig, sat Celia for langt fra mig til at kunne henvende andet end enkelte tilfældige ytringer til mig; men hver gang der var anledning til det, gjorde hun sig umake for at trække mig ind i samtalen, og den opmerksomhet hvormed hun lyttet til mine almindelige bemerkninger og smilte av mine smaa, spøkefulde ytringer, gjorde det klart for mig at hun ønsket at behage mig. Jeg kjendte godt hendes grund til det.

Mrs. Mostyn og Punnie holdt hovedsagelig samtalen vedlike. Han hadde altid saa mange smaa historier og han fortalte dem godt og den gamle dame kunde snakke ustanselig om ingenting, men med en mine som om hun var yderst interessert.

Kaffen blev servert ved bordet, de tre damer tændte sine cigaretter, og saa snart den første cigaret var røkt, trak Mrs. Mostyn og Celia avsted med Punnie op til dagligstuen, og Olna førte mig ind i et litet, hyggelig møblert kabinet.

„Nu lægger jeg beslag paa Dem, kaptein Whimster. Find Dem nu en makelig stol og tænd en cigar — her er forskjellige slags — og belav Dem paa et længere krydsforhør. Det er ikke, fordi jeg venter at faa

held med mig,” tilføide hun med en klar latter.

Jeg tændte en cigar, satte en stol ret overfor hende og anbragte mig i den.

„Jeg er belavet paa det værste,” sa jeg. „Naa, har De tænkt nærmere over mig og det?” begyndte hun.

„Paa Dem har jeg tænkt, for jeg har været beskæftiget med nogen av Deres affærer — men hvad mener De med ’det?’”

„Naturligvis hvor vi har møtt hverandre før. De vil vel ikke fortælle mig at De ikke har tænkt paa det?”

„Jeg er ikke kommet forklaringen nærmere, end jeg var forleden,” svarte jeg overensstemmende med sandheten.

„Jeg tror, jeg er det,” svarte hun øiensynlig tilfreds. „Det vil si, jeg har fundet ut hvad det er der gjør mig saa sikker i min sak. Deres øine og Deres stemme er mig saa bekjendt — og likeledes et vist hurtig kast med hodet. Jeg iagttok Dem nu ved middagsbordet — og det stod klarere end nogensinde for mig. Kan De ikke hjælpe mig paagli?”

Jeg rystet smilende paa hodet.

„Jeg er likesaa klok som altid.”

Hun smilte; det var vidunderlig hvor hendes ansigt pludselig kunde lysne op. Men i hendes væsen var der noget som paa mindet mig om at være paa min post. Det var heldig at jeg var forberedt, for i næste øieblik bøide hun sig pludselig frem og spurte:

„Har De aldrig gaat under navnet Hadi Bey?”

For et held at jeg var paa min post!

„Hadi Bey — Hadi Bey?” gjentok jeg, idet jeg lot som om jeg søkte i min hukommelse. Saa rystet jeg paa hodet. Jeg kunde ikke si en usandhet med ord, saa længe hendes øine hvilte paa mig. „Det var naturligvis en tyrk — men hvem i alverden var han?”

„Han var ansat ved det tyrkiske gesandtskap og blev sendt til det sydøstlige Tyrki for at tilse arbeidet ved en havn som skulde anlægges ved et sted der het Ivridge —”

Jeg avbrøt hende ved at le høit.

„Ivridge? Det kan da ikke være Deres alvor, Miss Meredith. Jeg kjender meget godt dette sted — det er en liten fiskerby ved Saros med omtrent ti fot høit vand. Netop en slik vild plan som ligner tyrkerne!”

Hun lænet sig tilbake i stolen med et skuffet uttrykk. Min villige indrømmelse av at jeg kjendte stedet og talte saa rolig om det hadde en meget bedre virkning, end hvis jeg hadde foregit ikke at kjende noget til det.

„Saa er De altsaa sikker paa at De aldrig har hørt tale om Hadi Bey?” spurte hun efter en pause.

„Jeg vet ikke hvad jeg skal svare. Jeg er ræd for at Punnie forleden aften overdrev min evne til at huske ansigter og navner. Naturligvis traf jeg i Konstantinopel mange Pashaer og Beyer — og det er meget mulig at jeg har møtt ham et eller andet sted.”

„Vil De prøve paa at finde ut, om De skulde ha møtt ham?” spurte hun ivrig.

„Naturligvis. — Interesserer De Dem for ham?”

Jeg var selv forbauset over den likegyldighet hvormed det lyktes mig at komme med dette spørsmal.

„Jeg vilde gjerne gi alt hvad jeg eier for at finde ham. Med fare for sit eget liv frelste han mig fra døden — ja, fra det som var værre end døden. Faar jeg lov til at fortælle Dem historien?”

„Det vil glæde mig meget hvis De vil gjøre det.”

Jeg hadde altid ønsket at høre hvad der hadde ført hende til den del av Tyrkiet paa den tid.

„Jeg var ved sykepleien i Salonica og etter en meget anstrengende tid fik jeg orlov. Jeg hadde pleiet en ung officer som var flyttet fra vest. Han var søn av en rik tyrker i Adrianopel, og ved sin indflydelse lyktes det ham at utvirke tilladelse for moren, en grækerinde, til at komme til Salonica, da hendes søn svævet mellem liv og død. Hun var en av de elskeligste kvinder, man kan tænke sig, og hendes taknemlighet mot mig var ubeskrivelig, for hun paastod at det var mig der hadde reddet sønnens liv. Vi blev gode venner i denne tunge tid, og da den unge mand kom sig og jeg skulde ha orlov, ba hun mig om at reise med sig til Adrianopel for at hendes mand personlig kunde takke mig.”

„Det var litt risikabelt,” sa jeg, da hun gjorde en liten pause.

„Det syntes vi ikke den gang. Vi hadde sikret os sikker ledsagelse og alle fornødne papirer; men vi skulde snart faa vite den tragiske sandhet. Faren døde pludselig samme aften vi kom, og dermed var vi berøvet hans indflydelse. Saa fulgte der mange ubehageligheter for os, mine papirer blev beslaglagt og jeg fik dem naturligvis aldrig igjen. Vi blev begge anklaget for spioneri og huset blev undersøkt; jeg maatte flygte i tyrkisk forklædning og under beskyttelse av et par av tjenestefolkene, gaunle folk som kom fra det sted, vi netop har omtalt, fiskerbyen Ivridge. De var trofaste og paalidelige, og det var min plan at reise hjem med dem og der leie en fiskerbaat som kunde seile mig ut paa havet, hvor jeg kunde bli optat av et eller andet britisk fartoi.”

„Det var en tvilsom plan,” sa jeg, „den mislyktes vel?”

„Ja, men jeg kan ikke si hvorfor. Der var ingen som forsøkte at stanse os, før vi naadde Ursa — det sted kjender De vel?”

„Javel. Det ligger omtrent tredive kilometer fra Ivridge.”

„De kan nok tænke Dem, at siden min familie har levd i generationer i den del av Tyrkiet, saa var det mig meget om at gjøre at komme dit. Det var naturligvis en av grndene til at jeg reiste til Adrianopel. Nu vel, i Ursa blev jeg arrestert som spion. Jeg kan bare tænke mig en rimelig grunn til det. De kjender nok den fare som enhver hæderlig utseende, forsvarsløs unge pike er utsat for i Tyrkiet, naar hun faader i hendene paa en viss klasse mænd — og jeg gjennomgik de frygteligste rædsler. Jeg kan ikke tænke paa dem uten at gyse.”

„Tal ikke mer om det — det angriper Dem.”

„Men jeg vil at De skal vite hvor opofrende Hadi Bey frelste mig —” og saa begyndte hun at beskrive scenen i Ursa og vor flugt og gjorde saa mange ophævelser over den part, jeg hadde hat i den og om hendes mistillid til mig at jeg bare med nød og neppe avholdt mig fra at protestere paa det ivrigste.

„Enhver enkelthet staar saa klart i min hukommelse — næsten hvert ansigt i den vilde, rasende menneskestimmel er saa indgravet i min sjæl at jeg aldrig kan glemme dem,” sa hun med et dypt alvor der fik hendes ansigtstræk til at stivne som marmor.

„De sier at en Pasha var indblandet i det?”

„Mahmoud Pasha — en falsk slyngel, hvis slette fortid jeg senere har skaffet mig underretning om. Jeg opdagede ogsaa at han hadde sat sig i besiddelse av nogen land-

strækninger som med rette tilhører min familie, og skjønt jeg ikke er hevnjærrig av naturen, saa skal han komme til at betale dyrt den dag i Ursa hvis den nye stat blir dannet."

Det var vel ingen tvil om at det var hendes ramme alvor. Mahmoud var i gode hænder — og deres første møte vilde øiensynlig bli dramatisk.

„Kan De kjende ham igjen?"

„Imellem tusen andre av hans egen alder og stand," sa hun med urokkelig bestemthet. „Men han er en tyrk."

„Har De nogensinde tvilt paa det?" spurte jeg likegyldig.

„Aa nei. I begyndelsen tvilte jeg heller ikke paa at Hadi Bey var det. Den tvil kom først senere. Jeg har gjort alt hvad der kunde gjøres for at finde Hadi Bey. Men alt har været forgjæves; det er ikke lyktes mig at finde det ringeste spor av ham. Men det har bare egget mig til at fortsætte mine bestræbelser. Der er megen energi i min natur, kaptein Whimster, og selv om jeg endnu ikke har oppnådd noget resultat, saa opgir jeg det ikke."

Dette foruroliget mig litt. Jeg hadde ikke gjort regning paa en slik utholdenhet i hendes bestræbelser for at finde mig og det truet med mulige ubehageligheter. „Men De sier jo at han erklærte at han vilde føre Dem til sit hjem i det asiatiske Tyrki — kunde det ikke tænkes at han hadde holdt sig skjult der til uveiret var drevet over?" spurte jeg — og det var et meget dumt spørsmål.

Olna smilte.

„Kaptein Whimster, De glemmer at jeg fortalte Dem at han var en fange i englændernes hænder," sa hun.

„Aa ja, naturligvis! Hvor dumt av mig! De maa ikke tro at jeg har hørt uopmerksomt paa Dem. Da vilde De sikkert ha funnet ham."

„Man har aldrig kunnet opspore en fange av det navn. Og mer end det: Hadi Bey maa være faldt fra skyene ned i Ursa, ikke en sjæl visste hvor han kom fra, og bare jeg visste hvor han var reist hen. Saa har jeg bragt i erfaring at ingen saadan mission som han forega at være sendt ut i var kjendt i Konstantinopel. Man erklærte hans papirer for falske. Hvilken slutning skal man dra av det?"

„Kunde det ikke være en eller anden intrige?"

„Neppe. For mig staar det ganske klart. Han var ansatt som hemmelig detektiv. Straks da jeg kom til den slutning, stod grunden til hans farlige stilling klart for mig; det forøket den fare, han utsatte sig for ved at frelse mig og gjorde hans opofrende handling endnu større. Jeg har gode grunde til at tro at han er englænder — og hvis jeg har ret, saa kan De hjelpe mig med at finde ham. Jeg har længtet saa meget efter at faa tale med Dem for at be om Deres hjelp. Vil De hjelpe mig?"

XIII.

Jeg prøver at avverge.

Hvis det nogensinde skulde bli foreslaatt at reise en statue til ære for den mand som oppfant det elektriske lys, saa skal jeg være den første til at tegne mig for et bidrag, for i dette øieblik blev det mig til uvurderlig hjelp.

Netop som Olna ba meg om at benytte mit kjendskap til det hemmelige politi til at finde meg selv, gik lyset pludselig ut, og hele værelset laa i det dypeste mørke netop i rette tid til at hindre hende i at

se den bestyrtelse som jo hendes spørsmål foraarsaket. Jeg tilbragte et par sekunder med at lete efter en fyrstik og lot det gaa et par sekunder før jeg strøk den av for at hun ved hjelp av den lille flamme kunde finde klokken og ringe paa tjeneren.

Lyset var gaat ut over hele huset og der merkedes endel forvirring, før man fikk skaffet endel lys tilveie og fikk bragt dem ind til os. Saa kom det elektriske lys naturligvis igjen.

Det hadde imidlertid gjort sin nytte, og jeg er som sagt opfinderen av det evig taknemlig.

Da der igjen blev ro, og vi kunde gjenopta vor samtale, var jeg igjen den interesserte, men rolige og uforstaaende tilhører, helt istand til at diskutere saken upartisk og likegyldig. Det var endog mig som gjenoptok emnet.

„Miss Meredith, da lyset streiket hadde De netop bedt mig om at hjelpe Dem med at finde den mand der var maskert som Hadi Bey, idet vi gaar ut fra at det var en maskering. Jeg skal gjøre alt hvad jeg kan, men som De vet er der jo noen saker som er under taushetens strengeste segl, og ikke en sjæl uten manden selv og de som sendte ham ut maa vite noget og —"

„Det vet jeg desværre," svarte hun med bøiet hode.

„La mig fremføre noen eksempler — og nu begynte en samtale, under hvilken jeg forsøkte at faa hende til at opgi at søke efter den mystiske Hadi Bey, idet jeg forstørret alle vanskeligheter og haabløsheten ved saken. Men hun vilde ikke opgi det; dog tror jeg, det lyktes mig at lede hende paa vildspor.

Da vi endelig hadde diskutert dette emne tilende, talte vi om den nye stat, og hun kom med flere spørsmål angaaende sine nye pligter i den stilling der ventet hende. Hun la for dagen en klar forstaaelse og interesse, men skjulte ikke at hun hadde imot det hele.

„Jeg maa ofre saa meget der er blit min anden natur, kaptein Whimster, saa jeg imøteser fremtiden med bekymring og ængstelse. Det er ikke saa let at forandre sit liv og sin natur.

„Det har jo sin belønning."

„For dem som sætter pris paa den slags ting. Det gjør jeg heller falt ikke. Jeg vilde tusen ganger heller forbli i et privat livs tilbaketrukkethet, men det er min slegts stolthet at ingen Meredith — De vet jo at det er mit virkelige navn — aldrig nogensinde har sat sin personlige lykke over pligten. Og derfor — skal det være, saa maa det være."

„Jeg tror ikke at Punniston har det samme syn paa saken," svarte jeg for at bringe Punnie paa bane.

Hun smilte og nikket.

„Mon han er riktig klar over hvad det hele betyr? — Han er saa glad og fornøiet, helt og holdent prins Charming, men —" hun stanset og rystet tankefullt paa hodet. „Tror De, han rigtig føler det?"

„Han er meget optatt av det, men der er kanskje i øieblikket omstændigheter som gjør det vanskelig at dømme helt klart og kaldt om det hele."

Hun taug litt, saa spurte hun:

„Hvis den nye stat blir dannet, saa vil De vel træ ind i regjeringen?"

„Javist, hvis baade De og han ønsker det."

„Jeg gjorde Dem dette spørsmål, før jeg svarte paa det. De nylig sa. Det vilde være taapelig av mig at foregi at jeg ikke

forstaar hvad De mener med de nuværende 'omstændigheter', hvormed De naturligvis hentydet til mig. Er han ikke meget let paavirkelig?"

Dette lød halvt om et spørsmål, halvt som en paastand.

„Han er et av de bedste mennesker paa jorden, Miss Meredith, og jeg maa vite det, for vi har været venner, like fra vi gikk paa skolen sammen. I alle disse aar har jeg aldrig set ham gjøre noget galt, like saa litet som han har en eneste daarlig tanke. Det værste, nogen kan si om ham, er at han undertiden kan la et uoverlagt uttrykk undslippe sig; men han angret det straks og er villig til at tilbakekalde det. Jeg har kjendt utallige mennesker, men jeg har aldrig møtt hans like."

Det er ikke netop det behageligste, man kan foreta sig: at bevise hvor værdig en mand er til at bli elsket av den kvinde, hvem man selv vilde gi hele verden for at kunne eie. Men enhver maatte være trofast mot Punnie.

Mine rosende ord glædet Olna; men glæden syntes av øre overfladisk og naadede ikke hendes hjerte. „Vet De at han taler likesaa rosende om Dem, kaptein Whimster?"

„Hm — ja men han kjender ikke mig saa godt som jeg kjender ham. Vi er saa forskjellige."

„Tror De, han passer til at regjere over en stat — om den end er liten?"

„Han vil bli en ideel regent over en saadan stat som den der paatænkes at dannes. En mand med en kraftig, energisk karakter vilde sikkert ikke passe for de allierte — iallfald ikke i begyndelsen, ikke før Balkanaffærene er ordnet."

„De indrømmer altsaa at han ikke er energisk?"

„Han er aldrig blit sat paa nogen særlig prøve. Men paa den anden side har han været meget utsatt for at bli ødelagt — og han er ikke blit det, men det er ikke Deres kjøns skyld."

„Det tror jeg godt. Undertiden forekommer det mig at heller ikke Celia Mostyn er særlig tilfreds med det nuværende arrangement. — Men sier De dette som en slags advarsel?" spurte hun, idet hun trak øienbrynene let sammen og sendte mig et hurtig blik.

„Absolut ikke. Der er ikke spor av grund til advare noen mot Punnie. Saken er — at jeg bare vilde indlede noget, han har bedt mig si Dem. De vet kanskje at jeg meget ofte er hans talerør?"

„Hvorfor saa ikke si mig det rent ut?"

„Det forekommer mig at høre til den slags ting som helst bør forberedes litt. — De vet kanskje at der er en anden som gjør fordring paa den nye stats trone?"

„Det har jeg ikke hørt noget om."

„Nuvel, men det er der altsaa. Hendes navn er Mrs. Natalie Ambrose, hun er enke efter en amerikansk millionær og har arvet hele hans store formue. Hendes pikenavn var Natalie Kirvas og —"

„Det navn kjender jeg naturligvis," avbrøt hun mig. „Og saa?"

„Jeg er ikke helt klar over gangen i saken — men hun og Punnie har truffet hverandre engang — og der har været litt kurtakeri imellem dem, men bare noget som han betraktet som flirt — fra hans side aldeles harmløst og uten dypere betydning. Men uheldigvis var hendes følelser dypere, og nu har hun — kanskje i sin første sorg — skrevet til ham et av disse heftige brever som ofte blir skrevet under saadanne omstændigheter. Han har læt mig læse brevet og jeg raadet ham til straks at si Dem alt."

Denne beretning syntes ikke at sætte hende i særlig sindsoprør.

„Det var jo uheldig — men det kan jo ikke hitføre nogen forandring i forholdene. Er der nogen der har set hende?”

„Jeg har talt med hende for en to — tre uger siden og fik da nogen brever, han havde skrevet til hende. Hun ga mig dem paa den uttrykkelige betingelse at jeg nøie vilde undersøge hendes fordringers berettigelse, idet hun lot mig formode at det var hendes hovedmotiv. Men i eftermiddag talte jeg igjen med hende, og da fik jeg vite at hendes motiver er meget mer personlige. Jeg skal tale med hende igjen.”

Disse ord fremkaldte en let løften med øienbrynene og et tankefuldt blik.

„Har Mr. Punniston virkelig git noget bindende løfte?”

Hun følte tilsynelatende ingen skinnsyke. Hun talte saa koldt som om det mer var en forretnings sak end personlig.

„Aa nei! — Fra hans side har det ikke været andet end tankeløs flirt. Han er altid saa impulsiv.”

Et svakt smil skilte hendes læber, men det forsvandt straks igjen.

„Men De tror at hun tar det alvorlig?”

„Ja absolut.”

„Og at hun derfor paa en eller anden maate kan bli farlig?”

„Muligens — ved given leilighet.”

„Det maa naturligvis forhindres. Kan det nytte, om jeg gaar til hende?”

„Sandsynligvis vil hun opsøke Dem. Det vil sikkert bli let at arrangere et møte mellom dere.”

„Jeg vil gjerne at De skal være tilstede.”

Saa lo hun pludselig. „De ser at vi allerede officielt lægger beslag paa Deres tjeneste.”

Jeg bukket og svarte i samme tone. „Deres høihets ønsker skal altid være lo for mig.”

„De vil bli en udmerket hofmand, hr. kaptein! Men eftersom staten endnu ikke er dannet, vil vi nøie os med at være venner. Det er i den egenskap, jeg stoler paa Deres hjælp i den anden sak — 'mysteriet Hadi Bey' — og nu kom vi igjen ind paa det emne, men blev avbrutt av Punnie.

„Er dere ikke færdige endnu? Vet dere hvad klokken er? Det er næsten midnat, og stakkars Mrs. Mostyn holder paa at gjæspe sig fordærvet.”

Vi forlot huset sammen, og han surmulte litt over at jeg hadde herøvet ham Olna hele aftenen. Saa betrodde han mig sit indtryk av Celia.

„Jeg kan ikke like hende og saa lar dere mig være alene med hende hele aftenen.”

„Du var jo ikke alene, Punnie.”

„Jo næsten. Moren pleier ellers at være ganske hyggelig, men jeg tror, hun spiste for meget til middag, saa hun sovnet og overlot mig til Celia. Jeg liker ikke denne pike.”

„Du pleier da ikke ellers at være lei over at være alene med en ung dame.”

„Har jeg ikke sagt dig at alt det er forbi nu?” sa han ærgerlig. „Man kan desuten ikke bli klok paa hende. De øinene faar det til at gaa koldt nedover ryggen paa mig. Hun snakket løs det bedste, hun kunde, mens moren sov — og hun sang ogsaa.”

„Synger hun?”

„Aa ja — en ganske god stemme — men hendes sang gjør ikke indtryk. Hun sang noget av Faust — noget sentimentalt sludder — om sand kjærlighet og blomster og smerte.”

„Naa ja — Sybils sang —”

„Hun saa paa mig som om jeg var en fange paa anklagebænken og skulde idømmes fem aars tugthus. Jeg ønsket hendes sang paa Bloksbjerg. Vent bare, til hun gir sig til at synge for dig, min ven, og fordrer at du skal høre andægtig paa hende.”

„Du burde ha følt dig smigret.”

„Det gjorde jeg nu ikke. Jeg var gal i hodet hele tiden og misundte dig.”

„Spilt uleilighet, vi talte om dig.”

„Hele tiden? I hele tre timer?” utbrøt han vantro.

„Vi talte en liten stund om Mrs. Am brose.”

„Aa — det hadde jeg rent glemt! Hva sa du?” spurte han ivrig.

„Der er ikke noget at sørge over, Punnie. Alt er solskin, blaa himmel og stille vand. De vilde tale sammen om saken.”

„Nat!”

„Jeg skal ordne det og stille til tjeneste. Vil du være fjerde mand?”

„Nei, mange tak!” utbrøt han og nikket meget bestemt. „Sa ikke Olna noget til det?”

„Jovist, vi talte frem og tilbake om det, men resultatet blev at det ikke kunde gjøre nogen forskjel.”

„Hvor det glæder mig! Du sa naturlig-

Mine oplevelser paa apeøen.

1. Efter et litet besøk i fædrelandet var jeg atter vendt tilbake til min kjære apeø. Her gik jeg en dag ved stranden, og pludselig peker en av apene paa en drivende tønne ute i vandet.

2. Det var oiensynlig noget vrakgods, og denslags er det alltid noget spennende ved. Man vet aldrig paa forhånd hvad det er. Den ene av apene hjalp mig at faa tonden iland.

3. „Hvad kan der være i den?” tænkte vi alle mens vi banket paa tøndens sider. „Jeg spekulerer paa om det ikke er bananer eller johannesbrød i den?” sa en av apene.

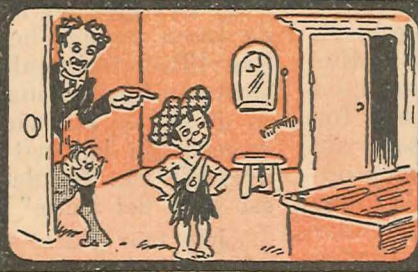
4. „Dere tænker alltid paa om det er noget spiseligt!” svarte jeg og gav mig i lag med at aapne tonden. „Nei, hvad vilde dere si om den var fuld av leketøi: Dukker, æsketrold og ...!”

5. Længer kom jeg ikke, for i det samme gik en liten glugge op i tøndens ene side, og en liten kvik fyr, en gut paa 5-6 aar, stak hodet frem og ropte: „Tit-tit! Hvem er dere?”

6. Du store verden hvor den gutten var freidigt! Vittig ogsaa. „Er det onklen deres?” spurte han apene, idet han pekte paa mig. Da hans paaklædning var noget mangelfuld, tok jeg ham med til mit hus ...

7. ... og førte ham ind i paaklædningsværelset og sa til ham, „Unge mand fra Tahiti eller Honolulu, eller hvor du stammer fra — i klædskapet der vil du finde klær i massevis!”

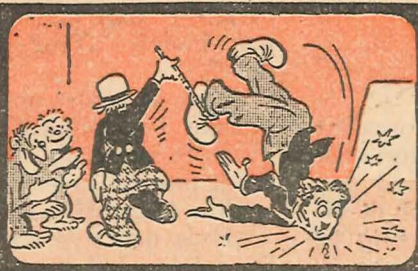
8. Og saa tok den kvikke unge mand fat. Han utsøkte sig mine nye søndagsbenklær, og da de var en hel del for lange til ham, klippet han uten videre det overflødig av: Klip-klap! Saa var den vanskelighet overvundet!

9. Et øieblik efter presenterte han sig for mig i en dragt som gjorde ham til en komplet vestelommetgave av mig selv. „Her ser dere den verdensberømte filmskuespiller!” sa han og lettet paa hatten.

10. Jeg kunde ikke andet, — jeg maatte le av den lille fyrs paafund. Og naturligvis smigret det mig, at min berømmelse ogsaa var naadd til Tahiti eller hvor i Sydhavet gutten hørte hjemme.

11. Men da han gik saa vidt i sin efterligning at han gjorde mit berømte trick med stokken — og vel at merke lot mig være prøvklut, — da begyndte jeg unegtelig at faa betænkeligheter.

12. Og for tiden overveier jeg alvorlig, om jeg ikke skal putte den lille fyr ned i tonden igjen og sende ham tilbake til Tahiti eller Tonga eller Honolulu. Han forekommer mig at være vel opvakt!

vis at det hele bare hadde været overfladisk kurmakeri fra min side?"

„Jeg gjorde mit bedste for at overbevise hende om det.”

„Og at — alt slikt nu er helt forbi?”

„Det overlater jeg til dig at si — og bevis, min ven.”

„Men det skal være forbi,” sa han alvorlig. „Og du mener altsaa at hun ikke var kjed av dette — sludder?”

„Hun bærer ikke sit hjerte paa læbene, saa jeg kan ikke si dig hvad hun tænker. Det vil hun sandsynligvis si dig selv. Men det vil ikke indvirke paa egteskapsplanen.”

„Jeg synes, det er rart at hun tar det saa koldt,” brummet han.

„Naa — før var du rød for det mot satte! Du er meget vanskelig at tilfredsstille i alle maater.”

„Nat, jeg kan ikke bli klok paa det Bryr hun sig om mig?”

„Det er bedst, du spør hende selv om det imorgen,” sa jeg. Vi hadde nu naadd Barham Mansions hvor han bodde. „God nat! La det ikke ødelægge din nattesøvn. Det behøves ikke. Alt gaar jo som du vil.”

Vi ga hverandre haanden og skiltes.

Det var ikke saa underlig at han fandt det „litt rart” at Olna syntes saa uberørt av hans flirt med en anden og at det kunde skape litt tvil i ham, om hun virkelig var glad i ham. Men det var bare godt, for det vilde holde ham til ilden. Han hadde været saa vant til at kvindene laa for hans føtter at en litt forskjellig erfaring bare kunde ha en god virkning.

Der var slet intet av en nar eller laps ved ham; han var helt igjennem ridderlig i alt hvad der angik kvinder; men det vilde være en velgjørende gjerning at sette en liten stopper for hans store seiersikkerhet overfor dem, og det glædet mig hvis Olna vilde gjøre det. Men da jeg opdaget at min egen avsyndige længsel laa til grund for denne følelse, var jeg meget utilfreds med mig selv og skyndte mig i seng. Det hele var jo Punnies sak, ikke min.

Der gik nogen dage, før jeg saa Olna igjen. Jeg vilde ikke indrømme for mig selv at jeg med vilje holdt mig borte fra hende, men jeg visste godt at det var saaledes. Det hadde været en lykke at se hende igjen; men der maatte betales en for høi pris for det. Jeg tror, det vilde ha været lettere for mig hvis jeg hadde merket at hun var forelsket i Punnie for alvor, eller i en anden mand. Men det var hun ikke. Det vilde ha gjort mig istand til at dræpe og skrinlægge mit gamle, avsyndige haab, saa det aldrig kom frem igjen.

Men hendes motiver var bare pligten — ikke kjærlighet til den mand, de vilde hun skulde gifta sig med. Det beviste historien med Mrs. Ambrose. Ingen kvinde som elsket Punnie kunde være forblit saa absolut likegyldig ved at høre at han hadde beundret en anden. Jeg kunde ikke faa mig selv til at tro at hun elsket ham. Kjærligheten kunde komme senere, og jeg prøvde paa at faa mig selv til at haabe at den vilde det. Men det lyktes mig meget daarlig.

Der var en anden ting som foruroliget

mig meget — og det var hendes store iver efter at finde den englænder der hadde optraadt som Hadi Bey. Hun hadde bedt mig om at hjelpe sig med det, og hjelpe hende vilde jeg, men ikke i den retning, hun ønsket. Hvis jeg kunde hindre det, skulde hun aldrig finde ham.

I denne sak kunde jeg være fuldt ærlig mot mig selv. Jeg hadde ikke det fjerneste ønske om at tilstaa at jeg var den mand, om hvem hendes tanker kredset paa en viss romantisk maate. Det vilde være den mest tragiske ting under disse forhold, om sandheten ved et tilfælde skulde komme for dagens lys. Hun maatte aldrig komme til at nære andre følelser for mig end rent platonske og venskabelige.

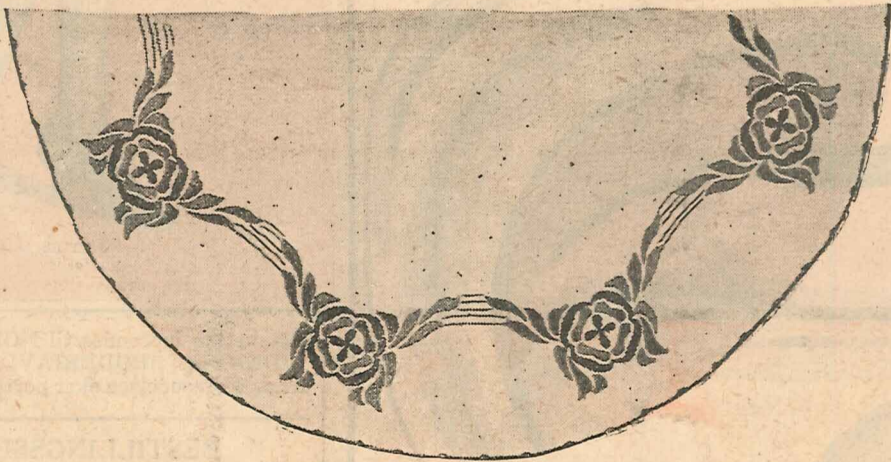
Heldigvis var ligheten saa godt bevart at hun neppe nogensinde vilde komme tilbunds i den. Foruten de høiere autoriteter var der bare et menneske som kunde ha opklart det for hende — Sir John Brunnicke, den kommanderende officer paa flaaten, hvem jeg hadde maattet gi en omstændelig forklaring, og da han for tiden var stationert i Scapa Flow, var der saa godt som ingen utsigt til at Olna nogensinde skulde møte ham.

XIV. Celia.

I de næste dage hadde jeg overflod av arbeide at besørge. Da jeg visste at Mahmoud Pasha vilde bli meget glad over at faa en anledning til at se igjennem mine eiendeler, enten jeg vilde det eller ikke, saa var det meget enklere at gjøre det let for ham og arrangere det saaledes at han kunde finde noget der kunde belønne ham for hans uleilighet.

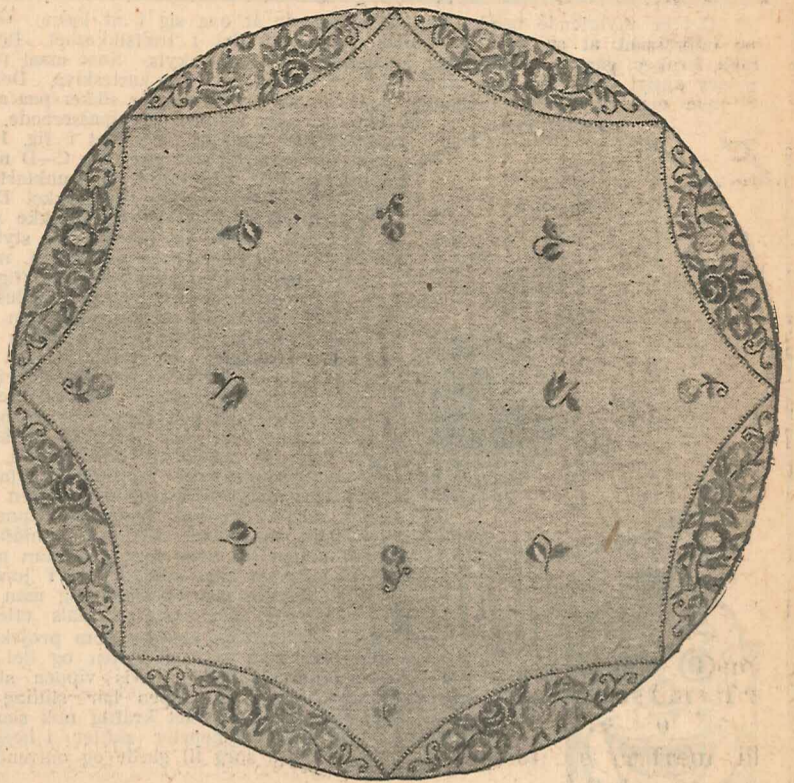
(Fortsættes.)

36te haandarbeide.

Serviet paa hvitt linstof.

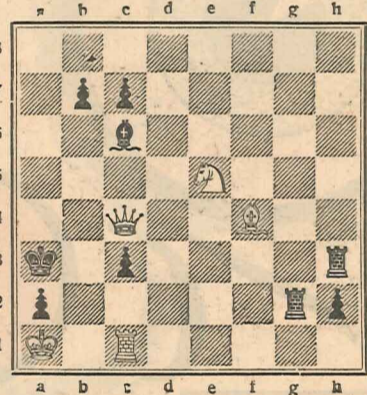
Paa grovt hvitt linstof syes denne serviet. Broderiet som utføres med to farver perlegarn er meget hurtig at sy. Färvne som bestaar av en pen blaagrön samt en sterk lila vil bli avmerket paa materialet. Størrelse 80 cm, 1 diameter. Materiale: 1 paategnet linserviet med garn, pris k r. 11,00 + porto. Faas gjennem „Nordisk Monster-Tidende”s broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiver” side 28.

Serviet paa hvit linon.

Med moulinegarn i rødt, blaåt, gult, grønt og sort syes denne serviet. Størrelse 70 cm, 1 diameter. Med materialet følger farveforklaring. Materiale: 1 paategnet linserviet med garn, pris k r. 7,00 + porto gjennem „Nordisk Monster-Tidende”s broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiver” side 28.

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1859. Av D. J. J Densmore, Amerika. (Gazette Times 1916.) Sort: K, 2 T. 3 L, 5 B = 9 br. Hvit: K, D. T, S, L = 5 br. Hvit gjør mat i 4 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1856.

1. Kg1 - g2.

Løsning av gaadene i forr. nr.:

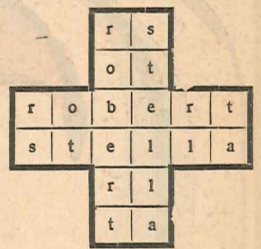
1. Du - el. Duel. 2. Vokalene: a e i o u.

Beregningsopgaver.

1.

I et dameselskap moret man sig med at spille lotteri om penger. En dame var særlig uheldig. I et spill tapte hun tiendedelen og i et andet sjettedelen av sine medbragte penger. Men saa blev lykken hende gunstig stemt, idet hun vandt saa meget tilbake igjen, at det utgjorde en trediedel av den sum hun hadde bragt med, og det viste sig nu at hun hadde vundet 30 øre. Hvor mange penger hadde hun da spillet begyndte?

Løsning av korsgaaden i forr. nr.:

2. Naar 21 personer stilles op i en rad, og hver otte blir talt av uten dog at gaa ut av raden, hvorledes kan man da faa en bestemt person til at bli den sidst talte?

Bokstavkvadrat.

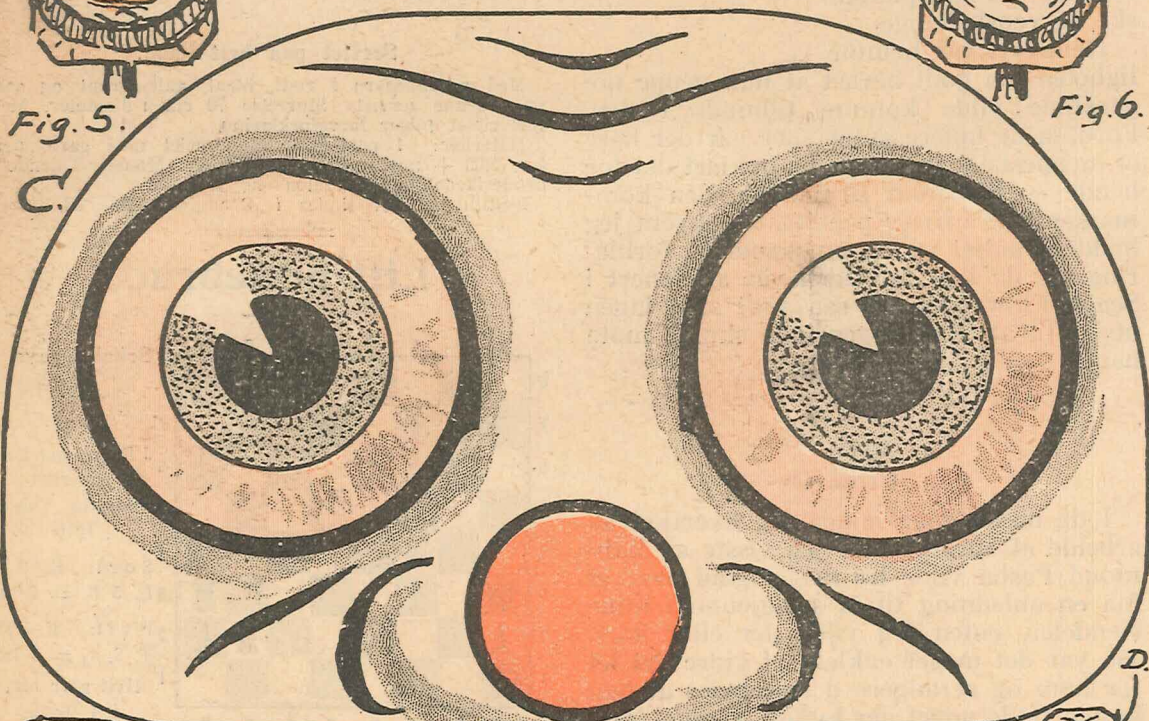
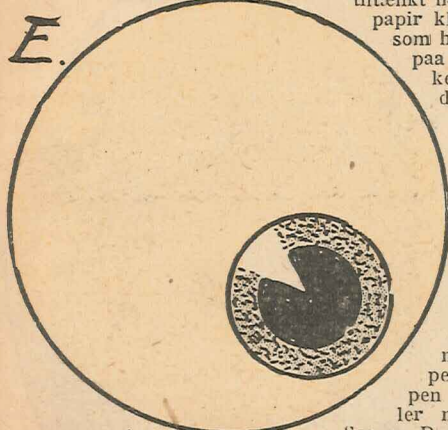
Naar disse bokstaver omflyttes paa rette maate, fremkommer der fire ord som lyder likt i de lod- og vandrette rader, og som har følgende betydning. 1. En elv. 2. Et uttryk som brukes saavel i musik som kortspil. 3. Et kvindeligt fornavn. 4. En konge i norden.

A	A	A	A
I	L	L	M
O	O	O	R
R	R	S	S

Det er utviklende baade for haand og øie at øve sig i at kaste. Og saa er det fremfor alt morsomt og interessant at se hvor vidt man kan drive det i trafikkerhet. Redskapene er de enklost mulige, idet man bruker ganske almindelige smaasten som kasteskyts. Som maalt for sine kast benytter man Dumme-peters ansigt. Av det kan der lages en meget morsom kasteskive. Det følger av sig selv at man maa opstille Dumme-peter paa et sted hvor man er sikker paa at de stener der er

liltænkt ham ikke rammer forbigående. — Av tegne-papir klipper man ut (som vist i fig. 1) en „vippe“, som har form og størrelse som C—D nedenfor. Der-paa klipper man efter den punkterte linje styk- ket C (med øinene) fra stykket D (med mun- den) og klæber det ene stykke paa vippens ene ende og det andre stykke paa den samme ende av vippen, men paa papirets motsatte side (fig. 2). Den ene ende av vippen brettes sammen (fig. 3) og stikkes ind i den utklippede spalte under Dumme-peters næse (se baksiden) og rettes derpaa atter ut (fig. 4). Holdes den del av vippen som er foran ansigtet nedad, ser man ansigtet med den skjæve mund og man fast- klæber nu like bak det utskaarne øien- hul (se baksiden) øiet E (fig. 6). Dreier man vippen den motsatte vei faar Dumme- peters ansigt to runde øine. Den del av vip- pen som nu er bak den store aapne mund ma- ler man med rød eller sort vandfarve (fig. 5).

Saa er Dumme-peters hode færdig og kan nu anbringes paa en slang, som man stikker ned i jorden (se modelfiguren paa baksiden) og man kan straks begynde at kaste tilmaals efter klovnens karakterfulde ansigt. Som projektiler bruker man som sagt smaasten og det gjælder at ramme munden (hvis vippen staar som i fig. 5) eller det store øie (hvis vippen har stilling som i fig. 6). Rammer man rigtig og er kastet kraftig nok slaar vippen i begge tilfælder om og Dumme-peter skifter i begge tilfælder ansigtuttryk, vekslende fra sorg til glæde og omvendt.

Hvad der interesserer damerne.

Blusekjole med kulørt platsøm og heklet kant om hals og ærmer.

Kjolen syes av hvit voile og utstyres med broderi i en farve, hvitt, matblaat eller lila. Halsutringningen og ærmene avsluttes med en heklet kant i samme farve som broderiet. Blusen kan syes fast til skjørtet, og sammensyningen skjules av et smalt belte.

Materiale: Paaegnet voile med garn til broderi og hekling, pris kr. 15.00 + porto i størrelsen 14—16 aar, pris kr. 16.75 + porto i st. 45.

Materiale til blusen alene, pris kr. 7.00 + porto i st. 14—16 aar og st. 45 gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling, Storgt. 49 Kristiania.

Blanketten indsendes til NORDISK MØNSTER-TIDENDES BRODERIAVDELING, Storgt. 49, Kr.a. Forsendelsen sker portofrit mot postopkrav

BESTILLINGSEDEL

paa materiale til

kjole for unge piker paa 14—16 aar, pris kr. 15.00, st. 45, pris kr. 16.75.

Blusen, st. 14—16 aar og st. 45, pris kr. 7.00.

Det som ikke ønskes bedes overstrøket.

Navn: .....

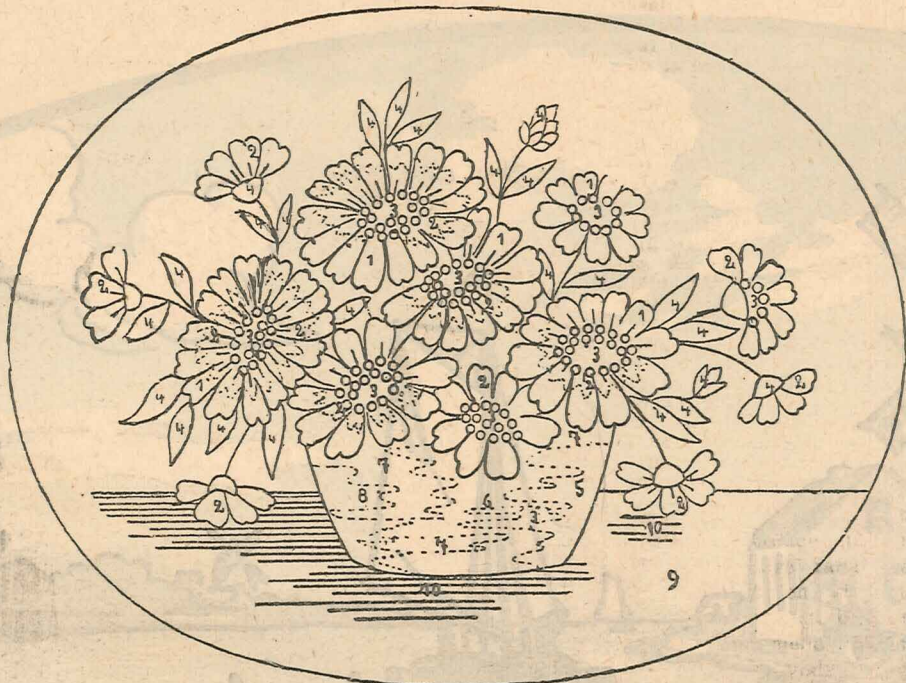
Adresse: .....

Dumme-peter som kasteskive. (Se ogsaa omslagets bakside).

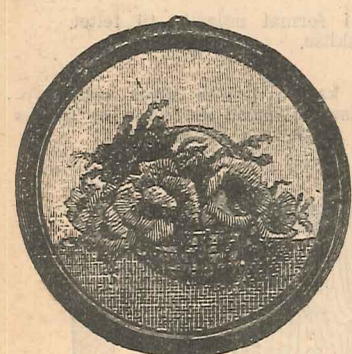
To broderte, smaa blomsterbilleder.

(Hertil hører bill. 1-4.)

Hvert av billedene er, med ramme om, 12 cm. store, og broderes paa naturfarvet silketøi i kunstbroderi med kunstsilke eller, om man vil, med litt tyndere silke. — Kunstbroderi, det vil si platsøm, hvori stingene griper ind i hverandre, saa der ingen bratte overganger blir, men farver og nuancer gaar jevnt og bløtt over i hverandre, er meget morsomme at sy og ikke vanskelig naar man retter sig efter farveforklaringene under de to mønstre bill. 3 og 4. Disse mønstre overfører man paa silketøier ved hjelp av blaapapir. Til det runde billedet bill. 1 toner man derpaa flaten, hvor paa blomsterkurven skal være mellembrown med lysere schatteringer og mørkebrune konturstings-

Bill. 4. Mønster i naturlig størrelse til det broderte billede bill. 2. Farveforklaring: 1 hvid, 2 blekgrøn, 3 gul, 4 bladgrøn, 5 mørkegul, 6 lys kobberfarvet, 7 mellem kobberfarvet, 8 mørk kobberfarvet, 9 matrød, 10 mørk graagrøn. De punkterte linjer angir, hvor en ny nuance begynner.

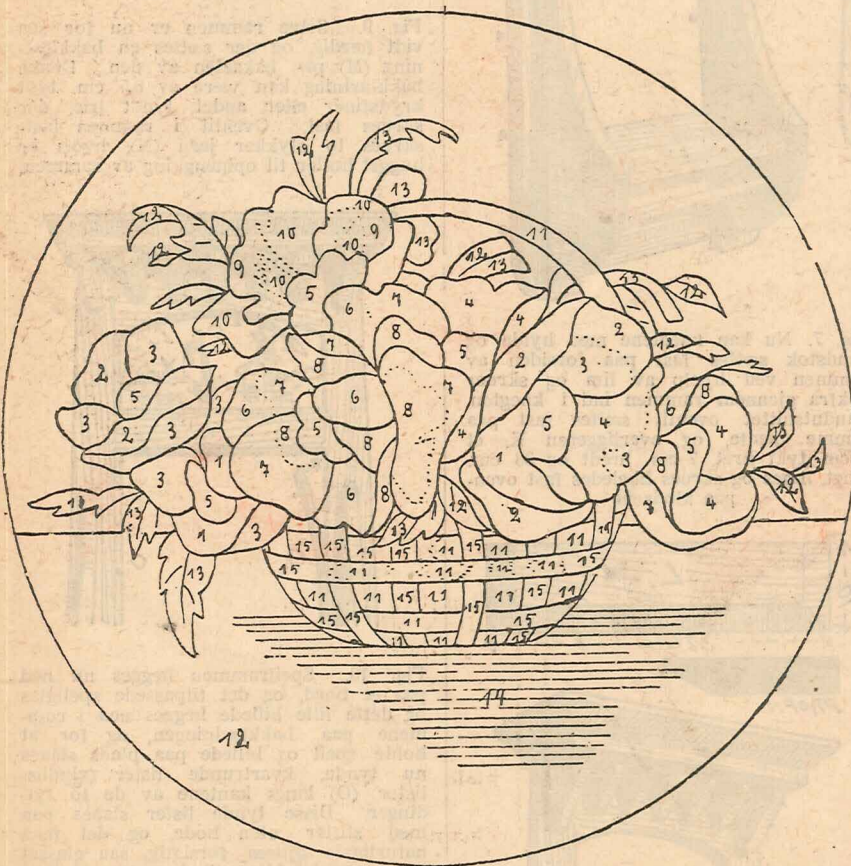
Bill. 1. Litet, rundt blomsterbillede med kunstbroderi. (12 cm. stort.)

Bill. 2. Litet, ovalt blomsterbillede med kunstbroderi. (12 cm. stort.)

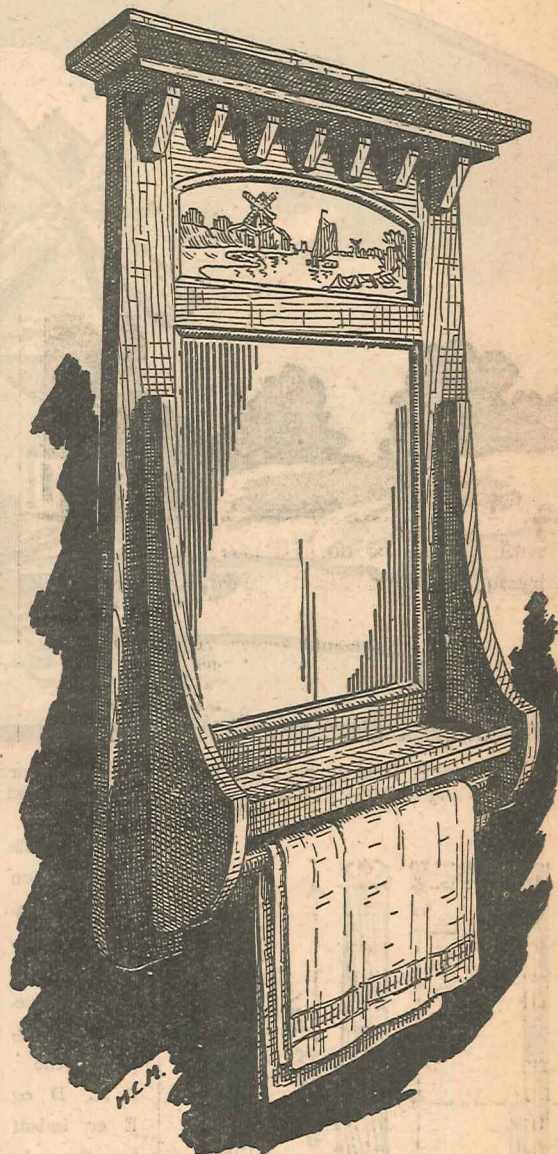
mørkegrønne. Kurven skal være mellembrown med lysere schatteringer og mørkebrune konturstings-

linjer. — Det nederste stykke paa det ovale billedet bill. 2 males matrødt med vandfarve, og skyggene av vasen kan males eller broderes mørk margaronne. Bladene skal være grønne og vasen syes i lysere og mørkere kobberfarge og guler-schatteringer. Tilsidst indrammes begge billeder i glatte mahognirammer.

Bill. 3. Mønster i naturlig størrelse til det broderte billede bill. 1. Farveforklaring: 1 lyslila, 2 mellom lila, 3 mørk lila, 4 mørkeste lila, 5 sort, 6 lys rosa, 7 mellom rosa, 8 fraiserød, 9 lys lakrød, 10 mellom lakrød, 11 lysebrun, 12 lysegrøn, 13 mellomgrøn, 14 mørk graagrøn, 15 mellombrun. (linjene i kurven syes de mørkebrune kontursting). De punkterte linjer i blomstene angir, hvor man skal begynne med en mørkere nuance.

Toiletspeil med hylde til gjesteværelset.

Et stykke husflid som er meget taknemlig og morsomt at utføre og som tillike har den gode egenskap at være nyttig, er et pent toiletspeil til gjesteværelset; der er hylde til børste, kam og flakoner og der er op-hænger til haandklædet. Den enkle, men meget dekorative avslutning oventil og det nydelige lille hollandske landskap i blaa Delfterstil som pryder indramningen og som findes fiks og færdig og i naturlig størrelse paa neste side, gjør hele det vakre lille arbeide til en virkelig pyrd for ethvert soveværelse i enkel stil. En nærmere forklaring over hvorledes det lages følger her:

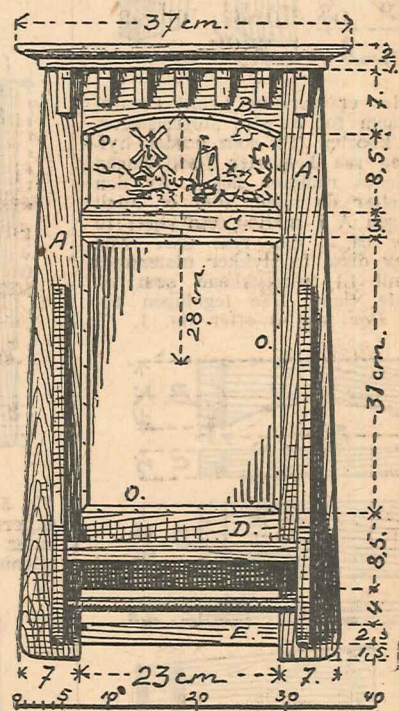

Fig. 1. Her vises den færdige speilramme. Alle de forskjellige stykker hvorav den skal samles er merket med bokstaver, likesom der, foruten maalestocken nederst, er anført de viktigste maal. Prikken midt i speilet er centrum for den lille cirkelbue i det øverste felt, hvori indsættes det lille hollandske landskap som man ser paa neste side.

At fjerne blækflekker paa tepper.

Det lykkes meget godt at fjerne blækklatter paa uldne tepper, uten at der blir noget spor av flekkene tilbake, i særdeleshet hvis blækket endnu er vaatt, naar man først forsigtig opsuger alt blæk som endnu ikke er trængt ind i stoffet med trækpapir eller bomuld, og derpaa drypper litt søt melk paa blækklatten og trækker den op med et stykke rent vat. Denne fremgangsmaate maa gjentas to eller tre ganger, og hver gang maa man ta ny melk og ren vat. Tilsidst maa flekken endvidere vaskes ut med rent saapevand og gnis tør med et rent stykke tøi. — Hvis blækflekken allerede er blit ældre og indtørret, maa man la teppet bli i længere tid paa den.

Hollandsk landskap. Dette lille hollandske naturbillede klippes ut og klistres ind i det øverste felt i speilrammen. Det passer i format noiaigtig til feltet. Hvis nogen foretrækker at male landskapet ind i feltet i speilrammen, kan billedet her benyttes til kalkering og som farveskitse.

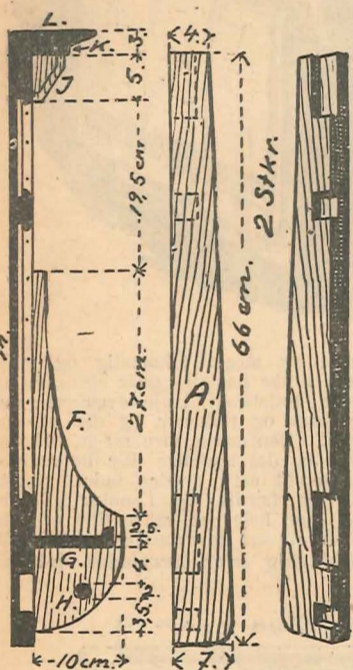

Fig. 2. Her er rammen tænkt skåret tværs gennem for at vise størrelsesforholdet af knekten (F), som holder hylde (G), og saa begynder forklaringen paa, hvorledes rammen lages. Av den form og efter de maal, som er angit paa tegningen A i midten, utskjæres to stykker av ca. 2 cm. tykt træ. Paa baksiden av disse to stykker utstemmes nogen udsnit til tverstykkene som vises i næste figur. (Se tegningen til-høire.) Der måales efter fig. 1.

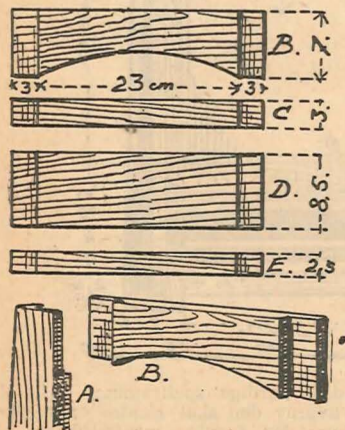
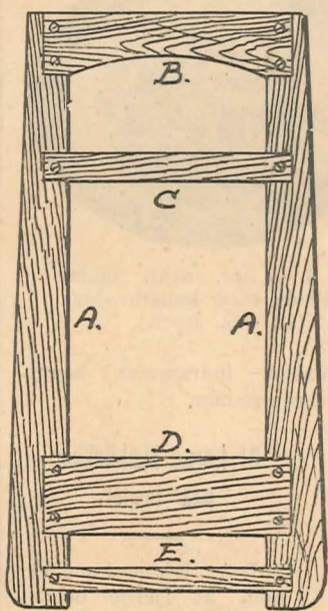
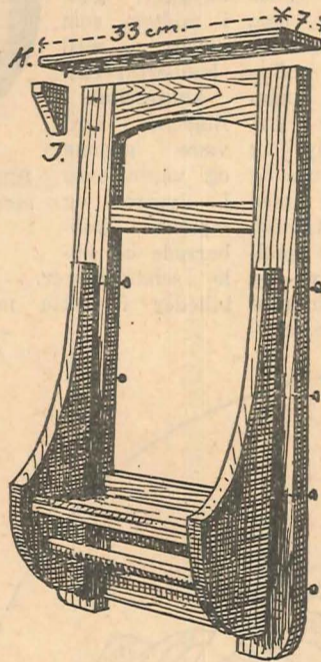

Fig. 3. Her er de fire tverstykker, ca. 29 cm. lange, hvori der i begge ender skjæres „blade“, som skal passe ind i udsnittene i de to lange stykker A.

Fig. 4. Dette er baksiden av den samlede ramme. Det sees her, hvorledes tverstykkene B, C, D og E er indsat i de to langstykker A og her fastgjort ved hjælp av lim og skruer av passende længde.

til paa rammen, skjæres til. Man ser at der er to større og fem mindre klodser.

hvilket kanten hølves skraa som profilen viser, hvorpaa det limes og skrues fast som foregaaende.

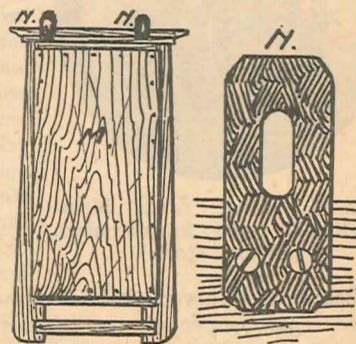

Fig. 9. Selve rammen er nu for saa vidt færdig, og der sættes en bakkledning (M) paa baksiden av den. Denne bakkledning kan være av 0,5 cm. tykt krydsfinér eller andet, tyndt træ, der skrues fast. Oventil i rammen fastskrues to stykker jern (N), hvori er hugget huller til ophængning av rammen.

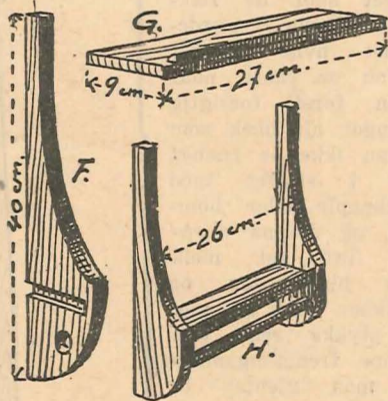

Fig. 5. Herefter lages hylde. Først utskjæres de to knegter F, hvori utstemmes riller til hylde G og bores, bare halvt igjennem træet, huller til rundstokken H.

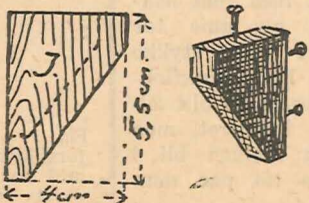

Fig. 6. Samtidig kan de smaa træklodser (I), der skal danne landsnittet oven-

Fig. 7. Nu kan knegtene med hylde og rundstok sættes fast paa forsiden av rammen ved hjælp av lim og skrues bakfra gennem rammen ind i knegten. Tandutsnittet oventil sættes fast paa samme maate, og overliggeren K, et 1 cm. tykt brett, 7 cm. bredt og 33 cm. langt, limes og skrues likeledes fast ovenpaa klodsene.

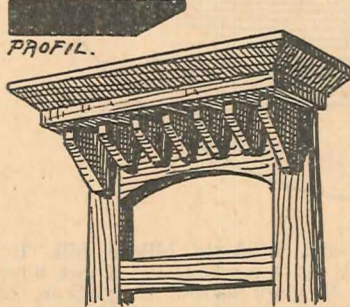
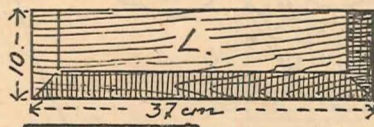

Fig. 8. Den øverste avslutning av rammen dannes av et 2 cm. tykt brett, paa

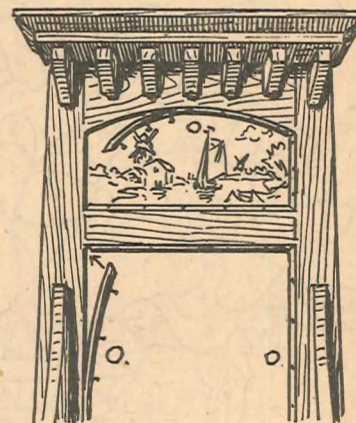
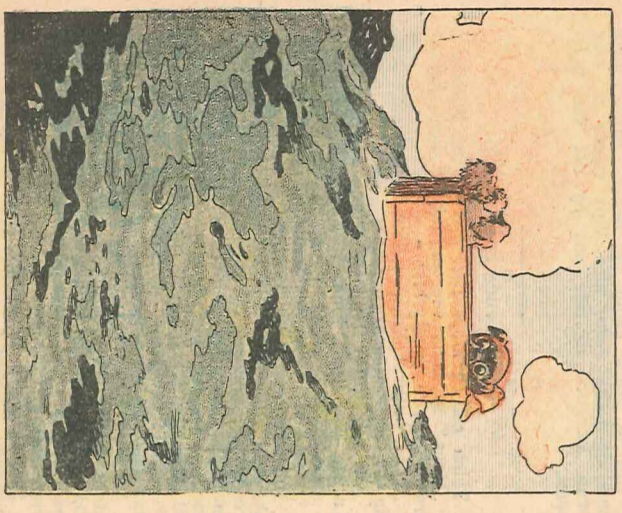

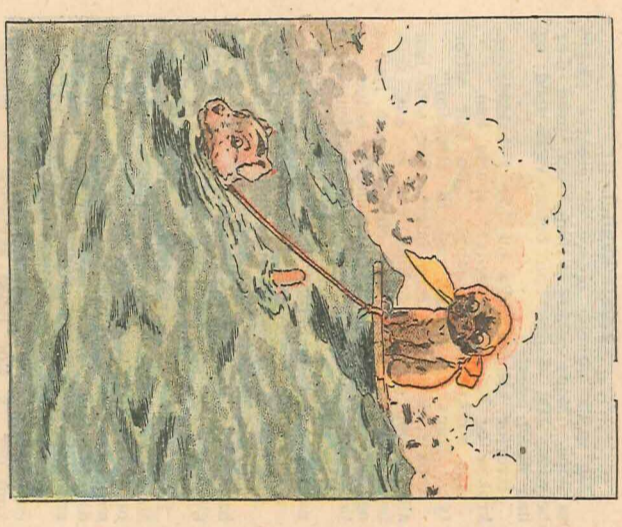
Fig. 10. Speilrammen lægges nu ned paa et bord, og det tilpassede speilglas og dette lille billede lægges ned i rummene paa bakkledningen, og for at holde speil og billede paa plads slaas nu tynde, kvarrunde lister (vinduslister) (O) langs kantene av de to fyldinger. Disse tynde lister slaas paa med stifter uten hode, og det maa naturligvis gjøres forsigtig, saa glasset ikke gaar istykker, likesom listene ikke maa stramme paa glasset.

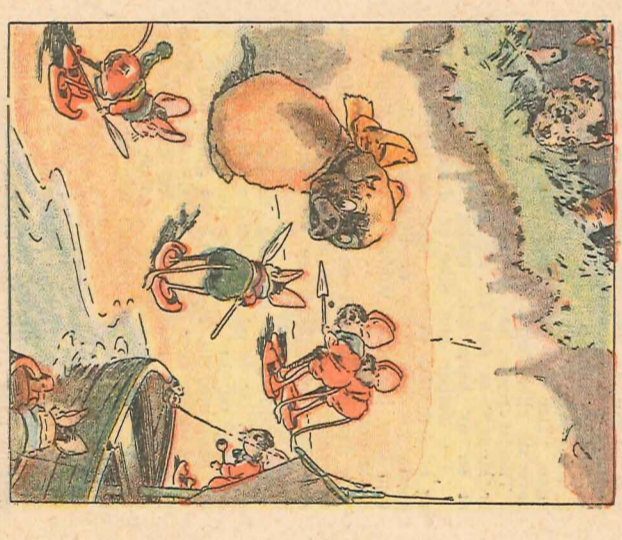
De to venner seilte avsted til sit gamle hjem.

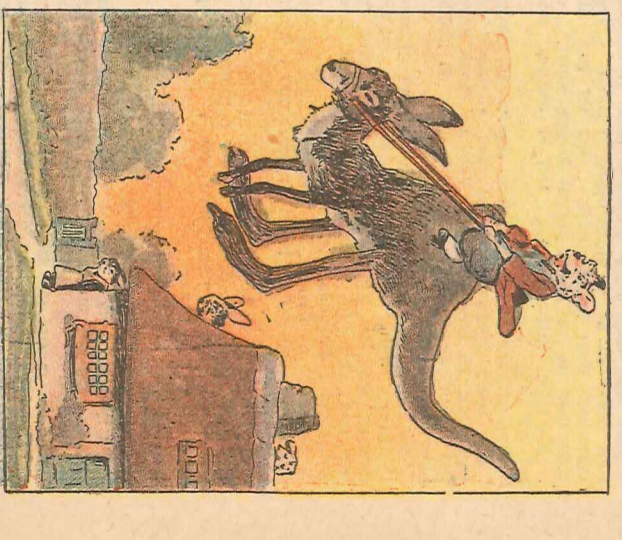
Vips svømmet i limevis mens Mops sat paa loket.

Der sat Mops og han var sandelig kommet i en stein knipet!

Vips valgte en stor pen kenguru til at ride paa.

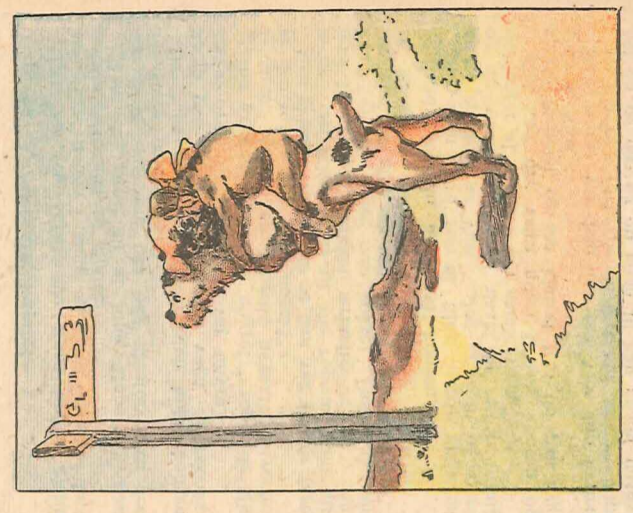
16 Allers Familie-Journal.

VIPS OG MOPS PAA EVENTYR.

4 Allers Familie-Journal.

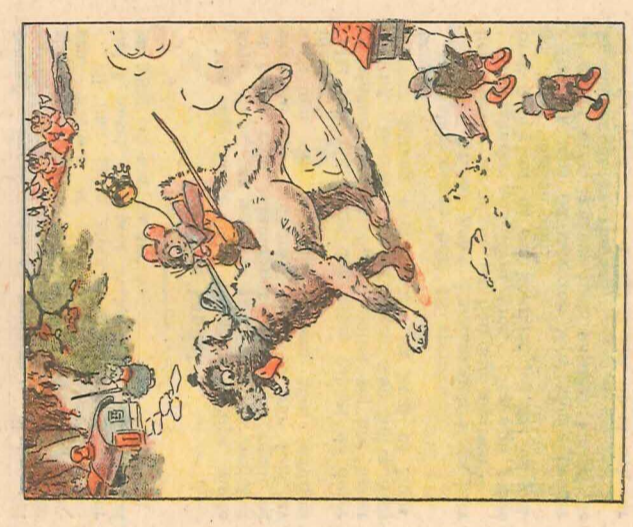
Vips og Mops paa eventyr. 13

9 Vips og Mops paa eventyr.

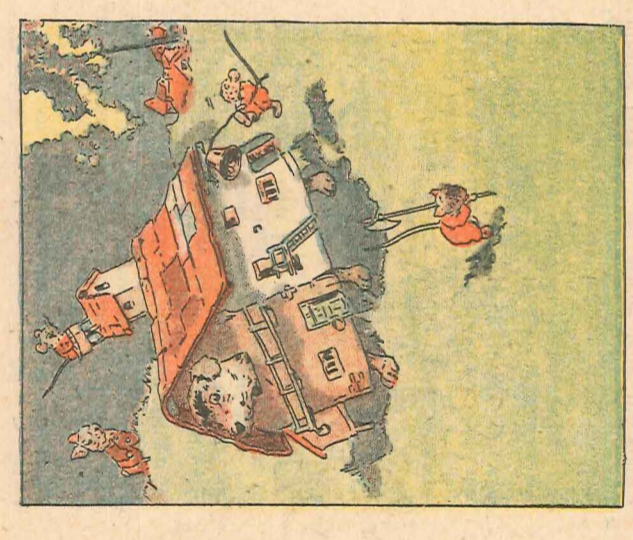
De gik og gik, og tilsidst kom de til en vei- viser.

8 Allers FamilieJournal.

Neppe sat kongen paa ryggen av Vips, for denne løp avsted i fuld fart.

5 Vips og Mops paa eventyr.

Vips tok hele huset paa ryggen og slak væ- sen ut av vinduet.

12 Allers Familie-Journal.

Paa denne storartede maate vendte de tilbake til byen.

Lykke og en av dvergene.

Lykke og stæren.

Der var engang en konge og en dronning som ønsket saa underlig at faa et litet barn. Tilsidst fik de ogsaa en yndig liten pike, som fik navnet Lykke og alfedronningen var selv hendes gudmor.

Men uheldigvis døde dronningen da den lille pike var to aar gammel og kongen giftet sig paany, fordi landet maatte ha en dronning.

Dennegang hadde kongen gjort et daarlig valg. Den nye dronning var haardhertet og stolt, alle frygtet og skalt for hende og den lille Lykke fik det slet ikke godt.

Kongen var lei for det, men han var temmelig makelig og lot sin nye dronning gjøre hvad hun vilde og derfor blev det ikke bedre. Den lille prinsessen pleide at liste sig omkring ganske stille og gjemme sig naar hendes stedmor nærmet sig. Især gjemte hun sig bak lykkelige gardiner og sat der og kikket sørgmodig ut.

Som hun en dag sat ved vinduet hørte hun en flagerende lyd og fik i det samme se en liten gylden vogn, trukket av prægtige sommerfugler; den stanset nede i haven, like under hovedet vindu. Ut av vognen steg den deiligste alfedronning man kunde se, hun vinket til Lykke, som straks skyndte sig at springe ut av vinduet ned i vognen.

Sommerfuglene fløi høit oppe i luften og der sat Lykke ved siden av alfedronningen, som smilte venlig og sa: „Jeg er kommet for at hente dig, siden du har det saa ondts her. Nu drar vi avsted til dvergene!“

De fløi meget langt bort og tilsidst dalte sommerfuglene ned i en stor, deilig skog. Der stod fire dverger og hugget ved. De var alfedronningens venner og stanset straks med arbeidet.

„Se denne lille piken,“ sa alfedronningen, „hun heter Lykke, men hittil har hun levd meget ulykkelig. Vil dere ta dere av hende og være god mot hende?“

Dvergene sa at det vilde de inderlig gjerne. Saa lot alfedronningen Lykke bli hos dem, mens hun selv fløi bort.

Først følte Lykke sig noget underlig tilmode, hun saa paa dvergene og de saa paa hende, men saa lo hun og tok ham i haanden som hadde talt med alfedronningen.

„Faar jeg lov at bli hos dig?“ spurte hun.

„Ja, hvis du er snild pike,“ svarte dvergen.

De gikk saa hjem, men da veien var lang, maatte de skiftes om at bære den lille pike. Tilsidst naadte de det lille træhuset hvor de bodde.

De gav Lykke deilig gjetemelk og nybakt brød og derefter redde de en seng til hende og la hende til at sove.

Nu bodde prinsesse Lykke hos de fire gode dverger i lang tid og var meget lykkelig. De var alltid snilde mot hende, saa hun glemte snart hvor ondts hun før hadde hat det. Alfedronningen

sendte bud til hendes far at hans lille pike hadde det godt, men for den onde stedmors skyld fikk ingen vite hvor hun opholdt sig.

En dag fandt Lykke en stakkars stæren, som hadde en daarlig vinge. Hun tok den med sig hjem, pleiet og passet den til den blev frisk og snart kunde den flage omkring og fløite muntert. Men stæren er lærvillig og kan lære at tale og det lærte prinsessens ogsaa. Den blev snart hendes bedste ven; naar dvergene var borte for at arbeide saa sat den ved siden av Lykke, mens hun feide, og laget mat eller sydde paa toiet og den talte tilsidst saa godt at hun kunde føre hele samtaler med den.

Og hver morgen kaldte den paa hende ved at fløite og syngte og saa trak den forsigtig i hendes gule lokker.

Derfor blev Lykke meget bedrevet en dag da stæren ikke kom hjem fra en flyvetur. Hun lette alle steder og kaldte og lokket, men den kom ikke og da dvergene kom hjem om aftenen, fortalte hun dem graetende at hendes stæren var blit borte.

„Det skal du ikke graate for,“ svarte den ene av dem, „der er stæren nok i skogen, jeg skal fange en anden, som du kan lære at tale.“

„Nei,“ svarte Lykke, „det bryr jeg mig ikke om. Jeg vil ikke ha en anden stæren, det er min egen kjære stæren jeg vil ha. Vilde dere bry dere om at faa en anden liten pike kanskje, hvis jeg blev borte?“

Det kunde dvergene ikke si at de

En av dvergene i skogen.

hadde lyst til, saa de tilbød ikke mer at skaffe Lykke en ny stæren og hun var meget bedrevet da hun gikk iseng om aftenen.

Men da dvergene næste morgen var gaat paa arbeide hørte Lykke hestetramp og hun saa en vakker hvid hest staa utenfor døren til hytten. Den vrinsklet og stampet i jorden og paa dens sadel laa et slykke papir hvorpaa der stod skrevet noget.

Der stod skrevet følgende paa papiret:

„Denne hvite hest dig bær hen til den forsvundne stæren.“

Lykke lukket og laaste efter sig og satte sig op paa hestens ryg. Den løp meget langt, men tilsidst kom de til et prægtig slot.

Da de kom dit vrinsklet hesten og portene sprang op og hesten travet opover marmortrappen. Der stod en vakker prins og ventet paa dem.

„Aa, undskyld,“ sa Lykke, „jeg er bare kommet for at hente stæren min!“

„Det er mig som var stæren,“ svarte prinsen smilende, „jeg var forvandlet til en stæren, men nu er forvandlingen hævet og trolddommen løst for steds hvis du bare vil gifte dig med mig, Lykke?“

I detsamme hørtes en flagering gjennom luften og alfedronningen kom kjørende i sit sommerfugl kjøretøi. Hun rørte med sin tryllestav ved Lykkes tarvelige kjole saa hun med ett stød iført en prægtig dragt.

„Lykke er ogsaa en prinsesse,“ sa alfedronningen, „men hun blev opdraget blandt dvergene. Hun er nu din brud og held og lykke skal følge dere begge!“

Saa fløi alfedronningen bort, men prinsen red med Lykke tilbake til de gode dverger og fortalte hvad der var skedd. Dvergene glædet sig og da Lykke var blit gift med den vakre prins kom de ofte og besøkte hende og de levde alle meget lykkelig som alfedronningen hadde sagt.

Alfedronningen.

DR. X's AVDELING med lommepenger.

Alle indsendte løsninger henligger ulæst indtil den 12. september. — Indderen av den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsning, tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver. Alle læsere kan delta. Hver løsning skrives paa sit særskilte papir, men flere løsninger kan indlægges i samme konvolut.

Lommepenge-opgave nr. 103.

Hvor gammel er Jørgen, og hvor gammel er Vilhelm, og hvor mange epler fik de hver paa sin fødselsdag?

Jørgen og Vilhelm er brødre. Og ikke nok dermed, men det er det merkelige ved dem at de har fødselsdag samme dag uten at være tvillinger. Jørgen er nemlig noiaagtig 3 aar ældre end Vilhelm. Da de nu hadde fødselsdag forleden, besøkte dr. X dem, og han hadde for morro skyld fundet paa at hver av guttene skulde ha likesaa mange epler for hvert aar, som de hver især var gamle. At fordele de dertil nødvendige epler paa den angitte maate var ikke nogen større kunst. Noget vanskeligere er det at regne ut, hvor mange epler hver av guttene fik, og hvor gamle Jørgen og Vilhelm er. Skal man gjøre det, maa man vite litt mer endnu. Man maa nemlig vite at Jørgen og Vilhelm tilsammen fik 185 epler den dag de feiret sin fælles fødselsdag. Dr. X, som besøkte Jørgen og Vilhelm om aftenen paa deres fødselsdag, kunde ikke regne det ut, — og han fik dog lov til at smake eplene. Men det hjalp ikke. Er der ingen av læserne som kan gjøre dr. X tilskamme og regne ut — men uten at gjøre bruk av ligning — hvor mange epler hver av guttene fik, og hvor gamle de to gutter er?

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 104.

Hvorledes bar den utro tjener sig ad med at føre sin herre bak lyset?

Herremanden Kuno hadde i sin kjelder en mængde vin, opplappet paa flasker, der var opstillet i kurver som rummet 32 flasker hver. Hans tjener Sigismund foragtet ikke et godt glas vin. For at holde øie med om denne tok av vinen, opstillet Kuno flaskene likt i alle kurvene, og i hver kurv som vist paa billedet, saaledes at der var 9 flasker

i hver ytterrekke i kurven. Men begjærighet gjør opfindsom: Sigismund fjernet først 2, saa 2 derpaa 4 og tilsidst atter fire flasker av hver kurv, men samtidig stillet han om de andre flasker i kurven, saa der hver gang allikevel 9 i hver ytterrekke. Hvem kan vise hvorledes gavtjyven bar sig ad?

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 105.

Logograf.

9. 7. 8. 6.

Naar imellem folk og lande der til krig er tat et skridt, og man samler sig i hære, ender det med mig saa tidt.

6. 2. 3. 9.

Mig du finder utpaa marken, der jeg vokser frodig frem, og naar jeg er høstet, tørret blir til gaarden jeg kjørt hjem.

2. 3. 5.

Dette staar saa tidt at læse i vort aasyn, maa du tro.

naar i livets tunge tider angsten slaar i os sin klo.

8. 4. 5. — 6. 8. 8. 9.

Vi to slegter paa hverandre i ydre og i levest, vi elsker begge vandets væsen — paa land vor gang ei falder let.

1. 2. 8. 4. 5.

Lydig tjener som gjør nytte iblandt folk forvissat jeg er. Men slippes løs jeg, let jeg herre blir og volder trygt saa svar.

6. 2. 8. 4.

Ind i skogen maa du vandre for at finde mig i flok. Jeg vel fryder manges øie men gjør nytte og — som stok.

6. 7. 8. 5.

Her et litet ord du finder med saa lys og let en klang.

Er man 6. 7. 8. 5, da vil man gjerne stemme op en liten sang.

7. 3. 2. — 7. 3. 2. 5.

Hvis det andet du vil opnaa sikkert nok det første maa du i skolen, gjennom livet stadig passe nøie paa.

1. 8. 8. 4. 5.

Jeg forskjellig slags kan være — tykt og tyndt og kort og langt. Jeg kan gjøre megen nytte, for jeg brukes kan til mangt.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9.

Kun naar solen høit paa himlen straal fra sin skyfri plads, kan du vente, jeg skal virke og dig være helt tilpas.

Om lommepenger se ovenfor.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 33:

- Opgave nr. 94: Arne Steen, Kjernmoen pr. Elverum, 5 kr.; Peter Engum, Grefsen folksanatorium, Grefsen, 2 kr.; Nils Kaarfald, Bødal pr. Faaberg st., 2 kr.
- Opgave nr. 95: Edith Klika, Konnerudgt. 29, Drammen, 5 kr.; Ester Johansen, Pilestrødet 47 b, Kristiania, 2 kr.; Solveig Kopperud, Løken st., Holand, 2 kr.
- Opgave nr. 96: Frithjof Zakariasen, Rauma bryggeri, Molde, 5 kr.; Astrid Nybak, Storgaten 25, Lillestrøm, 2 kr.; Elna Blom Traaholdt, Bøle pr. Skien, 2 kr.

Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nr. 39. — Løsningene paa opgavene i nr. 33 findes i dette nummer side 11. — Besvarelsene paa opgavene i dette nummer maa være dr. X ihænde inden 12. september og brever med løsninger adresseres slik:

Til dr. X (36),
„Allers Familie-Journal“,
Kristiania.

Eyens stevningsmand begav sig, ledsaget av bispens, trommeslagere og byens ungdom ut til markene for at forkynde stevningen for kaalormene, vinlusene og de grønne larver.

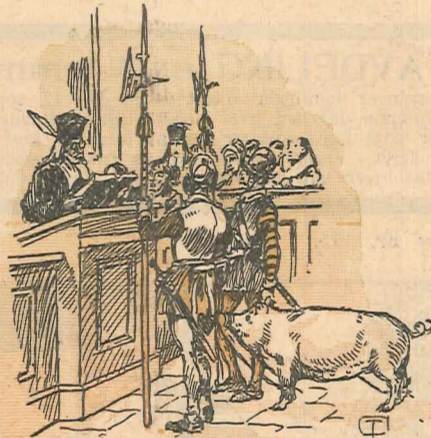
Processen mot kaalormene.

Den 20. mai 1545 blev det paa raadhuset i byen St. Julien i Provence i Sydfrankrike ropt op ved byens bestaltede stevningsmand, at indbyggerne saavel i St. Julien som i to og tyve omliggende kommuner herved stevnet kaalormene, vinlusene og de grønne larver til med sin sakfører at gi møte paa St. Juliens raadhus og her forsvare sig mot anklagen for at ha spist menneskenes føde paa uretmæssig vis. Næste retsdag var lovlig termin. Ti haver alle sig derefter at rette! Og fra raadhuset begav stevningsmanden sig, fulgt av byens embedsmænd, biskop, trommeslager og ungdom ut paa markene, hvor han endnu engang oplæste stevningen, som efterfulgtes av en buldrende trommevirvel.

Man skal ikke tro at ha læst galt. Det var virkelig mot kaalormene, vinlusene og de grønne larver som bønderne kaldte Verpillon, der blev anlagt proces, og aarsaken var den at i nævnte aar hadde disse smaaskabninger vist sig i et uhyre antal og hadde graadig avspist bøndernes vin og kaal, saa man frygtet hungersnød paa egnen. Først hadde bønderne klaget til prestene, saa hadde disse henvendt sig til biskoppen i St. Jean, og da denne forgyves hadde latt avholde kirkebønner gik han til retten i St. Julien og indstevnet paa bøndernes vegne saavel kaalormene som vinlusene og de grønne larver til at møte, forklare sig og høre dom.

Det var ingenlunde noget sjeldent i middelalderen at se dyr bli stevnet for domstolene. Til langt op i det 17. aarhundre fandt denslags processer sted, hvad man kan se av tyske, franske og italienske retsprotokoller. I byen Autun blev rottene i 1481 av biskoppen stevnet til at møte og forsvare sig mot anklagen for at gnage frugt, druer og korn og derved forarsake sult og nød hos menneskene, og da de kom til kirkestevnet blev der beskikket dem en sakfører som forsvarer. Han talte rottenes sak saa godt han formaaede, men rottene tapte processen og dommen kom til at lyde fra biskoppens mund: „I rotter, snegler og larver, der tillikemed andre urene dyr have bestjaalet av menneskenes høst, befales ufortøvet at begive eder til andre steder, hvor I ei kunde gjøre skade. Tre døgn gives eder til reisen, og lyder I ei sættes I under kirkens ban". I Bordeaux blev i 1528 en tyr dømt til at hænges fordi den hadde stanget ihjel en unge pike, i Caen blev i 1507 et svin dømt til samme straf for at ha spist et barn, og av retsprotokollene i den franske by Lille sees det at der saa sent som 1601 er blit utbetalt bøddelen 60 skilling for at ha hængt et svin som ogsaa hadde spist et barn. Der blev bestandig efter loven beskikket den anklagede en anklager og en forsvarer. For at forstaa disse merkværdige processer maa man huske at de foregik i en tid hvor man trodde fuldt og fast paa hekseri og djævlbesættelser. Djævelen drev sit spil alle steder, overalt søkte han at skade menneskene og kunde han det ikke ved sine hekser og trollkarler, for han i dyrene og lot disse gjøre menneskene ondt. Heksen og trollkarlen brændte man og dyret maatte man se at faa djævelen ut av enten ved at drøpe det paa en anden maate end ved slagting eller ved at sætte det i kirkens ban. Man ser paa gamle billeder svin og hunder, æsler og okser og særlig gjetebukker bli stillet for retten for at svare for sine gjerninger.

Det var altsaa kaalormene i St. Julien som blev stevnet, og skjønt de, som man kan tænke sig, ikke møtte, gik processen dog sin gang. Der blev utnævnt anklager og beskikket forsvarer, derpaa blev der git de anklagede en skriftlig advarsel som blev slaat op paa kirkedøren og raadhusmuren og der blev utnævnt vurderingsmænd til at taksere den anrettede skade. Da de kom med sit skjøn

I den franske by Caen blev et svin stevnet for dommen, anklaget for at ha spist et barn.

protesterte imidlertid kaalormenes sakfører, som mente at skaden var sat altfor høit, men efter nogen diskussion blev saken nu indlatt til doms hos biskoppens vikar. Denne synes at ha været en fornuftig mand, for han avsa den kjendelse, at da Gud, skabningens herre, hadde tillatt jorden at frembringe frugter og røtter ikke bare til menneskenes, men ogsaa til dyrenes føde og gavn, var der ingen grund til at gaa altfor voldsomt frem mot dyrene. Bedre var det endnu engang at be himlen om hjælp, og han befalte at der skulde oplæses visse bønner i alle kirker paa egnen. Det blev ogsaa med det, for da hans kjendelse var falden viste det sig at baade ormene, vinlusene og larvene var borte.

Imidlertid, det var nu engang bestemt at man ikke saa let skulde slippe av med sine fiender. To og firti aar efter, i 1587, var kaalormene, vinlusene og de grønne larver der igjen, og nu optok man processen mot dem fra 1545. Det kirkelige kollegium indfandt sig atter i den biskoppelige ret for at klage over at dyrene, „der maatte betragtes som identiske med de anklagede fra sidste proces, omend de hver for sig var forskjellig fra dem", ikke hadde brydd sig om alle advarsler og paalæg. Man forlangte dem derfor lyst i kirkens ban, men idet man gik ut fra at et margert forlik er bedre end en fet proces, tilbød man dem samtidig at ville anvise dem et sted hvor de i fremtiden vilde kunne finde tilstrækkelig føde. Al dette indførte biskoppens vikar i sin protokol og derpaa forordnet han at alle egnens bønder med prestene i spidsen skulde gaa i tre dages procession omkring sine marker og vingaarder for at de indstevnte kunde se med hvem de hadde proces. Naar dette var skedd kunde processen begynde.

Det skedde, og av retsprotokollene, som endnu opbevares i Arles, kan man læse om en av de merkkeligste processer som vel nogensinde har fun-

det sted for nogen domstol. Anklagen blev oplæst og anklageren krævede kaalormene, vinlusene og de grønne Verpillon dømt til at sættes i kirkens ban. Men nu kom defensor og det viste sig at han var en baade lovkyndig og bibelsterk mand. „Av bibelen lærer vi," sa han, „at Gud skapte dyrene før menneskene, hvorav det turde fremgaa at dyrene har forret til at leve fremfor menneskene. Desuten sa Gud at dyrene skulde vorde frugtbare og formere sig, men det vilde ikke Gud ha sagt hvis det ikke hadde været hans hensigt at gi dem føde. Og at plantene er dyrenes føde fremgaar klart av Guds ord: 'Til enhver ting som kryper paa jorden har jeg git de grønne urter til føde.' Altsaa maa baade kaalormer, vinlus og Verpilloner ha lov til at gaa ind paa marker og i vingaarder." Og efter denne tale, som han sluttede med at kræve sine klienter frifundet, forlangte han sakens omkostninger paalagt motparten. Denne synes virkelig at ha været i forlegenhet med svaret. Ialfald fik han henstand i en maaned med at fremlægge sit indlæg, og da det endelig kom var det temmelig mat. Han erklærte at Gud hadde git mennesket ret til at herske over alle dyr og at det derfor ogsaa maatte ha lov til at forfølge dem og sætte dem i kirkens ban. Dog, han vilde foreslaa et forlik. Hvis ormene, vinlusene og larvene vilde forlate de dyrkede steder vilde man anvise dem et fredet sted at leve. Retten tok dette forlikstilbud op til nærmere undersøkelse og det bestemtes at man paa sidste søndag i juni maaned efter høimesse skulde møtes paa byens torv, hvor man saa skulde anvise sin motpart „det oppgitte ækvivalent".

Saaledes skedde det. Hele menigheten var fremmøtt paa torvet og bøndernes talsmand meddelte nu den biskoppelige vikar at man vilde avgi til motparten et stykke jord, bevokset med busker og grønt. Dette skulde være de indstevnte dyrs eiendom. Dog forbeholdt man sig ret til at gaa tvers over det for at kunne utnytte nogen okkergruber som laa bak det, og endvidere krævede man ret til at maatte ty til det i tilfælde av krig, da der paa stedet var mange kilder og skjulesteder. Man kunde tro at processen hermed var avsluttet, men det var den ingenlunde. For defensor avslag paa sine klienters vegne bestemt at ta imot dette forlik, da det oppgitte sted efter hans mening var baade ufrugtbart og uskikket til ophold. Han forlangte derfor endnu en gang saken avvist og motparten dømt til at utrede sakens omkostninger. Den biskoppelige ret optok saa saken til doms. Desværre vet man ikke hvorledes dommen blev, for det paa gjældende blad i protokollen er uheldigvis revet ut. Paa det næste blad læser man bare at processen kostet kirkekollegiet i St. Julien 19 guldstykker, derav 3 i salær til biskoppens vikar.

Disse processer mot dyr strakte sig som sagt langt ind i det 17. aarhundre, men da synes der at være blit nogen betænkelighet ved dem og der blev diskutert vidtløftig frem og tilbake om hvorvidt man kunde anvende den kanoniske ret overfor væsener som ikke kunde antas at være i besiddelse av forstand, men bare av instinkt, og hvorvidt man derfor kunde dømme dem for gjenstridighet, øve censur over dem og lyse dem i kirkens ban. Der eksisterer en hel juridisk-teologisk litteratur herom og det synes som om man tilsidst har git dem ret som fornegtet berettigelsen av disse dyreprocesser. Men det gik yderst langsomt. Endnu i 1688 lyste biskoppen i Vienne i Frankrike ulvene i ban, fordi de hadde spist veifarende folk, ja, endnu i 1731 indgik en hel række italienske kommuner med et bønnskrift til paven om at ville banlyse visse sværmer av skadelige insekter, eftersom der ikke var nogen tvil om at djævelen hadde besat dyrene, og de tilbød at ville bære alle omkostninger ved en pavelig utsendings reise til egnen. Men det er ogsaa det sidste minde man har om disse dyreprocesser, av hvilke retssaken mot kaalormene i St. Julien er en av de forunderligste.

Ti kjendes for ret: Kaalormene lyses i kirkens ban, hvis de ikke forlater egnen.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Ekornmennesket.

Av L. H. Robbins.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

Gabriel Gibbs sat i sengen da jeg, etterat han meget indtrængende hadde telefonert etter mig, kom bort til ham i Hotel Granville. Hans hode var indtullet i bandager, mellom hvilke totter av hans graa haar stak frem. Han holdt et barberspeil i haanden og hadde øiensynlig tat et overblik over sig selv. Skjønt det ikke var noget pent ansigt han vendte mot mig, glædet det mig dog at se at øinene blinket muntert som sedvanlig, hvilket jeg tok tegn paa at ulykstilfældet ikke hadde været meget alvorlig. Da jeg spurte hvorledes det stod til rakte han mig en søndagsavis og pekte paa en notis. Jeg læste følgende:

En bekjendt videnskapsmand overfaldt.

Igaar eftermiddag blev den bekjendte oppfinner Gabriel Gibbs fundet bevisstløs paa gaten eferat være blit overfaldt og plyndret av to mænd som han siden utførlig har beskrevet for politiet. Mr. Gibbs blev bragt til sit hotel og som svar paa vores forespørsel til hans befindende sent igaarattes het det sig at hans tilstand var ganske uten fare.

Jeg blev meget forbauset ved at læse dette og skulde til at spørre om nærmere besked paa hvad der var skedd, da Gibbs bad mig ta plads.

„Sæt dig ned,” sa han, „saa skal jeg fortælle dig det hele like fra begyndelsen. Men vil du først være saa snild at telefonere til Drury Earle, saksføreren. Telefoner til hans hjem for det er jo søndag idag. Si ham at jeg ligger her paa Granville og at jeg gjerne vil tale med ham saa snart som mulig.”

Det var Mr. Earle selv som kom til telefonen. Det lot til at han var meget ophidset og hadde meget vanskelig for at forstaa hvad jeg vilde ham. Tilslidst sa han at han var altfor optat til at kunne komme bort til Mr. Gibbs den dag. Mr. Gibbs maatte ha ham undskyldt.

„Si ham at det angaar seierslaanet,” sa Gibbs borte fra sengen, „og si ham endvidere at naar han har talt med mig vil han ikke være saa optat.”

Jeg gjentok denne besked og hørte Earles noget nølende løfte om at komme til hotellet om en halv time. Derefter satte jeg mig for at høre den merkelige beretning som Gibbs hadde at meddele.

Hvis den unge mand som den foregaaende aften hadde sittet i samme restaurant som Gibbs ikke hadde drukket tre kopper kaffe hurtig paa hverandre, saa hadde Gibbs ikke skjænket ham en tanke; men Gibbs er nu en uforbederlig menneskeven, han interesserer sig levende for hvad der angaar hans næste, i særdeleshet naar denne viser tegn til at være i forlegenhet, og det slog ham straks at en kjæk, ung mand som drak kaffe i saa store mængder maatte være betyngnet av et eller andet.

Derfor jagttok han den unge mand litt nøiere og bemerket, at skjønt han vel ikke var meget forskjellig fra andre unge mænd, saa var det dog etpar ting hvori han adskilte sig fra den gjængse type. For det første hadde han en panamahat av den slags som om fornødent kan rammasse sammen og trækkes gjennom en servietring. Dernæst var hans øine litt skarpe og hans øiekast litt stjaalne og hans væsen var ikke som en ung mands der nyder sin middagshvil. Han drak ikke de tre kaffekopper med en nydelse som den kaffeelsker der hengir sig til en daglig vane, men med en mine som en der svelger noget medicin som skal hjelpe ham til at gjennomgaa en eller anden haard tårn. Endelig kom Mr. Gibbs til at tænke paa den lydløshet hvormed den unge mand var gaat bort til bordet. Han var kommet saa sagte ditbort at det hadde git et sætt i Mr. Gibbs da han pludselig saa ham like ved siden av sig.

Gibbs lot sin teske falde paa gulvet og bøide sig ned efter den, hvorved han blev istand til at observere den merkelige ting at den unge mand hadde brune tennissko paa føttene, hvad der forekom Mr. Gibbs saa forunderlig at han, da den unge mand reiste sig, betalte sin regning og forlot restauranten, fulgte like etter ham for om mulig at faa rede paa hvorfor den unge mand var saa ulykkelig og hvorfor han her midt inde i hovedstadens pengevarter og paa en aarstid hvor ingen spilte tennis, var iført tennissko. Hans nysgjerrighet blev ikke mindre da han saa den unge mand gni en pulveragtig substans mellom hændene. Noget av det faldt

paa jorden og knaste under Mr. Gibbs' støvlesaal. „Hvis det stoffet ikke er harpiks,” tænkte Gibbs, „saa kjender ikke jeg harpiks naar jeg hører det knase.”

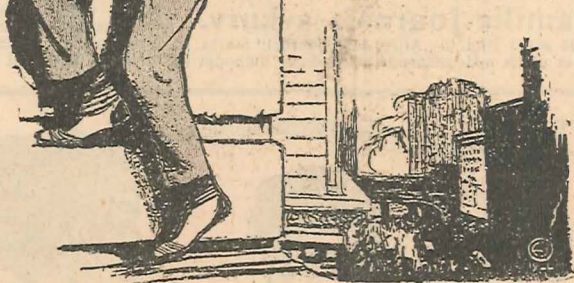
Den unge mand svingte ind i Wall Street. Da han kom til Fiduciary-bygningen, som er firti etager høi, forbauset han Gibbs ved at springe op paa et av dørsøilenes fotstykker, omklamre søilen, sætte føttene over indgangsdøren. Fra dette smalle fotfæste saa han ned, mens Mr. Gibbs bestyrtet betragnet ham nede fra fortauet.

„Bevar os vel!” utbrøt Mr. Gibbs; det var første gang under hans menneskevenlighet løpebane at gjenstanden for hans menneskevenlighet var undsluppet ham paa en saa uventet maate. „Værsgod og komme ned derfra igjen!” lød det fra en dyp bas bak ryggen paa Mr. Gibbs. Det var en politikonstabel som pekte med sin kulle op mot forbryderen. „Kom ned straks, din slyngel!” „Kom op og hent mig, din fete slamp!” svarte den unge mand og vinket til den sammenstimlende hop. Han vendte sig med ansigtet ind mot muren og begyndte at klatre sig opover.

Mr. Gibbs la merke til at Fiduciarys bygmester med en meters mellemrum hadde avbrutt murlaten med indskjæringer. Kanten av disse grep den unge mand fat i, som en brandmand griper om trinnene paa brandstigen, og han kom saa hurtig op at han var naadd til sjette etage før andre politikonstabler, hitkaldt av den første

fløite, hadde indfundet sig for at hjelpe at holde folkemængden tilbake. Det lot til at politiet var ræd for, enten at mængden skulde efterligne den unge mands selvmorderiske eksempel, eller at der ikke skulde bli en fri, tom plads som den unge mand kunde falde ned paa.

Nu løp den første politikonstabel ind i bygningen og man saa ham stikke hodet ut av femte etage og true med sin kulle op til den unge mand, som imidlertid nu var

Da den unge mand var naadd op til tyvende etage, begyndte mængden at tælle høit og rope etagenumrene op til ham for at la ham vite hvor langt op han var kommet.

naadd op til ottende etage, hvorfra han haanlig lo til konstabelen.

Samtidig begyndte han at trække kort og smaa-papirer op av lommene og lot dem flagre ned til mængden nedenunder. En mand som stod ved siden av Gibbs fanget et av dem og utbrøt: „Aa, det er for seierslaanet han gjør det!” Nu husket Gibbs ogsaa paa at det var den sidste dag for tegningen av det femte krigsplan og han følte fornyet agtelse for den unge mand, der som et ekorn svang sig høiere og over jorden.

Med en skjødsløst vinken ned til mængden gjenoptok vaagehalsen sin opstigning. Gibbs, som saa ham klatre videre opover den bare mur, hvor han tilsynelatende hadde saa godt som intet at klyngesig til, blev tilslidst svimmel og maatte se til en anden kant.

Da han dristet sig til at se op igjen, var den unge mand naadd op til tyvende etage, hvor han stod paa en vindugesims og tændte en cigaret. Straks derpaa kastet han cigareten fra sig og vinden førte den langt bort over de opadvendte ansigter. Da han igjen gav sig ikast med sit vanvittige verk, begyndte mængden at tælle høit og rope etagenumrene op til ham for at la ham vite hvor høit han var kommen.

„En og tyve!”
„To og tyve!”
„Tre og tyve!”

Pludselig gled den klatrendes fot. De saa ham henge i den ene haand, mens han vildt grep for sig med den andre. En tyk herre ved siden av Gibbs utstøtte en gurglende lyd og faldt besvimmel om paa fortauet; men i næste øieblik lød der et tusenstemmig hurra og Gibbs saa den unge mand sitte paa en vinduskarm i fem og ty-

vende etage, vinkende med sin panamahat til svar paa bifaldet og slængende fingerkys til de utallige mandlige og kvindelige kontorister i vinduene like overfor.

Derefter forsvandt han for publikum.

Mængden spredte sig og gaten antok sit sedvanlige utseende. Inde i Fiduciary-bygningen posterte Gibbs sig ved det nederste av elevatoren. Bak denne gik trappen op og han stilte sig slik at han ogsaa hadde overblik over denne.

Litt efter saa han politikonstabelen som hadde været saa misfornøid med den unge mands opførelse l. Rød i hodet kom han ut av elevatoren og rystet paa hodet.

„Ja, han maa jo være etsleds herinde,” sa han; „men jeg har min plads paa gaten.”

„Overlat ham bare til mig,” sa elevatorføreren. „De kan bare bli utenfor, saa skal jeg nok finde ham for Dem. Han kan ikke komme ut av bygningen ad anden vei end denne.”

Der var gaat en halv time. I et hjørne bak postskapet stod Gibbs og ventet. Noget hvitt glimtet indenfor rutene i skapet og faldt med et plump ned mellom brevene. Gibbs gav et gisp, for hvis ikke denne hvite gjenstand var en sammenrullet panamahat, saa var den i det mindste gjengangeren av en saadan.

Lyden av bløte fottrin lød paa trappen. Gibbs kikket op og saa en ung mand som paa hodet hadde en blaa klædes-golflue, som var trukket langt ned i panden. Luen forvirret ham vistnok litt, men det var bare et øieblik han var i tvil. Et blik ned til den unge mands føtter viste ham de umiskjendelige brune tennissko.

Ganske stille fulgte han tennisskoene ut av bygningen, forbi den ventende politikonstabel ute ved indgangsdøren og en politiautomobil som holdt like op til fortauet. Den unge mand gik nedover gaten, svingte om det første hjørne og gik videre mot nord ut til parken. Her satte han sig paa en bænk, tændte en cigaret og gjorde sig det behagelig.

Gibbs var fulgt med ind i parken; han satte sig paa en anden bænk i nærheten av den unge mand. Han skyndte sig ikke med at spørre om en forklaring paa det fænomen han nylig hadde været vidne til; han vilde nemlig først ha leilighet til at studere den unge mand og hengi sig til den behagelige, filosofiske øvelse at spekulere paa hvilke motiver han kunde ha hat til at vaage sit liv paa denne sensationelle maate. Var det patriotisme eller nødvendighet som hadde faat ham til at klatre opover skyskraperen?

Han bemerket at den unge mand av og til skottet bort til parkens indgang.

„Hvis han haaber paa at bli interviewet av reportere, hvorfor gaar han da ikke paa avis-kontorene og fremstiller sig?” tænkte Gibbs. „Eller hvis han frygter for at bli arrestert, hvorfor blir han da i nærheten av skuepladsen for sin lovovertrædelse?” Han spekulerte endvidere paa om den unge mand hadde hat den blaa golflue med opover skyskrapermuren, eller om han kanske hadde stjaalet den underveis. Han la like-som i restauranten merke til at der var et haardt uttryk i hans ansigt, og dette holdt Gibbs saa længe tilbake at han blev vidne til et nyt, merkelig fænomen.

Gjennem parken kom en ung pike av kontoristinde-typen spaserende. Hun hadde deilige, friske, røde kinder og hun nynet paa en kjendt romance idet hun passerte paa. Han kjendte hende med øinene og saa tydelig en papirstrimmel flagre fra hendes haand og bort til den unge mands føtter. Han saa den unge mand ta papiret op, læste noget som stod skrevet paa det og derpaa reise sig og gaa. Mr. Gibbs nysgjerrighet blev nu spændt til det yderste. Han glemte at han netop paa denne tid skulde møtes med en saksfører og tænkte bare paa at han hadde overvært merkelige begivenheter, som hans i videnskapsens tjeneste vel utdannede tænkeevne ikke kunde finne nogen logisk sammenheng i. Som han sa mig fra sin seng den følgende dag: „Jeg visste at jeg aldrig mer kunde bli lykkelig her i livet hvis jeg ikke fik rede paa hvorfor den unge mand var klatret opover skyskraperen og hadde sat sig i parken, og hvorfor den unge pike hadde latte papirstrimlen falde ved hans føtter.”

Han besluttet sig til at forfølge den unge mand, som kom saa hurtig avsted at hans forfølger blev ganske forpustet av den hurtige gang, og da den behændige ungersvend endelig sprang opover trappene til et hus og forsvandt ind gjennom en dør, som blev lukket op for ham, følte Gibbs en stor lettelse ved at forfølgelsen foreløbig var forbi.

Huset var i etpar henseender litt forskjellig fra nabohusene. Lemmene var for vinduene, trappegeländeret var rustent og paa trappetrinene laa det støv og sand i krokene, mens trappepene paa de andre skinner av renhet. Det var temmelig tydelig at huset var ubebodd.

To ganger gik Gibbs forbi døren og la merke til disse ting; derefter gik han over paa den andre side av gaten og ventet. Han ønsket at

Fortsættes side 31.)

**RAAD-
GIVER
FOR
HUS
OG
HJEM**

Historiske huser og minderike hjem.

Aulestad, Bjørnstjerne Bjørnsons gaard i Østre Gausdal herred ikke langt fra Faaberg jernbanestation i Gudbrandsdalen.

Vær med paa at bekjempe verdens ondskap!

De allerfleste mennesker har en tilbøjelighet til at tale ondt om sine medmennesker naar de er fraværende. Selv om det ikke altid dreier sig om en virkelig baktalelse, interesserer det dem at diskutere deres feil, som de gjerne gjør større end de i virkeligheten er. At hjelpe dem til at avlægge sine uvaner eller skjødesynder, eller hvad det nu er som er i veien, det har de ingensomhelst lyst til.

I de allerfleste tilfælder er det jo umulig for os selv at indse vore egne feil; kunde vi det vilde vi sikkert ogsaa beflicte os paa at bli dem kvit. Men en opriktig, en trofast og god ven, kan her gjøre os en virkelig vennetjeneste ved at aapne vore øine for de feil vi begaar og hjelpe os paa ret kjøl. Men det maa gjøres med takt og finfølelse, ellers kan det gjøre mer ondt end godt.

Merker du en eller anden utpræget feil hos en god kammerat eller en ven du holder av, saa tal ikke til ham derom naar der er flere mennesker tilstede; det vil let kunne støtte ham og bibringe ham den tanke, at du anser dig for bedre og mer fuldkommen end ham. — Nei, vent til dere en dag er paa tomandshaand og gjør ham da paa en lempelig og venlig maate opmerksom paa det urigtige i hans optræden eller i hans handle- og tankemaate, hvad det nu er du synes du bør paatale for vedkommendes egen skyld. Ofte kan det jo dreie sig om store feil som kan volde andre sorg og kjedeligheter, men ofte er det bare smaa uvaner som er lette at lægge av, bare man er blit gjort opmerksom paa dem. Tro mig, de allerfleste vil forstaa, at den ven er mer værd som sier noget og advarer itide, end den som av misforstaaat finfølelse intet vil si.

Verden er ond, sier et gammelt ord, og desværre er der meget sandt i det. Men hvad er for en stor, stor del skyld i denne ondskap? Og hvad er „verden“ i grunden? Bestaar „verden“ ikke netop i denne betydning os selv? Jo, saaledes er det. Og

derfor er det os selv som bestemmer om verden skal være ond eller god; det gjælder bare for alvor at beslutte sig til at gjøre det bedste. Hver enkelt av os har sit lille virkefelt hvor han eller hun kan gjøre sin indflydelse gjældende, og der kan utrettes meget av hvert enkelt individ, hvor ringe hans stilling end er.

Ja, op til kamp mot al verdens ondskap, mot raahet og usselhet, mot baktalelse og sladder. Bort med alt lavt og simpelt. Enhver av os maa yde sin tribut til virkeliggjørelsen av denne opgave!

Hjemmet.

Et glad ansigt.

„Jeg hørte engang en dame si til en anden: „Dit ansigt er som solskin for

mig, det opmuntrer mig og gjør mig glad.“

Et glad ansigt er til velsignelse for mange, held den, som har det; ingen tyv eller fiende kan røve det. — Der er saa mange som tilbringer sit liv som i et fængsel. Alt er mørkt, trist og øde om dem. De klager bestandig over hvor litet de har, og er bestandig ræd for ogsaa at miste dette lille. De ser bare vangsiden og sætter aldrig pris paa det gode de har, av frygt for det onde som kan komme. — Dette er ikke fromhet og det vidner ikke om et glad, tillidsfuldt sind. Sand fromhet gjør hjertet glad, og naar vi tar Guds ord til rettesnor for vort liv, maa et menneske bli lykkelig og tilfreds, selv om denne verdens sorg ikke uteblir.

Den flittige bi klager ikke over de mange giftige blomster og torner paa dens vei; den samler honningen hvor den finder den, og hvor der ingen er at finde, flyr den videre. Der gives her paa jorden nok som man kunde klage over, ubehageligheter nok som kunde bedrøve os. Vi vandrer vor pilgrimsfærd paa haard, ujevn jordbund; men med et fromt sind og med et hjerte som takker Gud for hans naade, kan vi glade og fortroingsfulde vandre videre ved hans haand og i fred naa maalet for vor valfart.

Tomatretter.

Tomatsaus.

Man lager en meget pikant tomatsaus til kott kjøt paa følgende maate: 6-8 tomater vaskes, skjæres itu og kokes møre i kjøtkraft med litt pepper og salt. Naar de er helt utkotte, trykkes de gjennom et dørslag og sættes atter over ilden med litt eddik eller hvitvin, litt sukker og smør, hvorefter sausen jevnes med hvetemel.

Tomatsalat.

Skaalen, hvori salaten skal serveres, gnides indvendig med en overskaaren løk for at salaten saavidt kan faa smak derav, men heller ikke mer. Fullmodne tomater vaskes, tørres og skjæres i tynde skiver; paa hver skive dryppes litt olje, citronsaft, litt pepper og salt. Stykkene blandes derefter godt, lægges i

skaalen hvor de skal serveres, drysses over med finhakket persille og salaten staaer en timestid og trækker, før den serveres.

En anden maate at tilberede salaten paa, er at vaskede de tyndtskaarne tomater med en saus, laget av to haardkokte eggeplommer som gnides ut med en teske sennep, to spiseskeer fineste olje, litt eddik, salt og pepper samt en teske hakket persille.

Nedlagte tomater.

Tomatene avskylles og gnides omhyggelig rene; tørres med et rent klæde idet man passer paa at der ingen rift kommer i skindet. De nedlægges derefter i en stenkrukke og overhelles med kott, avkjølet vineddik. Krukken tilbedes med blære eller med pergamentpapir.

Naar tomatene skal brukes, lægges de nogen timer i lunkent vand for at utvandes og anvendes derefter som friske tomater.

Grønne tomater.

Dersom man ikke har tomatene paa et meget solrikt sted, hender det ofte at de slet ikke vil bli modne. Det gjælder da at kunne anvende dem grønne og man kan med stort held bruke dem til salat istedenfor agurker.

Eddik kokes med dill, en smule estragon og litt kirsebærblader samt litt hvitt sukker. Naar det har kott en stund, har man tomatene i; dette faar et knapt opkok hvorefter det heldes i krukken; staaer tildekket med et klæde til næste dag, hvorefter krukken overbindes med pergamentpapir.

Tomatene gir en meget fin smak i sauser og salater.

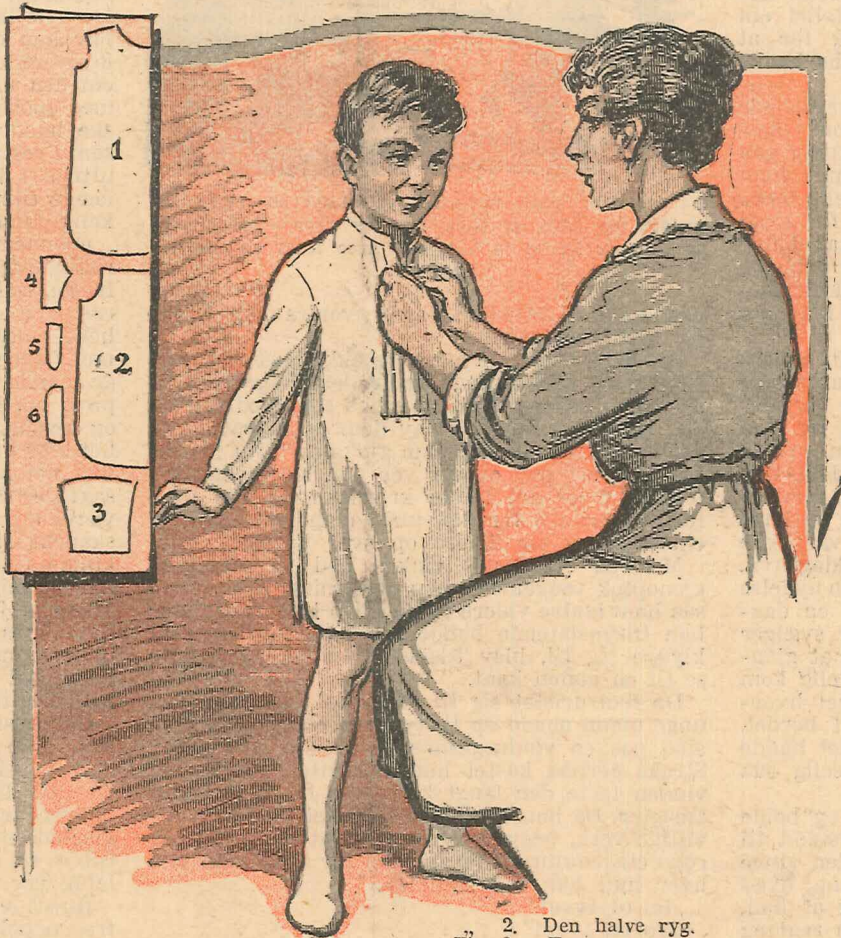
At utbedre tynde steder og rifter i silkestoffer usynlig.

Hertil har man forskjellige fremgangsmaater: Man kan næsten stoppe usynlig, hvis man fæster stoffet paa papir og stopper med en meget fin synaal (nr. 10); det bedste er da at bruke et langt haar, hvis det passer i farven. Ellers tar man den meget fine, saakaldte haar-silke. Naar man lapper bruddsidene like mot hverandre og har et tyndt stykke gummi, kan man av dette skjære til en passende stripe, lægge det paa vrangen og sætte et ikke altfor varmt strykejern over stedet. Efter nogen tids forløp oppløses gummien og klæber fast, saa det lille rift holdes sammen. Men den letteste maate at reparere silkeparasoller og bluser paa er dog at igjenklæbe riften paa vrangen med engelsk heftplaster. Dette kan som bekjendt faaes baade sort, hvitt og rosa. Man kan ogsaa underliden faa kjøpt et gummistof i lyse og mørke farver som kan benyttes til at klæbe under.

Appelsinsalat.

Naar man har syke at pleie, vet man hvor glade de blir for noget forfriskende som smaker godt. Epler eller appelsiner er en meget velkommen frugt for syke. Begge i forening er en forfriskende delikatess. Denne appelsinsalat tilberedes paa følgende maate: Appelsinene skrælles og det hvite pilles omhyggelig av. Derefter skjæres den i smaa snit paa en porcelænstallerken. Paa samme maate tilberedes eplet. Man maa passe paa at ingen kjerner kommer med, da salaten derved blir bitter, naar den staaer nogen tid. Det overdrysses med sukker og blandes godt. Efter behag kan litt eplevin tilsættes, hvilket gjør saften særlig velsmakende. En hornske lægges ved siden av, for at den syke efter behag kan spise av salaten. Saa behøver man ikke at frygte for at der sætter sig spanskgroent paa skeen paa grund av frugtsyren, hvilket let sker naar man bruker en sølvske.

Allers Familie-Journals sykurv. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilkøbet 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster tilklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Skjorte til gutter paa 6-8 aar.

Denne skjorte er knappet høit i hal-sen og sydd med lange ærmer. Der gaar med 180 cm. stof av 80 cm.s bredde. Mønsteret bestaar som bill. viser, av 6 deler:

Fig. 1. Det halve forsykke.

- 2. Den halve ryg.
  - Fig. 3. Ærme.
  - 4. Den halve bækreave.
  - 5. Den halve halslinning.
  - 6. Den halve ærmelinning.
- Ved tilklippingen lægges mønstret langsetter stoffet. Midten av forstykket og ryggen langsmed stoffets bredt.

fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 36.

Pris _____ kr _____ øre.

For beløp under kr. 300 bedes betaling indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr. postopkrav uten utgift for abonnentene.

Bestillingsseddel paa
Sykurv nr. 36. Pris 15 øre.

Navn _____

Adresse _____

NB. Utydelig skrift volder feilekspedition.

FOLDING BROWNIE

er en forbedret Uførelse av de populære BROWNIES, til at staa sammen, saa Kameraet meget let faar Plads i en Frakkelomme. Fire forskjellige Modeller, fra Kr. 82.—. Enhver kan lære at ta gode Billeder med en FOLDING BROWNIE efter den medfølgende Bruksanvisning. — Katalog sendes paa Forlangende gratis og franko.

Lær Amatørfotografi med en BROWNIE!

Eneste direkte Importør i Norge av KODAK-Fabrikata:

J. L. NERLIEN A/S
Kristiania . N. Slotsgate 13.

Med Ennas
fotografi-apparater
kan enhver strax fotografere. Pris fra kr. 7.25 (med alt tilbehør kr. 13.25).

Amatør-fotografen,
Vimmelskiftet 47,
Kjøbenhavn.
Forlang prisliste.

Harmonika.

Bedre og billige
Harmonikaer efter Katalog mod Indsendelse af 20 Øre.

Med 52 Tast. 80 Bs. . . . Mk. 2100.—
" 56 " 80 " . . . . " 2200.—
" 70 " 80 " . . . . " 2400.—
Ra'at til Forhandlere.

Robert Husberg, Neuenrade Nr. 10.

Det er blankt det,
Mor
—VIM igjen

RENSER VIM & PUSSE

N A/S Brødrene Lever, Kristiania.

Enhver, som lider af Blegssot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøielsesbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Guldmed.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn, Neapel, Malmø. Guldmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

MUSTADS
MARGARIN
DEN
OVERLEGNE
KVALITET
ER EN UERSTATELIG
MARGARIN
FOR VORE
HUSMØDRE

Coetta
Chokolade.
Nu er tiden
for tætning av vinduer og døre med det anerkjendte
STORMVOKS.
Kr. 2,50 pr. pakke.
Vinduerne kan aapnes og lukkes som før.
Faas hos isenkrammere og farvehandlere eller ved direkte henvendelse til
Sverre Gulbransen,
Kristiania.

Christiania
Paraply & Parasol-
Fabrik's-Bufik.
Største Udvalg
i Spadsrestoker.
Kirkegaten 20.
Rikt illustreret prisliste over
krigsfrimerker
mot 1 kr.
A/B Harry Wennbergs
frimerkehandel.
Stockholm 1.

Ved gikt, reumatisme,
hoved- og nervesmerter,
influenza m. m.
virker **Togal** hurtigt og sikkert. Sterkt urinsyre-løsende gaar **Togal** til ondets rot. Ingen skadelige bivirkninger. Anbefales av læger og kliniker. **Togal**-tablettene faas paa apoteket til 3 kr. 80 øre. En gros hos drogeforretningerne i Kristiania.

Abonner paa „Allers Familie-Journal“.

GIPSY OVNSVÆRTE
Bedste engelske ovnsvæarte. Faas overalt

Uforstaaelig
lyder dette tilbud, saa uhort billigt er det. Denne elegante spadsere-kjole av marine-blaa cheviot forsynet med smukt broderi som tegningen, fikssyet m. lange ærmer, lommer og løst bælte, samt moderne med læg i siden. Stoffet er en prima svær cheviot og prisen er kun **28 85** portofrit mot efterkrav m. garanti for tilfredshet. Opgiv maal: Længde fra halsudt skjæring og helt ned... brystvidde helt rundt...
Konfektions-Atelier,
Gl. Kongevej 70. Kjøbenhavn V.

Største udvalg!
Grammofon-Plater.
Norske sange, viser, tale, trækspil, orkester, violinplater etc.
— Forlang katalog. —
Thv. Gjestad & Co. A/S,
Grændsen 17 :: Kristiania A.

Tegn abonnement paa **Allers Familie-Journal**

PHOSPHO-ENERGON PILLER
ORDIN. AF LÆGER
ved alm. Svaghed, Nervositet, Overanstrengelse og Søvnløshed
SELGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

NORSKE
MERKANTILE
FORSIKRINGS-AKTIESELSKAP
ansætter agenter paa alle de 111. 30720 c. steder, hvor selskapet endnu ikke er repræsenteret. Henv. Skippergate 44, Kristiania.

KEISER-BORAX
Det bedste toiletmiddel, gir ren, zart hud, frisk mund og tænder; er uundværlig ved vask. — Faas i de fleste Apotheker-, Drogerie-, og Kolonial-Forretninger.
Heinrich Mack Nachf., Uim a. D.

MUSIK-Instrumenter.
bedste Kvalitet.
Katalog mod Indsendelse af 50 Øre.
Jul. Heintz Zimmermann,
Leipzig. Querstr. 26/28.

MARINE PUDSEKREM
Engang benyttet. Altid benyttet.

Viola garanti:
Hver ordre paa kinesiske silke-pæoner sendes paa forlangende uten efterkrav, saa kjøberne først kan se planterne. Hver plante garanteres ekte og fuldkommen levedygtig. Hver plante, som ikke voxer, erstattes fuldstændig gratis. Med hver ordre følger et nummereret, egenhændigt underskrevet garanti-bevis og en utførlig kultur-anvisning.
Viola annoncer blev i 1915 trykt i et oplag paa ca. 100,000. I 1921 gik Viola illustrerede annoncer gennem trykkeri-maskinerne over 15,000,000 (15 millioner) gange og læses i næsten hvert hjem i de nordiske lande. I 1915 optog forretningens expeditjonsplads ca. 300 kv. alen. I 1920 opførtes etablerementets nuværende ejendom med sin ca. 4000 kv. alen gulvflade. I 1915 var Viola kundeantal ca. 1000. Nu har Viola ca. 50,000 kunder over hele skandinaviën. En forretning med saa vældig fremgang maa være grundet paa reelle principper.
Fru Nr Larsen, Ishingby, Borlänge, Sverige, skriver: Jeg har igaar modtaget pæon-rødderne i god stand; hvorfor jeg takker Dem meget. De var over forventning store og fine, og jeg er meget glad for dem. Hver forsendelse forsegles med Viola tofarvede garanti-plombe.
Illustreret prisliste i kunst-farvetryk med billeder, malet efter naturen, av alle Viola kinesiske silke-pæoner sendes gratis og franco.

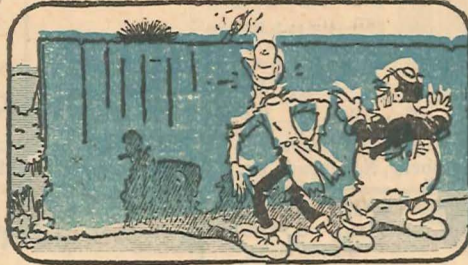
Kinesiske silke-pæoner.
Disse vidunderlige planter, som ogsaa kaldes „pæne-roser“ eller „kinesiske roser“, er havens fornemste prydanter, de er vinter-haardføre og fremkommer aar efter aar i steds store maestætisk fylde og overflødig blomsterprakt. Kinesiske silke-pæoner vil staa en menneskealder og aarlig uten ophor vil de frembære deres store, herlige, silkeaktige, rosenlignende blomster med den deiligste duft.
Af kinesiske silke-pæoner findes talrige yndige blomsterformer og sjeldne farver fra renhvid, creme, rosa, rød til dyb purpur. Den kinesiske silke-pæons røde farve gjenfindes ikke hos nogen anden blomst, den er saa intensiv, at naar solen belyser blomsten, kan man næsten ikke se paa den, saa sterkt spiller lyset paa dens røde farve.
Og de ren-hvide blomster! Hvem skulde tro, at der af den sorte jord kan fremvoxe en saadan prakt: En plante med ca. 20 stilke og en eller flere »roser« paa hver stilk, hver blomst mere end dobbelt saa stor som ovenstaaende billede viser, og med en sjelden fin duft.
Man kan ikke i fantasien tænke sig denne overdaadige farveprakt, kinesiske silke-pæoner maa ses i virkeligheden.
Kinesiske silke-pæoner er de prægtigste vaseblomster, yndigste dekorationsblomster og allersmukkeste modeblomster, de kan blomstre første aar, og de voxer og trives overalt.
Meget kraftige blokke eller rodknolde med store, kraftige spirer: Renhvid, cremefarvet, silkerosa, rød og dyb purpur. Pris 1 stk. 165 øre. 5 stk., 1 av hver farve, 780 øre. 10 stk., 2 av hver farve, 15 kr.; 15 stk., 3 av hver farve, 22 kr. Frimerker eller anden forutbetaling kan ikke mottas. Illustreret prisliste i kunst-farvetryk med billeder, malet efter naturen, og kultur-anvisning medfølger hver ordre gratis!
Hr. disponent Oscar Nilsson skriver: Først rekvirerede kinesiske silke-pæoner mottagne og var til min fulde tilfredshet, det var kraftige rodder, hvorfor jeg takker. Rekvirerer hermed yderligere 10 stk., 2 av hver farve.

De to landstrykere paa løvejagt.

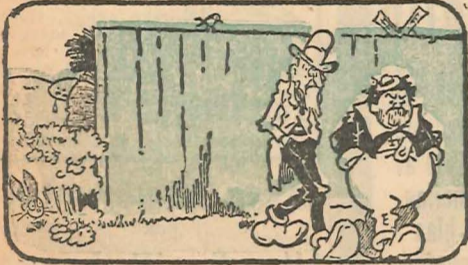
1. „Ser du hvad der staar paa den plakaten!“ sa den tykke til den tynde. „1000 kroner i dusør til den som bringer tilbage den undslupne løve! Hvad sier du til det? Det var penger som var værd at tjene!“

2. Det maatte den tynde gi den tykke ret i og saa blev de enige om at begi sig ut paa løvejagt straks. De kom forbi et plankegjerde. „Der har vi løven!“ tænkte de. De saa dens manke og hale over plankegjerdet.

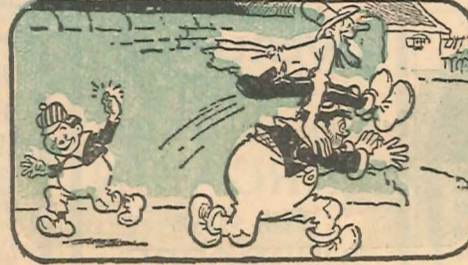
3. Det vil si: de trodde at det var løven som gjemte sig bak plankegjerdet. Men da de kravlet op for at kikke nærmere efter, opdaget de at det var en kunstmaler som sat der: Haaret = løvemanken, penslen = haledusken!

4. Slukøret, skuffet og nedboiet gik de videre. Begyndelsen var ikke lovende. Løvejagter kunde i sig selv være besværlige nok. Men naar man ikke engang kunde finde løven var det rent haabløst.

5. Saa møtte de en liten gut. „Har du set løven som er sluppet løs fra sirkus?“ spurte de og lette efter en skilling til gutten. „Ja,“ svarte gutten, „den spaserer ut, og ned borte i Storgaten!“

6. „Hurra!“ ropte de to landstrykere og hoppet buk over hverandre av glæde. „Da skal vi snart faa fanget den og da er de 1000 kroner vore!“ Og løven skal sandelig faa et kjøtben av os!“

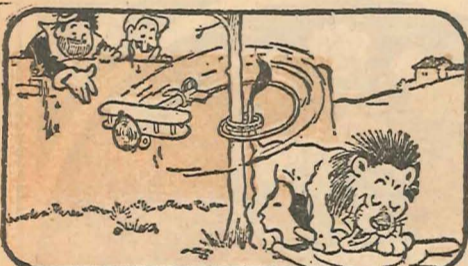
7. Da de to løvejagere kom bort i Storgaten, traf de en skiltbærer med et løvehode av pap. Han gik som reklame for et firma i haareliksir. „Aa-h!“ sa de to landstrykere. „Der har vi guttens løve! Atter en skuffelse!“

8. Det varte længe inden de to løvejagere kom sig efter det chock som denne nye skuffelse gav dem. Men da de atter kom til sig selv, tok de mod til sig og kikket over en mur — og der stod løven virkelig!

9. Den stod og satte tillivs en oksestek som den aabenbart hadde røvet fra en slagter — trauget laa der ogsaa, slagteren hadde den vist allerede spist. „Laan os den flyvemaskinen!“ sa de til en liten gut som stod der med sit leketøy.

10. Flyvemaskinen var ikke stor, men flyve kunde den, naar den blev trukket op. En snor blev bundet i den, hvorefter den blev sat i rundfart omkring træet som løven stod ved.

11. Da flyvemaskinen hadde snurret omkring træet nogen ganger, var løven saa forsvarlig tjoret til stammen med sin hale at den aldeles perpleks lot sig ta tilfange av de to landstrykere.

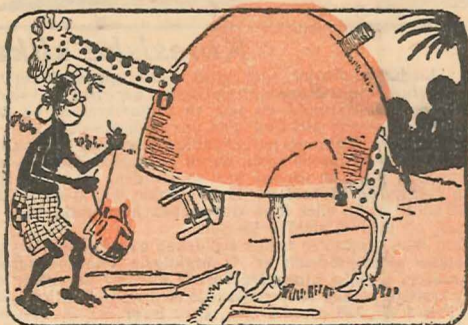

12. Og da de derefter avleverte dyret til dets rette eiermand mottok de baade den utlovte dusør og en smigrende tak. Den dressøren langte til sende bud etter dem næste gang en løve undvek fra buret.

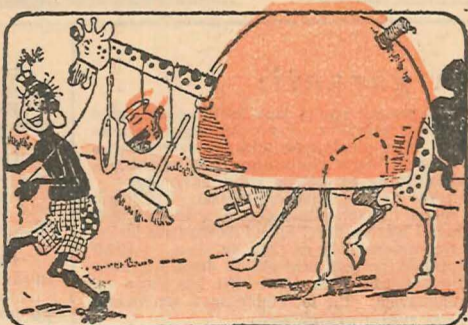
Flyttedag i negerland.

Sambo bodde langt inde i negerland. Men han vilde til stranden for at holde sommerferie. Hotellene var dyre og penger hadde ikke Sambo mange av.

Men han hadde en giraf. Den kunde med lethed bære hele hans lille wigwam paa sin sterke ryg. Da behøvde ikke Sambo bo paa hotel.

Og gryter, pander og andet husgeraad kunde med lethed henge paa giraffens lange hals. Saa kunde Sambo selv koke sin mat. Slik flytter man i negerland.

Smaapluk.

Daarlig stilling.

„Faar Deres mand en høj gage som kunstner?“
„Gage — nei! Bare fri station!“

Tandlægen: „Naa, betalte hr. Frandsen det sæt tænder han hadde faat?“

Inkassatoren: „Nei, ikke nok med at han negtet at betale, men han tillot sig endog at skjære tænder av mig — tænk, med tandlægens egne tænder!“

Stort og smaat.

„Hvad sier De, fru Møller! Her maa de største verdensfirmaer gaa fallit, postvæsenet arbejder med millionunderskud, statskassen har en svimlende gjæld — og saa kommer De og finder det oprørende at jeg skylder Dem en maanedes husleie!“

Imøtekommende.

„Nei det maa De vite, min gjæld kan jeg under ingen omstændighet tilbagebetale, men rentene — dem skal jeg gjerne skyldte Dem!“

En smagsak.

„Kjerner, la mig faa nogen flere straa. Lemonsquashen kan det være det samme med!“

Sindsro.

Amanda! Amanda! Skyld dig! Kom! Der er faldt en mand overbord! Det er vist Hans ... din mand!
„Var bare rolig! Det vil vi snart faa vite! Dersom han ikke kommer op er det rimeligvis Hans — han kan nemlig ikke svømme!“

Den unge pike tar avsked med sin lærer efter studenteksamen:
„Farvel, hr. professor! Og tak! Jeg skylder Dem alt hvad jeg vet!“

Professoren (distrakt): „Aa, den bagatel!“

(Fortsat fra side 27.)

han hadde git sig i snak med den unge mand i parken da han hadde anledning til det. I mellomtiden behaget det menneskevennen at forsøke at danne sig en rimelig formodning med hensyn til huset med de tildækkede vinduer.

Kanskje ynglingen var en arbeidsløs filmakrobat som bodde i det forsømte hus med en syk mor og kanskje den vakre unge pike fra parken var hans søster. Kanskje det var av forvillelse over sin arbeidsløshet at han hadde grepet til det vaagestykke som Mr. Gibbs hadde overværet; han hadde kanskje derved tenkt at kunde tiltrække sig filmkompanienes oppmerksomhet. Neste dag vilde han kanskje faa tilbud om et halvt snes engagementer; hans søster skulde da bli hjemme og passe den syke mor. Men den unge pikes opførsel i parken kunde ikke riktig passe ind i denne teori, derfor maatte Mr. Gibbs opgi problemet og han gav sig nu til at undersøke gaten.

Den var stille og tydelig nok meget respekabel. Sjøplevognen som bugtet sig frem gjennom gaten passet ikke riktig ind i disse omgivelser, mens taksamotoren som dreide ind i den oppe ved den andre ende, var mer paa sin plass.

Til Mr. Gibbs' store glæde holdt taksamotoren stille utenfor det hus hvor den unge mand var gaat ind. Han saa to mænd træ ut. Den ene av dem bar en stor og aabenbart kostbar kamera, mens den andre bar to gule lærvæsker. Mr. Gibbs følte sig øieblikkelig tiltrukket av manden med lærvæskene; for han kunde ikke godt være andet end sakfører.

Da de tre personer var gaat ind i huset, kjørte vognen bort; naar undtas etpar fotgjængere og den ventende Gibbs var gaten tom, indtil sjøplevognen kom tilsyne og langsomt kjørte frem for husene. Hesten tiltrak sig Mr. Gibbs' oppmerksomhet. Den var rød, med stygge gule og hvite merker, som mindet jagttageren om den tid da skibene blev camouflert.

Hesten gik meget langsomt, saa langsomt at gutten oppe paa kusksetet stadig var nødt til at fremskynde den. Gibbs stod endnu og smilte til guttens ivrighet, da to mænd sprang ut av bakenden av vognen og kom bort til ham.

Han fik saavidt tid til å observere at de begge var iført skidne overalls og at deres ansigt var svartet med sot da den ene av dem med en knyttet haand ga Mr. Gibbs et slag like i ansigtet.

„Litt efter blev jeg bragt hitbort,” sluttet Mr. Gibbs sin beretning, „og her ligger jeg nu med en fæl hodepine, en ophovnet og øm kjæve og tre løse tænder og altsammen paa grund av min mani for at faa rede paa de kjendsgjæringer jeg observerer. Jeg vil be dig hjelpe mig hjem i eftermiddag. Naa — nu ringte det paa telefonen. Mon det ikke er Drury Earle.”

Det var ganske rigtig Earle som ringte nede fra hotellets kontor, og før han kom op til værelset, rakte Gibbs mig avisen som laa paa hans seng.

„Læs det mens jeg taler med Earle,” sa han, idet han pekte paa en notis med fet overskrift. Jeg læste følgende:

„1 million dollars stjaalet fra et sakførerkontor i Wall Street.

Et enormt antal av seierslaans-obligationer, indkjøpt av Earle, Hutchins og Mallard, stjaalet

ved høyllys dag fra et sikkerhetsskap. Det frækste tyveri i mands minde.”

Drury Earles indtræden avbrøt min læsning. Den bekjendte sakfører saa meget medtat og distraert ut.

„Men, du gode Gud, Gibbs. Hvad er der hændt Dem?” utbrøt han.

„En del av det samme som er tilstøtt Dem antar jeg,” svarte offeret. „Ta en stol og fortæl mig om tyveriet hos Dem.”

„Det staar altsammen der i avisen,” svarte Earle bittert. „Igaar middag kjøpte vi et tusen seierslaans-noter til et tusen dollars hver til Crudenkorporationen, som vilde fordele dem til sine tjenestemænd. Naturligvis blev notene ikke indregistrert. De laa paa vort kontor etpar timer, fordi vi ikke straks fik tid til at lægge dem ned i vor sikkerhetshvælving. De vet vel at det igaar var den travleste lørdag vi endnu har hat i Wall Street. Da vi saa skulde lægge dem ned — var de borte.”

„Hadde de midlertidig ligget i sikkerhetsskapet i Deres kontor, som det staar i avisen?”

„Ja, men skapdørene stod aapne.”

„Mellem klokken et og to,” sa Gibbs, „var der en ung mand, en slags menneskelig flue, som klatret opover Fiduciary bygningen, som ligger like overfor Deres kontor. Vet De det?”

„Ja, det kunde jeg ikke undgaa at faa vite; for saa travelt vi hadde det forlot alle vore folk allikevel sit arbeide forat se paa den lømmelen; men hvad har det med vore obligationer at gjøre?”

„De har Deres kontor i tredivte etage. De kan ikke ha set ham begynde at klatre op eller hørt larmen i gaten. Hvordan fik De da vite hvad de gik for sig?”

„Vi fik det allerførst at vite av en avisfotograf som kom styrtende ind og bad om at maatte faa ta et snapshot av apekatten fra vore vinduer.”

„Og De gav ham tilladelsen?”

„Ja.”

„Saa løp hele Deres mandskap til vinduerne?”

„Ja, det gjorde vi, med skam at melde — baade Hutchins, Mallard og jeg og alle paa hele kontoret.” Earle stirret paa manden i sengen. „De mener da vel ikke at der var en eller anden forbindelse mellem det vanvittige menneske og tyveriet av vore obligationer?”

„Det er netop det jeg mener,” svarte Gibbs og smilte. „Slyngelen klatret opover skyskraperen like overfor Deres kontor. Fotografen fortalte Dem hvad der gik for sig og saa stak dere alle hodene ut av vinduerne. Da dere bakefter saa efter seierslaans obligationene, var de borte.”

„Det faldt mig aldrig ind at mistænke fotografen. Han lovte at sende os nogen avtryk av fotografiene.

„Jeg har ogsaa faat nogen 'avtryk,' sa Gibbs og pekte paa sit ansigt.

„Men det nytter jo os forresten ikke det mindste at vi vet hvorledes tyveriet er bliet sat i scene,” fortsatte Earle. „Kanskje obligationene nu allerede er i Chikago. Ialtfald fik jeg igaar aftes et telegram derfra, hvori det stod at papirene var paa vei mot vest men at jeg mot en utbetaling av fem og tyve tusen dollars i rede penger skulde faa underretning om hvor de skulde skjules.”

„Nei, Earle,” sa Gibbs, „papirene tror jeg nok

fremdeles er her i New York og det vil ikke koste Dem fem og tyve pence at opspore dem.”

Paa den tid av eftermiddagen da de respektable beboere av den respektable gate gik ut for at spasere sin søndagstur, rullet politiautobiler frem for begge ender av nævnte gate og avlæstet politibetjenter og flere civile personer. Tre av disse var Drury Earle, Dauglas Mallard og jeg selv.

Mens vort foretagende var under forberedelse, kom en ung mand med en blaa golfue paa hodet og brune tennissko paa føtterne ut av nævnte hus og skraadde med en cigaret i munden langsomt over gaten og før kordonen var bliet sluttet gik han opover trappen til huset like overfor. Behændig sprang han op paa trappegeländeret, traadte derfra op i en vinduskarm, reiste sig paa taaspidsene og fik fat i murkanten over vinduet, hvorefter han begyndte at klatre opover. I paasyn av mindst ti av os svang han sig op paa det øverste takvindu, svinget det ene ben opover takryggen — og forsvandt paa den andre siden av taket.

Politifølter hvinte, og politibetjenten paa sprang. En forskræmt tjenestepike fortalte os hvorledes den unge mand i fuld legemstørrelse var kommet tilsyne i hendes vindu, hvorledes han derfra klartet op paa et tilstøtende tak.

Det var en barber som saa den unge mand klatre nedover muren paa et hus like overfor hans barberstue, lot sig gli ned paa fortauget og løpe videre.

I andre henseender var, som Mr. Earle og jeg senere meddelte Mr. Gibbs, vor ekspedition vellykket.

„Vi fik alle obligationene med tilhørende kuponer og vi fik desuten baade tyven og fotografen,” sa Mr. Earle, „og hvad mere er, vi har faat denne obligation med en takkeskrivelse fra regjeringen til Dem, Mr. Gibbs, og hertil føier Earle, Hutchins og Malleard sin dyptfølte tak.”

Gabriel Gibbs vinket seierslaans-obligationene fra sig.

„Jeg skal sende Dem min lægeregning naar jeg er bliet kurert,” sa han.

Avisene lovpriste politiets konduite, hvilket var rigtig. Bare ett medlem av den frække bande var sluppet fra dem. Man antok at det var den berygtede forbyrder som var kjendt under navnet „Klatre-Clarence eller Ekornmennesket.”

Mr. Gibbs ærgret sig over at han var sluppet bort. Hvilken forbindelse var der mellem Clarence og den unge pike, som hadde latt papirat falde ned ved hans føtter og hvilket forhold stod han i til de voldsmand som hadde overfaldt ham, Mr. Gibbs?

Imidlertid gav det ham en viss tilfredsstillelse kort efter at læse i en avis:

„Ekornmennesket fanget av et bananskal.

En ukjendt patient som i etpar uker har ligget paa Newark-hospitalet, er nu av politiet gjenkjendt som Jacob Loddø, almindelig kaldt: 'Klatre Clarence eller Ekornmennesket'. Han var eftersøkt av politiet som medskyldig i det bekjendte milliontyveri i Wall Street. Da Loddø var tilskuer ved en parade i Newark gled han paa et bananskal og brak benet.”

„Det er en feil av husmøren...”

For nogen aar tilbake var man ikke saa nøieregnende med sæpen og ansigtshuden, man brukte daarlig sæpe og man fik daarlig hud. Men nu...

* Gustne fjæs, tør, sprukken hud, fillpenser og utslet — det skulle ikke behøves at sees.

Vandet lunkent — morgen og aften — og først og sidst en god toiletsæpe av Barnängens fabrikat. Derefter en beskyttende hudcrem, Barnängens »Creme Parba».

Det er en feil av husmøren om der i hjemmet brukes grøn-sæpe eller daarlige husholdnings-sæper til hud- og ansigtvask. Det eneste godgjørende for huden er en fet toiletsæpe.

Barnängens Lanolin Vademecum sæpe koster 75 øre. Den kan holde maal med de bedste utenlandske toiletsæper og bespare Deres sæpekonto. Manden vil ogsaa bli tilfreds, tænk bare det.

„Vademecum“ for mund- og tandpleie.

NORSK AKTIESELSKAP
BARNÄNGENS TEKN. FABRIK.

Hvo intet vover han intet vinder!

Benyt tiden medens kursene er abnormt lave, og kjøb utenlandske penge.

- Vi sælger:
- 1000 østerigske kroner for kr. 15,— (Pariværdi kr. 760,—)
  - 1000 polske mark for kr. 12,— (Pariværdi kr. 890,—)
  - 250 Dumarubler for kr. 3,75. (Pariværdi kr. 890,—)
  - 100 Zarrubler for kr. 3,50. (Pariværdi kr. 192,—)
- Penge sendes pr. Postopkrav.
Ke-Fa — a/s.,
Specialforretning i fremmed valuta.
Christiania. Post Box 496.

Barberknive

fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prististe.

[Dragtposen „ALTIDFIN“]

Det eneste sikre middel mot mæl. Beskytter bluser, dragter, dresser, frakker etc. mot støv. Faaes hos bok- & papirhandlere m. fl.
HALVORSEN & LARSEN LD.
Kristiania.

Brug af KIRKMAN'S BORAX SÆBE i Husholdningen er som at lægge Penge paa Sparebæssen. De sparer Tæi, Tid og Penge.

Skaldethed helbredes fuldstændig ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.
Arnt E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

Tyske, Wiener, italienske og Bøzener Harmonikaer leverer vi til billigste Pris. Katalog gratis franko. Brevporto 40 Øre.

Herfeld & Co., Neuenrade Nr. 88, Tyskland.

Lilleborg
Badesæpe
mild, ren, behagelig.

Tegn abonnement paa „Allers Familie-Journal“.
Nordens største og beste ukeblad.
35 øre pr. numer.
4 kr. 50 øre pr. kvartal.

Køb i Tide!

30 forsk. Krigsm. Kr.	1,—
50 „ „ „ „ „	3,—
150 „ „ „ „ „	20,—
100 forsk. f. Skand.	0.90
150 „ „ „ „ „	3.50
Kat. gratis. Alle M. køb.	
500 forsk. L.	5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.

Frimærkebørsen,
KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

Trækspil, Talemaskiner, Plater etc.
Luksuskataloger gratis og franko.
Nordisk Musikforretn. A/S
Søgaten 2,
KRISTIANIA.

Fig. A.

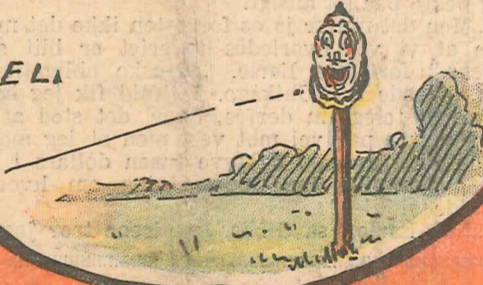

UT

Hele siden klæbes paa pap, det runde øie, spalten under næsen samt munden skjæres ut, haartoppen, B, klistres fast oventil (se fig. A), hvorefter vippen fra side 20 sættes ind. Forøvrig følges anvisningen side 20 inde i bladet, og naar det hele er færdig, og Dumme-peters hode er anbragt paa en stake som vist paa modelfiguren (se hans mund nedentil), kan kastningen begynde.

UT

UT.
MODEL

A.

H.C.M.

Dumme-peter som kasteskive. (Se ogsaa side 20 inde i bladet.)